

*Zvoneći Kedri
Rusije*

Po tvrdnji Anastasijinoj, u tekst su utemeljena povezivanja slova i kombinacije reči, koje

BLAGOTVORNO UTIČU NA ČOVEKA

Osetiti taj uticaj je moguće, kada pri čitanju na sluh ne utiču spoljni zvuci, proizvedeni veštačkim predmetima i mehanizmima.

Prirodni zvuci - pevanje ptica, šum kiše, šuštanje lišća na drveću - pomažu pozitivnom uticaju.

U trenutku izlaska knjige, ovu Anastasijinu izjavu je potvrdilo više od pet hiljada pisama čitalaca.

Vladimir Megre

ANASTASIJA

1. knjiga

*Postojim za one,
za koje postojim*

Prevod sa ruskog

Zoja Begolli

Beograd, 2007.

Naslov originala

В. Мегре
»Анастасия«
Санкт-Петербург
«Диля Пабблишинг», 1999.

Серия книг «Звонящие Кедры России»

U ovoj knjizi se govori o izuzetnoj ženi,
koja poseduje dar isceljenja
duše i tela čovekovog.

Sva prava su zaštićena.

*Nikakav deo date knjige
ne može biti reprodukovan u bilo kakvoj formi
bez pismenog odobrenja vlasnika autorskih prava.*

*Objavljivanje dela bez dozvole
Autora V. Megrea, smatra se protivzakonitim
i sudski je kažnjivo.*

PREDGOVOR

Kada ste počeli da čitate knjige iz serije »Zvoneći kedri Rusije« autora Vladimira Megrea, verovatno ste bili zatečeni neobičnim sklopom reči u rečenicama, ponekim arhaičnim izrazima, koji se gotovo više uopšte ne koriste u savremenom jeziku.

Anastasija tvrdi na početku svih knjiga:

**»U tekst su utemeljena povezivanja slova i kombinacije reči, koje
BLAGOTVORNO UTIČU NA ČOVEKA«.**

U knjizi »Prostranstvo Ljubavi« se kaže:

»Rečima je sve činila, običnim, našim rečima. Samo je neophodno da se začuju na pravom mestu, u pravo vreme, i da sa jasnom doslednošću budu izgovorene. Učiniti to umom, teško je. Moguće, da baš zbog te čistote pomisli o kojoj govori Anastasija, i raspoređuje reči automatski, po određenoj logičnoj utemeljenosti, te reči i jesu delotvorne«.

Zato Vas molim:

Nemojte gubiti vreme i baviti se gramatičkom analizom, već se prepustite svojim osećanjima, a Anastasija, i autor V.N. Megre će Vas provesti kroz jedan čudesan svet, dobar, topao, pun nežnosti i Ljubavi!

Čudesna, uzbuđujuća serija »Zvoneći kedri Rusije« o filozofiji življenja na jedan, za našu civilizaciju, »nov« način, u suštini je vraćanje našim praisvorima, našim praiskonskim korenima. Ovo su knjige koje donose nešto, već poodavno zaboravljeno: Dobrotu, Lepotu, Ljubav, Razumevanje, Stvaranje i upoznavanje svojih praisvora! Vraćanje Prirodi i svom Predodređenju!

Po Anastasijinoj tvrdnji, niko ne može dostići čoveka iz veoma jednostavnog razloga: Bog je stvorio najsavršenije biće u Vaseljenu, nalik sebi – **ČOVEKA**. Samo čovek, i niko više, poseduje sve energije Vaseljene i, što je najbitnije, osećanja! I najvažnije među njima, osećanje Ljubavi! Niko nije i ne može biti savršeniji od čoveka!

Jedna čitateljka mi je rekla, dok smo razgovarale o knjigama:

»Reči i misli teku kao bistri potok, donoseći neverovatan spokoj i radost u Duši«.

A Anastasija kaže u trećoj knjizi:

**»DUŠOM OTVORENOM NA ŽIVOT POKUŠAJ DA POGLEDAŠ.
OČISTI MISAO OD TAŠTINE JALOVE I TADA ĆEŠ UGLEDATI SVET,
TVORCA VASELJENE I SEBE«.**

Prepustite se i uživajte u lepoti!

Zoja Begolli

ZVONEĆI KEDAR

U proleće 1994. godine iznajmio sam tri rečna broda, kojima sam obavio četvoromesečnu ekspediciju po sibirskoj reci Ob, od Novosibirsk do Saleharda i obratno. Cilj ekspedicije je bio - uspostavljanje ekonomskih veza sa regionima Krajnjeg Severa.

Ekspedicija se zvala »Kupečeski karavan«. Najveći od brodova je bio putnički, »Patris Lumumba«. (U Zapadno-Sibirskom rečnom brodarstvu, brodovi se zanimljivo zovu: »Marija Uljanova«, »Patris Lumumba«, »Mihail Kalinjin«, kao da drugih istorijskih ličnosti nije ni bilo). Na velikom brodu »Patris Lumumba« nalazio se štab karavana, izložba preduzetnika Sibira, prodavnica.

Karavanu je predstojalo da prođe na sever tri i po hiljade kilometara, da se posete uglavnom najveći naseljeni punktovi, kao što su Tomsk, Nižnevartovsk, Hanti-Mansisk, Salehard. Takođe i mali, dokle se s tovarom može doći samo u kratkom periodu sezone plovidbe.

Danju su brodovi karavana pristajali uz obale naseljenih mesta. Trgovali smo i vodili pregovore za iznalaženje postojanih ekonomskih veza. Plovili smo, po pravilu, noću. Ukoliko nam meteorološki uslovi nisu dozvoljavali da se krećemo po reci, štapski je brod po lošem vremenu pristajao uz obalu najbližu nekom naseljenom mestu, i priređivali smo večeri odmora za mesnu mladež. Tamo su slični poduhvati retki. Klubovi i domovi kulture su u poslednje vreme oveštali. Kulturni poduhvati kod njih skoro da uopšte ne postoje.

Ponekad se na razdaljini od nekoliko dana hoda, nije moglo videti nijedno, makar najmanje, naseljeno mesto. Samo tajga duž obale reke. Ona je jedinstvena, u dužini mnogo kilometara, transportna arterija-reka. Meni tada još nije bilo poznato da me na jednom od tih kilometara čeka susret koji će promeniti ceo moj život.

Jednom, kada smo već išli obratnim kursem - za Novosibirsk, odlučio sam da ukotvim štapski brod uz obalu, kod malog, od svega nekoliko kuća sela, na desetine kilometara udaljenog od većih naseljenih mesta. Isplanirao sam zaustavljanje od tri sata, da bi posada broda malo prošetala po kopnu i

da bi meštani mogli da nabave robu i namirnice, a mi kod njih, po niskim cenama, neobičnosti tajge i ribu. U vreme pauze, meni su se, kao rukovodiocu, obratila sa izuzetno čudnim predlogom, dva, kako se meni tada činilo, seoska starca. Jedan stariji, drugi mlađi. Stariji - starac duge sede brade - sve vreme je ćutao. Govorio je onaj mlađi. Nagovarao me je da im dam pedeset ljudi (u posadi je bilo svega šezdeset i pet), koje bi oni hteli da povedu u tajgu, na otprilike dvadeset pet kilometara udaljenosti od mesta gde smo se ukotvili. Da ih odvedu u dubinu tajge, da bi sasekli, kako su se oni izrazili, Zvoneći kedar. Kedar, čija visina, po njegovim rečima, dostiže četrdesetak metara. Tražili su još da se iseče na sitnije komade, koje bi bilo moguće na rukama preneti na brod. Morali bismo neizostavno da uzmemo sve. Starac je savetovao da se svaki deo iseče na još sitnije komadiće, da po jedan uzme svako za sebe, a ostalo da podelimo svojim bliskim, poznanicima, svima koji požele da ih dobiju na dar. Starac je govorio da je taj Kedar osobit. Parčence njegovo treba nositi na grudima, na vrpci. Staviti ga oko vrata obavezno treba stojeći bosim nogama na travi, dlanom leve ruke ga privinuvši na obnažene grudi. Posle jednog minuta, osetiće se prijatna, potekla od kedra toplota, zatim će kroz telo prostrujati lako treperenje. S vremena na vreme, kada se pojavi želja, treba glačati vrhovima prstiju onu stranu parčenceta kedra, koja ne dodiruje telo, pridržavajući ga palčevima ruku sa druge strane. Starac je uvereno tvrdio da će već za tri meseca, čovek koji poseduje parčence Zvonećeg kedra, osetiti znatno poboljšanje samoosećanja i da će se izlečiti od mnogih bolesti.

- Čak i od side? - upitao sam, ispričavši im ukratko o toj bolesti ono, što sam znao iz novina.

Starac je čvrsto odgovorio:

- Od bilo koje bolesti!

Ali je to, po njegovom mišljenju, bio lak zadatak. Suština je bila u tome da čovek koji poseduje taj komadić postaje bolji, uspešniji, darovitiji.

O lekovitim svojstvima našeg sibirskog kedra iz tajge, vrlo malo sam znao, ali da bi on mogao tako da utiče na osećanja, sposobnosti - meni se tada činilo potpuno neverovatnim. Pomislio sam: »Možda starci hoće da dobiju od mene novac, za taj, kako oni smatraju, osobiti kedar?« Počeo sam da im objašnjavam kako u »velikoj zemlji«, da bi se dopale, žene nose

juvelirski nakit od zlata i srebra, i da za neko drvce neće platiti ništa, te zato i neću sebi da pravim takve rashode.

- Nose ne znajući - stigao je odgovor. – Zlato je prah, u poređenju s jednim parčencetom ovog kedra. Nikakve pare nam za njega nisu nužne, mi vam možemo još dati i sušenih pečurki, a nama nije potrebno ništa...

Ne sporeći, iz uvažavanja prema njihovoj starosti, rekao sam:

- Pa, možda će neko i početi da nosi komadić vašeg kedra... Počeće da ga nosi ukoliko neki veliki majstor rezbarstva, svojom rukom, načini nešto izuzetno lepo...

Ali je na to starac odgovorio:

- Moguće ga je izrezbariti, ali je bolje glačati ga. Mnogo će bolje biti ukoliko svako sam glača, svojim prstima, kada Duša to poželi, tada će i kedar spolja biti prekrasan.

Pri tom je mlađi starac žurno rastvorio svoju staru jaknu, zatim košulju, i pokazao to, što je bilo na njegovim grudima. Video sam ispupčen krug ili oval. Boje su na njemu bile razne - ljubičasta, boja maline, riđa - i činile su neobjašnjiv crtež, na kom su žilice drveta delovale kao potočići. Nisam dobar poznavalac umetničkih dela, iako sam ponekad posećivao galerije. Posebne emocije svetska remek-dela kod mene nisu izazivala, ali to, što je visilo na grudima tog starca, izazvalo je osećaje i emocije mnogo veće nego li poseta Tretjakovskoj galeriji. Pitao sam starca:

- Koliko ste godina glačali svoj komadić kedra?

- Devedeset tri - odgovorio je.

- A koliko vam je godina?

- Sto devetnaest.

Tada nisam poverovao tom odgovoru. Izgledalo je kao da starac ima sedamdeset pet godina. Ne osetivši moje sumnje, ili ne obrativši pažnju na njih, starac je, pomalo uznemireno, počeo da me ubeđuje da će i kod drugih, ono, to parčence kedra, uglačano samo samim čovekom, biti isto tako lepo, već posle tri godine. Potom sve lepše i lepše, osobito kod žena. Iz tela njegovog vlasnika će se širiti opojan, blagosloveni miris, neuporediv u odnosu na veštačke, stvorene ljudima!

Od staraca je zaista dolazio veoma prijatan miris, osetio sam ga, bez obzira na to što pušim, i verovatno mi je, kao kod svih pušača, čulo mirisa oslabljeno.

I još jedna neobičnost...

Odjednom sam počeo da primećujem u rečima nepoznatih izraze, koji nisu svojstveni stanovnicima daleke dubine severa. Pojedine pamtim i sad, čak s intonacijom. Starac je govorio:

- Bog je stvorio kedar kao sakupljača energije Svemira...

Iz čoveka u stanju ljubavi proističe zračenje. U deliću sekunde, ono, odbivši se od planeta iznad čoveka, ponovo stiže do Zemlje i daje život svemu živome...

Sunce je – jedno od nebeskih tela koje reflektuje, nikako ne potpuni, spektar tih zračenja...

U Vasionu od čoveka odlazi samo svetlo zračenje. Iz Vasiona se na Zemlju vraća jedino blagodatno zračenje...

Od čoveka koji se nalazi pod uticajem zlobnih osećanja, proističe tamno zračenje. Tamno zračenje ne može da se podiže uvis, već dospeva u dubinu Zemlje. Odbivši se od utrobe, ono se vraća na površinu u obliku erupcija vulkana, zemljotresa, ratova...

Viši stupanj delovanja tamnog zračenja, javlja se kao uticaj na čoveka zraka, koji neposredno u njemu povećavaju njegova sopstvena zlobna osećanja...

Kedar živi pet stotina pedeset godina. Milionima svojih iglica - listova, i danju i noću, hvata i sakuplja u sebe svetlu energiju, ceo njen spektar. U toku života kedrovog, nad njim prolaze sva nebeska tela, odbijajući svetlu energiju...

Čak se i u najmanjem parčencetu kedra, za čoveka blagotvorna energija nalazi u mnogo većoj količini, nego u veštački napravljenim energetske uređajima na Zemlji, svim zajedno.

Kedar prima, poslatu kroz Svemir od čoveka energiju, čuva je i, u neophodnom trenutku, vraća. Vraća je kada nedostaje Kosmosu, što znači i čoveku, i svem živućem i rastućem na Zemlji...

Sreću se, ali veoma retko, kedri koji skupljaju, ali ne odaju obratno nakupljenu energiju. Posle pet stotina godina življenja, oni počinju da zveče.

Tako oni kazuju svojim tihim zvonom, tako daju znak, da ih uzmu ljudi, saseku, radi iskorišćavanja nakupljene energije na Zemlji. Tako kedar moli svojim zvonom... Tri godine moli... ako ne dođe u dodir sa živim ljudima, onda će posle tri godine, on, lišen mogućnosti da ustupi nakupljeno iz Svemira, izgubiti mogućnost da je dâ neposredno čoveku. Tada počinje da sagoreva energiju u sebi. Taj njegov bolan proces sagorevanja – umiranja, traje dvadeset i sedam godina...

Nedavno smo pronašli takav kedar. Ustanovili smo da zvoni već dve godine. Tiho zveči. Vrlo tiho. Možda nastoji da na duže vreme svoju molbu rastegne, ali mu je ostala još samo jedna godina. Treba ga iseći i podeliti ljudima...

Starac je govorio dugo, a ja sam ga, iz nekog razloga, slušao. Govor nepoznatog starog Sibirca je zvučao čas spokojnom uverenošću, čas vrlo uznemireno. Kada se uzrujavao, onda je brzo, bukvalno kao da lako svira na nekom muzičkom instrumentu, glačao vrhovima prstiju svoje parče kedra.

Na obali je bilo hladno, sa reke je duvao jesenji vetar. Hladni vetar je u naletima prebiraio sede vlasi na nepokrivenim glavama staraca, ali su stara jakna i košulja starca koji je govorio, ostajale raskopčane. Neprestano je glačao vrhovima prstiju svoj, viseći na otkrivenim grudima, komadić kedra. Stalno je pokušavao da pojasni njegov značaj.

Sa broda se na obalu spustila saradnica moje firme Lidija Petrovna. Rekla je da su se na brodu već svi okupili, da su spremni za plovidbu i da čekaju kada ću završiti razgovor. Oprostio sam se sa starcima i brzo popeo na palubu broda. Nisam mogao da ispunim njihovu molbu iz dva razloga: zadržavanje broda, pa još na tri dana, predstavljalo bi veliki gubitak, a sve izrečeno starcima tada, pripisao sam njihovom izlišnom sujeverju.

Sledećeg jutra, u vreme planiranja, odjednom sam spazio da Lidija Petrovna povlači na svojim grudima parčence kedra. Kasnije mi je ispričala da se, kada sam se popeo na brod, ona još malo zadržala. Videla je kako se starac koji je razgovarao sa mnom, dok sam se brzo udaljavao od njih, čas zbunjeno osvrtao za mnom, čas obraćao svom starijem drugu, propraćajući moj odlazak uznemireno:

- Ma kako? Kako nije shvatio? Uopšte ne umem da govorim na njihovom jeziku... Nisam uspeo da ga ubedim!... Nisam uspeo! Ništa nije ispalo kako treba! Ništa nisam uspeo... Zašto? Oče, reci.

Stariji je položio ruku na rame svoga sina i odgovorio mu:

- Nisi bio ubedljiv, sine. Nisu shvatili oni.

- Kad sam se već pela na brod - produžila je Lidija Petrovna - starac koji je sa tobom razgovarao, odjednom dotrča do mene, uhvati me za ruku, i vrati s mosta na travu.

Žurno je izvadio iz džepa uzicu, na kojoj je bio privezan ovaj komadić kedrovog drveta, stavio mi ga oko vrata i pritisnuo ga, mojim i svojim dlanom na grudi.

Čak sam osetila drhtavicu u telu. Nekako je sve to vrlo brzo uradio, tako da ništa nisam uspela da mu kažem. Dok sam odlazila, on je za mnom izgovorio: »Srećan vam put! Budite sretni! Dođite ovamo, molim vas, sledeće godine! Svega dobroga, ljudi! Čekaćemo vas! Srećan vam put!«

Kada se brod otisnuo od obale, starac je još dugo mahaao za nama, zatim je iznenada seo na travu. Pogledala sam ih kroz dvogled. Ugledala sam: starac koji je sa tobom razgovarao, a zatim meni dao parčence kedra, sedeo je na travi, a ramena su mu se tresla... Onaj, stariji, sa dugom bradom, nagnuvši se, milovao ga je po glavi.

U komercijalnim brigama, knjigovodstvenim obračunima, banketima povodom završetka plovidbe, nisam se ni setio staraca - Sibiraca.

Po povratku broda u Novosibirsk, osetio sam oštre bolove. Bila je postavljena dijagnoza - čir na dvanaestopalačnom crevu i povreda gornjeg dela kičme.

U tišini udobnog bolničkog apartmana bio sam zaštićen od svakodnevnog užurbanosti. Apartman, luksuzne kategorije za jednog čoveka, davao je priliku da se mirno proanaliziraju rezultati četvoromesečne ekspedicije i sastavi radni plan za sledeću. Ali, sećanje kao da je nekako udaljavalo sva događanja, iz nekog razloga isturajući u prvi plan starce, i ono izrečeno njima.

Na moju molbu, u bolnicu su mi donosili svu moguću literaturu o kedru. Upoređujući pročitano sa onim što sam čuo, sve više i više sam se zapanjivao i počinjao da verujem u ono što su mi starci pričali. Nekakva istina je ipak postojala u njihovim rečima, a možda je i sve bila istina?!

U knjigama o narodnoj medicini mnogo se govori o lekovitosti kedra. Tamo je rečeno da sve, počev od iglica - lišća, pa do kore, poseduje izuzetno delotvorna svojstva lečenja. Drvna masa sibirskog kedra ima divan oblik, i nju mogu sa uspehom da koriste majstori umetničkog rezbarstva. Iz njega prave nameštaj i rezonantne daske za muzičke instrumente. Igličasto lišće poseduje izuzetnu moć lakog pročišćavanja okolnog vazduha. Drvo kedra ima karakterističan, veoma prijatan, umirujući miris. Smešten u domu, komadić kedrovog drveta tera moljce.

U naučnopopularnoj literaturi se takođe ukazuje na to da su kvalitativni pokazatelji kedra, rastućeg u severnim oblastima, mnogo viši od onih iz južnijih oblasti.

Još je 1792. godine akademik P.S. Palas pisao da plodovi sibirskog kedra efikasno obnavljaju mušku snagu, da vraćaju čoveku mladost, znatno uvećavajući otpornost organizma, pomažući mu da se suprotstavi mnogim bolestima.

Postoji i ceo niz istorijskih neobičnih pojava, neposredno ili posredno vezanih za kedar. Evo jedne od njih.

Polupismeni seljak Grigorije Rasputin iz zabitog sibirskog sela, kraja gde raste sibirski kedar, 1907. godine stigao je u prestonicu. Imao je tada oko pedeset godina. Porazio je svojim predskazanjima čak i imperatorsku porodicu, kod koje je imao pristup, i gde je spavao sa velikim brojem uvažениh žena. Dok su Grigorija Rasputina ubijali, bili su zapanjeni time, da je iako izrešetan mecima, nastavljao da živi. Možda je to zato što je odrastao u kedrovom kraju, na kedrovim orasima?

Evo kako su novinari tog vremena izveli zaključak o njegovoj izdržljivosti:

»Sa pedeset godina, mogao je da počne orgiju u podne, nastavljajući svoju pijanku do četiri sata ujutru; sa bludničenja i pijanstva, odlazio je pravo u crkvu na jutrenje, gde je stajao u molitvi do osam sati; zatim bi otišao do kuće, gde bi popio čaj. Griška je, kao da ništa nije bilo, primao posetioce do dva,

zatim je okupljao dame i sa njima išao u parno kupatilo; iz kupatila je odlazio u restoran van grada, gde se ponavljao ceo prethodni dan - nijedan normalan čovek ne bi izdržao sličan režim.«

Sadašnji mnogostruki šampion sveta i Olimpijskih igara u rvanju, Aleksandar Kareljin, nepobeđen do danas, takođe je Sibirac, iz mesta gde raste sibirski kedar. Atletičar takođe jede kedrove orahe. Da li je to slučajno?

Iznosim samo one činjenice s kojima se lako može upoznati u naučnopopularnoj literaturi, ili koje mogu da potvrde svedoci. Jedan od takvih svedoka sada postaje i Lidija Petrovna, koja je dobila od starog Sibirca jedan komadić Zvonećeg kedra. Žena od trideset šest godina, udata je, mati dvoje dece. Saradnici firme koji su u tesnoj vezi sa njom, primetili su vidne promene. Postala je iskrenija, ozarena osmehom. Muž Lidije Petrovne sa kojim se poznajem, pričao mi je da se u njihovoj porodici sada uspostavilo bolje uzajamno razumevanje, zapaža da je njegova žena postala nekako mlađa i izaziva kod njega mnogo više osećanja, uvažavanja, a možda čak i ljubavi.

Pa ipak, mnogobrojne činjenice i dokazi, tamne pred najbitnijim, sa čim se i sami možete upoznati, i posle čega u meni nije ostalo ni tračka sumnje - to je Biblija. U Starom zavetu, u Trećoj knjizi Mojsijevoj (Levit 14, 4), Bog poučava kako lečiti ljude, čak kako dezinfikovati kuće uz pomoć... KEDRA!!!

Dok sam upoređivao iz raznih izvora mnoge sabrane činjenice i svedočenja, izdvojila se takva slika da su poznata nam čuda sveta izgubila sjaj pred njom. Velike tajne sveta koje uznemiruju ljudske umove, činile su se beznačajnim u poređenju sa tajnom Zvonećeg kedra. Više nisam mogao da sumnjam u njegovo postojanje. Naučnopopularna literatura, drevni vedski zapisi - razvejali su sumnje.

O kedru se četrdeset dva puta govori u Bibliji, još u Starom zavetu. Starozavetni Mojsije, pokazavši čovečanstvu kamene ploče, verovatno je znao o njima više nego što je napisano u Starom zavetu.

Naučili smo da u prirodi postoji razno rastinje, koje je kadro da leči ljudske bolesti. Lekovita svojstva kedra potvrđuje naučnopopularna literatura, takvi ozbiljni i autoritativni istraživači kao što je akademik P.S. Palas, i to se podudara s rečenim u Starom zavetu.

A sada pažnja!

Stari zavet, ukazujući na kedar, samo na kedar, ne spominje drugo drveće. Ne kazuje li Stari zavet o tome, da je kedar - najjače isceliteljsko sredstvo od svega što postoji u prirodi? Šta je to? Lekoviti kompleks? Kako ga koristiti? I zašto su ti čudni starci, od svih kedara izdvajali samo jedan, Zvoneći kedar?

Ali to još nije sve. O nemerljivo najzagonetnijem, govori i ovaj deo Starog zaveta: - Car Solomon je od kedra sagradio hram. Da bi nabavio kedar iz Libana, on je dao drugom caru - Heronu, dvadeset gradova svoga carstva. Neverovatno! Predato je, za nekakav materijal za gradnju - dvadeset gradova! Istina, njemu je učinjena još jedna usluga. Na molbu cara Solomona, dati su mu ljudi »...koji umeju da seku drveće«.

Kakvi su to ljudi? Šta su znali?

Slušao sam da i danas u zabitim mestima postoje starci, koji na neki svoj način biraju drveće za gradnju. Ali tada, pre više od dve hiljade godina, svi su to mogli znati. Međutim, tražili su se neki posebni ljudi. Hram je bio sagrađen. U njemu je počela služba i... »nisu mogli sveštenici da stoje na službi, zbog oblaka«.

Kakav je to oblak? Kako je i odakle ušao u hram? Šta je predstavljao? Energiju? Duh? Kakva je to bila pojava i kakva je uzajamna veza sa kedrom?

Starci su govorili o Zvonećem kedru kao o sakupljaču nekakve energije.

Koji je kedar moćniji: libanski ili sibirski?

Akademik Palas je govorio da se isceliteljska svojstva povećavaju ukoliko se više približavamo granici tundre, gde počinje da raste šuma. Po tome je, znači, moćniji sibirski.

U Bibliji se kaže: »...po plodovima ih procenjujte.« Znači, opet sibirski!

Nije valjda da niko nije obraćao pažnju na sve to?

Ne upoređujući *takve* činjenice?

Starozavetna Biblija, nauka prošlih vekova i savremena, jedinstvenog su mišljenja o kedru.

I Jelena Rerih u knjizi »Živa etika«, piše: »Još u ritualima posvećenim carevima drevnog Horasana, javlja se čaša kedrove smole. Kod druida takođe postoji čaša kedrove smole, i ona se zvala Čašom Života. Tek kasnije je bila

zamenjena krvlju - pri gubitku svesti Duha. Oganj Zoroastra je proistekao od spaljivanja smole u čaši«.

Pa šta je onda iz svih znanja naših predaka o kedru, njegovim svojstvima i predodređenosti, stiglo i sačuvalo se do naših dana?

Je li moguće, ništa?

Šta znaju o njemu sibirski starci?

Odjednom mi je iz pamćenja iskrsla situacija od pre mnogo godina, od koje su mi žmarci krenuli po telu. Tada tome nisam pridavao važnost, ali sada...

Na početku perestrojke, meni su, kao predsedniku Asocijacije preduzetnika Sibira, telefonirali iz oblasnog komiteta (tada su još kod nas postojali oblasni komiteti partije), i zamolili me da dođem na sastanak sa nekim krupnim zapadnim biznismenom. Imao je preporuke tadašnje vlade. Susretu je prisustvovalo nekoliko preduzetnika i službenika oblasnog komiteta.

Zapadni biznismen je po spoljašnosti bio veoma »krut« i neobičan čovek istočnog tipa. Na njegovoj glavi je bila čalma, a prsti na rukama su bili ukrašeni skupocnim prstenjem.

Govorilo se, kao i obično, o mogućnostima saradnje u raznim oblastima. Između ostalog, on je rekao: »Mi bismo od vas mogli da kupujemo kedrov orah«. Izgovorivši ove reči, nekako se napregao, a njegove oštre oči su posmatrale svakog ponaosob, da bi video reakciju prisutnih preduzetnika. To sam dobro zapamtio, zato što sam se još tada začudio – iz kog razloga se tako promenio?

Posle zvaničnog susreta, prišla mi je njegova pratilja, prevodilac iz Moskve. Rekla mi je da on hoće sa mnom da razgovara.

Biznismen mi je poverljivo predložio da, ukoliko mu organizujem isporuku kedrovog oraha, i to obavezno svežeg, onda ću, pored zvanične cene, imati svoj, prilično visok procenat.

Isporuku oraha je trebalo slati u Tursku. Tamo prave nekakvo ulje. Odgovorio sam da ću razmisliti.

Odlučio sam da saznam kakvo je to ulje. I razjasnio sam...

Na londonskoj berzi, koja predstavlja glavni pokazatelj svetskih cena, ulje kedrovog oraha košta... do pet stotina dolara za jedan kilogram! Nudili su da naša cena isporuke kedrovog oraha bude dva-tri dolara po kilogramu.

Telefonirao sam u Varšavu jednom svom poznaniku preduzetniku i zamolio ga da sazna, da li postoji mogućnost da se najkraćim putem dođe do proizvođača tog proizvoda, i da se dozna tehnologija njegovog dobijanja.

Posle mesec dana mi je odgovorio: »Prilaz je nemoguć. Tehnologiju nismo uspeali da saznamo. I uopšte, u ta tvoja pitanja su uključene takve sile Zapada, da je bolje više ih ne dirati i sve zaboraviti«.

Tada sam se obratio svom dobrom poznaniku, naučnom saradniku našeg Novosibirskog instituta potrošačke zadruge, Konstantinu Rakunovu. Kupio sam orah i finansirao proizvodnju. U laboratorijskim uslovima je bilo proizvedeno oko sto kilograma ulja kedrovog oraha.

Isto tako sam zaposlio ljude, koji su u arhivskim dokumentima pronašli sledeće.

U predrevolucionarnom periodu i još neko vreme posle revolucije, u Sibiru je postojala organizacija pod nazivom »Sibirski kooperator«. Ljudi te organizacije su trgovali uljem, uključujući i ulje kedrovog oraha. Njihova veoma bogata predstavništva su se nalazila u Harbinu, Londonu, Njujorku. Imali su ogroman novac u zapadnim bankama. Posle revolucije se ta organizacija raspala, i mnogi od njenih članova su emigrirali.

Član boljševičke uprave, Krasin, se susretao sa šefom te organizacije i predlagao mu da se vrati u Rusiju. Ali mu je šef »Sibirskog kooperatora« odgovorio da će mnogo više pomoći Rusiji, nalazeći se izvan njenih granica.

Još se u arhivskim materijalima govori da se kedrovo ulje proizvodi uz pomoć drvenih presa (samo drvenih!), u mnogim selima sibirske tajge. Kvalitativna svojstva kedrovog ulja su zavisila od pravovremenog branja i prerade oraha. Da ustanovimo koje je to pogodno vreme, ni u arhivama, ni u Institutu, nismo uspeali da otkrijemo. Tajna je nestala. Lekovita svojstva ovog ulja, nijedno drugo ne poseduje. Ma, da nije tajna pripreme ovog ulja predata nekome, ko je emigrirao na Zapad? Kako objasniti da najlekovitiji kedrov orah raste u Sibiru, a da se uređaji za proizvodnju ulja nalaze u Turskoj? Pa, u Turskoj, kedar, takav kao u Sibiru, uopšte ne raste.

O kakvim je silama Zapada govorio preduzetnik iz Varšave? Zašto se ne sme dirnuti u to pitanje? Ne »crpu« li upravo te sile, iz naše ruske sibirске tajge, taj lekoviti proizvod izuzetnih svojstava? Zašto, imajući takvo bogatstvo kod svoje kuće, sa izuzetno delotvornim svojstvima potvrđenim kroz vekove, hiljadama godina, mi trošimo milione, a možda i milijarde dolara na zapadne lekove, i žderemo ih kao maloumne budale? Zašto gubimo našim precima poznata znanja? Čak i od naših skorašnjih predaka, koji su živeli u našem veku!

Šta da kažemo o Bibliji, koja opisuje čudnovatu situaciju stariju od dve hiljade godina? Kakve tajanstvene sile tako marljivo pokušavaju da izbrišu iz našeg pamćenja znanja naših predaka? Pa još, ne uplići se, kažu, kao da to nije naša stvar. Nastoje da zbrišu... i, uspevaju! Nekako me je srdžba obuzela. A onda još gledam, prodaje se u apoteci kedrovo ulje, u izvoznom pakovanju se prodaje. Kupio sam bočicu od trideset grama, probao, a u njoj ulja, mislim, nema više od dve kapi, a ostalo – razblaživač nekakav. Ne može se ni porediti sa onim koje smo mi napravili u Institutu. A te dve razblažene kapi su koštale pedeset hiljada! A ukoliko ga ne bismo kupovali u inostranstvu, već ga sami prodavali! Ma, samo na račun tog ulja, ceo Sibir bi bezbrižno mogao da živi! Kako smo samo uspeli da zaboravimo tehnologiju naših predaka?! Pa sada kmečimo, kako živimo bedno... Nešto mislim, dobro, bez obzira šta može da se dogodi, barem ću još nešto pokušati da istražim. Organizovaću proizvodnju ulja sam, neka se moja firma bogati.

Odlučio sam da ponovim ekspediciju po Obu – na sever, koristeći pri tom samo štapski brod »Patris Lumumba«. Natovario sam u spremište na brodu različit tovar, bioskopsku salu sam pretvorio u magacin. Morao sam da angažujem još novih ljudi za rad. Iz firme svoje nikoga nisam pozvao. I onako se finansijsko stanje pogoršalo dok sam se udaljavao od svog posla. Dve nedelje posle napuštanja Novosibirska, obezbeđenje me je obavestilo da su prisluškujući čuli razgovore o Zvonećem kedru. Po njihovom mišljenju, među novoprimitljenima ima, blago govoreći, »čudnih ljudi«. Počeo sam da pozivam odvojeno ljude iz posade, razgovarajući sa njima o predstojećem pohodu u tajgu. Neki su pristajali da idu čak i besplatno. Drugi su tražili velike sume za ovu operaciju, zato što nije bila dogovorena prilikom primanja na posao. Smatrali su da je jedno – nalaziti se u udobnim uslovima broda, a drugo - ići u

tajgu dvadeset pet kilometara i tegliti na svojim leđima tovar. Sredstava sam u to vreme imao jedva koliko je potrebno. Kedar nisam planirao da prodajem, jer su starci govorili da ga treba poklanjati. A najvažnijim sam smatrao ne sam kedar, već otkrivanje tajne dobijanja ulja. I uopšte, zanimljivo bi bilo doći do obaveštenja vezanih za njega.

Malo-pomalo, uz pomoć stražara sam se uverio da pokušavaju da me prate, osobito kada sam izlazio na obalu. Ali mi nije bilo jasno, s kakvim ciljem. I ko stoji iza njih? Razmišljao sam, smišljao šta da radim, i odlučio – da ne bih pogrešio, treba ih nekako sve istovremeno nadmudriti.

SUSRET

Ništa nikome ne objašnjavajući, naredio sam da se štapski brod zaustavi nedaleko od onog mesta, na kom je prošle godine došlo do susreta sa starcima. Sam sam na omanjem čamcu s teškom mukom stigao do seoceta. Kapetanu broda sam naredio da nastavi po trgovačkoj liniji dalje.

Nadao sam se da ću uz pomoć meštana naći dva starca, videti svojim očima Zvoneći kedar, i da ću iznaći najjeftiniji način njegovog prebacivanja na brod. Privezavši čamac za obalu, hteo sam da krenem prema jednoj od najbližih kućica, ali sam ugledao na padini usamljenu ženu, te se uputih ka njoj.

Žena je bila obučena u staru jaknu, dugačku suknju, a na nogama je imala duboke gumene kaljače, u kakvima hodaju mnogi žitelji severnih krajeva u jesen i proleće. Na glavi marama, povezana tako, da su joj potpuno bili pokriveni čelo i vrat. Teško je bilo odrediti koliko ta žena ima godina. Pozdravio sam se sa njom i ispričao joj o dvojici staraca sa kojima sam se susreo ovde prošle godine.

- Sa tobom su, Vladimire, prošle godine razgovarali moji deda i pradeda - odgovorila je žena.

Iznenadio sam se - glas joj je bio mlad, dikcija veoma jasna, govorila je odmah na »ti«, i još mi se obratila mojim imenom. Nisam mogao da se setim imena staraca, niti da li smo se predstavili. Pomislio sam: »Verovatno smo se upoznali, čim me oslovljava po imenu«. Odlučivši da i ja pređem na »ti«, upitao sam:

- Kako se zoveš?

- Anastasija - odgovorila je žena i pružila mi ruku, dlanom nadole, kao za poljubac.

Taj gest, stojeće na pustoj obali seoske žene u jakni i kaljačama, koja se trudila da se ponaša kao svetska dama, zasmejao me je. Stegao sam joj ruku. Poljubio je, razume se, nisam. Anastasija se smušeno osmehnula i predložila da krenem sa njom u tajgu – tamo gde živi njihova porodica.

- Samo, da bi se stiglo onamo, treba ići kroz tajgu dvadeset i pet kilometara. Da li te to dovodi u nepriliku?

- Podaleko je, svakako. A Zvoneći kedar, da li mi možeš pokazati?
- Mogu.
- Ti sve o njemu znaš. Hoćeš li mi ispričati?
- Ispričaću ono što znam.
- Onda hajdemo.

Usput je Anastasija pričala da njihova porodica, njihov rod, iz pokolenja u pokolenje, živi u kedrovoj šumi, po rečima njenih predaka hiljadama godina. Sa ljudima našeg civilizovanog društva u neposrednu vezu dolaze vrlo retko. Ti susreti se nikada ne dešavaju u mestu njihovog stalnog boravka, već se pojavljuju u selima kao lovci ili stanovnici nekog drugog naselja. Sama Anastasija je bila u dva grada: Tomsku i Moskvi. Samo na po jedan dan. Čak nije ni noćila. Htela je da vidi da li greši u svojim predstavama o njihovom načinu života, tih gradskih ljudi. Prodajući jagode i suve pečurke, sakupila je novac za put. Neka meštanka iz sela joj je dala svoju putnu ispravu.

Ideju dede i pradede, da podele lekoviti Zvoneći kedar mnogim ljudima, Anastasija ne odobrava. Na pitanje: »Zašto?« - odgovorila je, da će njegovi komadići biti rastureni kako među dobrima, tako i među onima koji čine zlo. Štaviše, komadiće će prigrabiti većim delom loši pojedinci. I na kraju krajeva, oni mogu doneti više štete nego koristi. Glavno je, po njenom mišljenju, pomagati blagorodnima i ljudima kroz koje se dobro vrši. Pomažući svima podjednako, neravnoteža dobra i zla se neće izmeniti, ostaće ista, ili će se još pogoršati.

Posle susreta sa sibirskim starcima, pregledao sam naučnopopularnu literaturu, niz istorijskih i naučnih radova, u kojima se govorilo o neobičnim svojstvima kedra. Sad sam nastojao da proniknem i pojmem to, što je govorila Anastasija o načinu života ljudi okruženih kedrom, i mislio: »Na šta li je to nalik?«

Poredio sam ih sa porodicom Likovih, poznatom, mislim, mnogima iz publikacija V. Peskova. Porodicom, koja je isto tako mnogo godina živela izolovana u tajgi. O njima se mnogo puta pisalo u novinama »Komsomoljskaja pravda«, pod nazivom »Tajgin ćorsokak«. Stekao sam utisak o Likovima da su ljudi koji su vrlo dobro poznavali prirodu, ali »tamnih«, u smislu znanja, poimanja našeg savremenog, civilizovanog života. Ovde su - drugačije prilike. Anastasija je odavala utisak bića koje savršeno razume naš život, i još

ponešto, što mi još uvek nije bilo potpuno jasno. Ona je lako i slobodno rasuđivala o našem gradskom životu, poznavala ga.

Prošli smo, zašavši u šumu, oko pet kilometara, i zaustavili se radi odmora. Skinula je sa sebe jaknu, maramu, dugu suknju i spustila ih u duplju drveta. Ostala je u kratkoj, lakoj haljinici. Bio sam zaprepašćen onim što sam ugledao. Ukoliko bih verovao u čuda, svrstao bih ono što se desilo u red neverovatnog preobražaja.

Preda mnom se ukazala veoma mlada žena duge zlataste kose, najveličanstvenijeg stasa. Njena lepota je bila čudesna. Teško je bilo zamisliti, koja bi od lepotica koje su pobedile na najprestižnijim konkursima lepote, mogla da se nadmeće sa njom, kako po spoljašnjem izgledu, tako i po, kako se kasnije pokazalo, intelektu. Sve je u toj stanovnici tajge bilo privlačno i opčinjavajuće.

- Sigurno si umoran - upitala je Anastasija. – Hoćeš li da se odmoriš?

Seli smo na travu, i mogao sam pobliže da razgledam njeno lice: nikakve kozmetike, pravilne crte; negovana koža uopšte nije nalikovala licima ispucalim na vetru sibirskih dubina; velike, dobre, sivogolubije oči i ovlaš nasmešene usne. Bila je obučena u laku, kratku haljinicu, u nečemu nalik na spavaćicu, ali se sticao utisak da telu njenom nije bilo hladno, iako je bilo svega 12 - 15 stepeni.

Odlučio sam da prezalogajim. Izvadio sam iz torbe sendviče, pljosku sa dobrim konjakom i predložio Anastasiji da popije. Odbila je konjak i iz nekog razloga nije htela ni da jede sa mnom. Dok sam jeo, Anastasija je ležala na travi blaženo zatvorivši oči, kao da je sebe izlagala milujućim zracima sunca. Oni su se odražavali na njenim, nagore okrenutim dlanovima, zlatastom svetlošću. Bila je prekrasna i poluobnažena.

Posmatrao sam je i razmišljao: »Ma zašto žene u svako doba do krajnosti ogoljavaju svoje noge ili grudi, ili sve odjednom, uz pomoć minija i dekoltea? Zar to nije zbog izazivanja obližnjih muškaraca: »Pogledaj kako sam zanosna, otkrivena i dostupna«. Šta tada preostaje muškarcima da čine? Da se suprotstave svojoj telesnoj strasti, samim tim ponižavajući ženu svojom nepažnjom, ili da joj ukažu znake pažnje i naruše zakon, dat od Boga?«

Kada sam završio zakusku, upitao sam:

- Anastasija, zar se ne bojiš da sama hodaš po tajgi?

- Ovde nemam čega da se bojim - odgovorila je Anastasija.

- Zanimljivo, a kako bi se zaštitila, susrevši se sa dva-tri grubijana - geologa ili lovca?

Nije odgovorila, samo se osmehnula.

Pomislio sam: »Kako ova mlada lepotica, tako neobično privlačna, može da se ne boji nikoga i ničega?« Zbog onoga što se dogodilo kasnije, meni je neprijatno i dan-danas... Obgrlio sam joj ramena i privukao k sebi. Nije se mnogo protivila, iako se u njenom čvrstom telu osećala ne mala snaga. Ipak, ništa s njom nisam mogao da uradim. Poslednje što pamtim pre nego što sam izgubio svest, to su njom izgovorene reči: »Ne treba, smiri se«. I još, pre toga pamtim, kako me je odjednom obuzeo užasan strah. Strah, ne zna se od čega - kako biva u detinjstvu, kada se nalaziš kod kuće potpuno sam, a nečega se bojiš.

Kad sam se prenuo, ona je bila preda mnom na kolenima, jedna ruka joj je ležala na mojim grudima, drugom je mahala nekome gore i sa strane. Smešila se, ali ne meni, već se činilo nekome, ko nas je neprimetno okružavao ili se nalazio nad nama. Anastasija kao da je pokazivala svojim pokretom ruke svom nevidljivom drugu, da se ništa loše sa njom ne događa. Zatim me je spokojno i nežno pogledala u oči:

- Smiri se, Vladimire, sve je već prošlo.

- Šta je to bilo? - upitao sam.

- Narušavanje Harmonije tvojim odnosom prema meni, iskrslom u tebi željom. Kasnije ćeš uzmoći sve sam da razumeš.

- Otkud sad nekakva harmonija? To si ti! Samo si se ti suprotstavila.

- Ni ja takođe nisam shvatila. Bilo mi je neugodno.

Seo sam i privukao svoju torbu.

- Nije nego? Nije shvatila! Neprijatno joj je... Ma, vi žene samo to i radite, zavodite. Noge svoje otkrivajte, grudi ističete, na štiklama hodate. Neprijatno je ići na štiklama, a vi ipak idete! Hodate i vrcate svakakvim svojim lepotama, a čim neko... »Oh, meni to ne treba, ja nisam takva...« Ma, zašto se onda ulizujete? Licemerke! Ja sam preduzetnik, razne sam sretao. Sve vi isto hoćete, samo se prenemažete različito. Eto, iz kog si razloga skinula gornju odeću? Nije vrućina uopšte! Zatim si se još ispružila ovde, učutala, pa se još i osmehivala tako...

- U odeći mi je neudobno, Vladimire. Oblačim je samo kada iz šume izlazim, među ljude, da bih izgledala kao i svi ostali. Na sunce sam legla da se odmorim i da ti ne smetam, dok jedeš.

- Nisi htela da smetaš... Pa, zasmetala si.

- Oprosti, molim te, Vladimire. Naravno, u pravu si da svaka žena želi da na nju obrate pažnju muškarci, ali ne samo na noge i grudi. Želi, da ne prođe pored onaj jedinstveni, koji će uzmoći da opazi mnogo više od toga.

- Ma ovde niko nije prolazio mimo! I šta bi to značajnije trebalo opaziti, ukoliko u prvom planu noge štrče? Kakve ste to vi žene, protivurečne.

- Da, nažalost, katkad i tako ispada u životu... A da možda krenemo dalje, Vladimire? Jesi li već završio sa jelom? Da li si se odmorio?

Proletela mi je misao: »Vredi li ići dalje sa takvom filozofirajućom i divljom?« Ali rekoh:

- U redu, idemo.

ZVER ILI ČOVEK?

Nastavili smo put prema domu Anastasijinom. Odeću svoju je ostavila u duplji drveta. Kaljače je takođe tamo spustila. Ostala je u lakoj, kratkoj haljinici. Sama je uzela moju torbu, predloživši da mi pomogne da je nosim. Bosa, neobično lakog i skladnog hoda, išla je ispred mene veselo mašući torbom.

Sve vreme smo razgovarali. Opštiti sa njom je bilo veoma zanimljivo, na ma koju temu. Možda je i zato zabavno, što ima nekakva svoja, čudna o svemu mišljenja.

Ponekad se Anastasija vrtela za vreme hoda. Okretala se ka meni licem, razgovarala, smejala, i tako išla neko vreme »zadnjicom napred«, zaneta razgovorom i ne gledajući pred noge. Nije mi jasno, kako se ni jednom nije spotakla, niti ubola bosu nogu na suve grančice. Nikakve vidljive staze na našem putu nije bilo, ali nije bilo ni bilo kakvih, za tajgu uobičajenih, teškoća.

U hodu je ponekad dodirivala ili živahno pomazila čas listić, čas grančicu nekog žbuna. Nagnuvši se, ne gledajući, kidala bi nekakvu travku i... pojela je.

»Baš kao životinjica« - pomislio sam.

Kada smo nailazili na bobičaste plodove, Anastasija mi ih je pružala, te sam ih i ja isto tako jeo u hodu. Nikakvom se muskulaturom izuzetnom njeno telo nije odlikovalo. Uopšte uzevši, Anastasija je osrednje telesne građe. Ni mršava, ni debela. Uhranjeno, gipko, veoma lepo telo. Ali je snaga u njemu, čini mi se, poprilična, a reakcije izuzetno brze.

Kad sam se spotakao i počeo da padam, isturivši napred ruke, Anastasija se brzinom munje okrenula, hitro podmetnuvši slobodnu ruku bez torbe, i ja padoh grudima na njenu šaku sa rastavljenim prstima. Pao sam, ne dotakavši svojim rukama zemlju. Ona je zadržala moje telo dlanom jedne ruke i ispravila ga. Pri tom je nastavljala da priča nešto, uopšte se ne naprežući. Kad sam se uspravio uz pomoć njene ruke, nastavili smo put kao da se ništa nije desilo. Pomislio sam iz nekog razloga na pištolj, koji se nalazio u mojoj torbi.

Uz razgovor smo, nekako neprimetno, prošli već veliki deo puta. Iznenada se Anastasija zaustavi, spusti svoju torbu pod drvo i razdragano saopšti:

- Evo nas kod kuće!

Obazreo sam se oko sebe. Nevelika uredna poljana, cveće među veličanstvenim kedrovim drvećem, ali bez ikakvih građevina. Čak ni kolibe nije bilo. Uopšte ničega! Čak ni primitivno, privremeno prenoćište nisam primetio! A ona se raduje. Kao da smo u najudobniju kuću stigli.

- A kuća, gde je? Kako spavati, jesti, od kiše se skloniti?

- Ovo je moj dom, Vladimire. Ovde svega ima.

Nejasan osećaj uznemirenosti počeo da me obuzima.

- Gde je to sve? Daj čajnik, da bismo barem vodu skuvali na vatri, sekiru.

- Čajnik i sekiru nemam, Vladimire... Vatru bi bilo bolje ne ložiti...

- Šta govoriš? Ni čajnik nemaš! A ja sam vodu iz flaše potrošio. Videla si dok sam jeo. Čak sam i flašu bacio. Samo mi je dva gutljaja konjaka ostalo. Do reke ili sela ima dan hoda, a ja sam tako umoran i žedan. Gde vodu uzimaš? Iz čega piješ?

Videvši svoju uznemirenost, Anastasija se zabrinu, brzo me uze za ruku i povede preko poljane u šumu, usput govoreći:

-Samo se ne sekiraj, Vladimire! Molim te. Nemoj se žalostiti. Sve ću uraditi. Neće ti biti hladno. Hoćeš da piješ? Sad ću te napojiti.

Na svega deset-petnaest metara od poljane, iza žbunja, pred nama se ukaza omanje jezerce. Anastasija hitro zahvati dlanovima vodu i prinese mom licu.

- Evo vode. Izvoli, popij.

- Šta ti je, jesi li poludela? Kako se može piti nekuvana voda iz nekakve šumske bare? Ma, videla si, flaširanu vodu sam pio. Na brodu rečnu vodu, čak i za umivanje, kroz specijalni filter propuštamo, hlorigemo, pročišćavamo ozonom.

- Ovo nije bara, Vladimire. Ovde je čista, živa voda. Dobra! Neubijena napola, kao kod vas. Ova voda se može piti, ona je kao mleko majčino. Vidi.

Anastasija prinese svoje šake licu i popi iz njih vodu.

Meni se omaklo:

- Anastasija, jesi li ti zver?

- Zašto »zver«? Zato što postelja moja nije kao tvoja? Što nemam auto? Uređaje razne?

- Zato što živiš kao zver u šumi, ništa nemaš, a čini se da ti se to dopada.

- Da, dopada mi se da ovde živim.

- Eto vidiš, sama si potvrdila.

- Misliš, Vladimire, da se bitna razlika između čoveka i svega živog na Zemlji ispoljava posedovanjem veštački stvorenih predmeta?

- Da! A još tačnije rečeno - civilizovanog života.

- Smatraš tvoj način života civilizovanijim? Da, razume se, tako misliš. Ali ja nisam zver, Vladimire. Ja sam – čovek!

Ko su oni?

Nadalje, provevši sa Anastasijom tri dana, posmatrajući kako živi sama u gluvoj sibirskoj tajgi - ta neobična mlada žena – ponešto mi je postalo jasno o njenom načinu života, a iskrsla su neka pitanja o našem.

Jedno od njih, neprestano stoji preda mnom i dan danas: »Da li je dovoljan naš sistem obrazovanja i vaspitanja da bismo shvatili suštinu postojanja, da bismo pravilno odredili preimućstva u svom životu, svaki čovek ponaosob? Pomaže li on ili odmaže, u poimanju suštine i predodređenja čovekovog?«

Stvorili smo golemi sistem obrazovanja. Na osnovu tog sistema, učimo svoju decu i jedan drugoga: u vrtiću, školi, na fakultetu, postdiplomskim studijama. Taj sistem nam omogućava da otkrivamo, letimo u Kosmos. Sledeći ga, mi, u skladu s njim, stvaramo svoje običaje i navike. Uz njegovu pomoć, žudimo da izgradimo svoju sreću. Čeznemo da upoznamo Svemir, atom, razne anomalne pojave. Obožavamo da umujemo i da ih opisujemo u senzacionalističkim člancima u štampi i naučnim izdanjima. A samo jednu pojavu, iz nekog razloga, uporno zaobilazimo! Pomno zaobilazimo! Stiče se utisak da se bojimo i da govorimo o tome. Bojimo se zato, što ona s lakoćom lomi sve naše opšteprihvaćene sisteme obrazovanja, naše naučne zaključke, izrugujući se nad zbiljom našeg postojanja! A mi nastojimo da stvorimo privid da te pojave nema. Ali, ona postoji! I postojaće, koliko god mi okretali glavu od nje, ili je zaobilazili. Nije li vreme da je razmotrimo pažljivije i, možda, zajedničkim naporima umova ljudskih, odgovorimo na pitanje.

Zašto? Zašto su svi, bez izuzetka, genijalni mislioci, ljudi, utemeljivači religioznih učenja, različitih učenja koja prati, ili, u najmanju ruku, nastoji da prati najveći deo čovečanstva, pre uobličavanja svojih učenja, postajali isposnici osamljujući se i, u većini slučajeva - odlazili u šumu!? Uočite, ne u neku super akademiju, već baš u šumu!

Zašto je, na duže vreme, starozavetni Mojsije odlazio u gorsku šumu, a zatim se vratio otuda, objavivši svetu mudrost, iznetu na kamenim pločama?

Zašto se Isus Hristos povlačio od sveta, čak i od svojih učenika, odlazeći u pustinju, gore, šume?

Zašto se, živeći u Indiji sredinom šestoga veka do naše ere, čovek po imenu Sidarta Gautama usamio na sedam godina u šumi? Zatim je izašao iz šume isposnik Sidarta Gautama pred ljude, sa već gotovim učenjem! Učenjem, koje do današnjih dana, hiljadama godina uznemirava masu ljudskih umova. I grade ljudi velike hramove, a nazivaju to učenje budizmom. Čoveka tog su, kasnije, nazvali Budom.

Zašto su i naši ne tako davni preci, postavši sada istorijske ličnosti, takvi, na primer, kao Serafim Sarovski ili Sergej Radonješki, takođe odlazili u šumu kao isposnici? Posle nekog vremena, postizali su mudrost takve dubine, da su za savet k njima dolazili po bespuću i carevi svetski.

Na mestima njihovog isposništva podizali su se manastiri i veličanstveni hramovi. Tako, na primer, Trojica - Sergijeva lavra u gradu Sergijev Posad moskovske oblasti, i danas privlači mnoštvo ljudi. A započelo je sve od samo jednog šumskog usamljenika.

Zašto? Šta je ili ko pomagao tim ljudima da dostignu mudrost? Dao im znanja, približio ih poimanju suštine postojanja? Kako su živeli, šta su radili, o čemu su razmišljali oni, osamivši se u šumi?

Ova pitanja su počela da mi se nameću pre izvesnog vremena, posle dodira sa Anastasijom, kad sam počeo da čitam sve što bi mi došlo pod ruku, što god sam uzmogao da nađem o samotnicima. Ali, odgovor nisam našao dosad. Iz nekog razloga, nigde nije zapisano šta se s njima tamo dešavalo.

Odgovore na njih, mislim, treba tražiti zajedničkim naporima. Trudim se da opišem dešavanja iz trodnevnog boravka u šumi sibirskaje tajge, i svoje osećaje pri opštenju sa Anastasijom, u nadi da će neko moći da shvati suštinu te pojave, razjasni i naš način života.

Zasad, iz svega viđenog i saznatog, nesporno je samo jedno: ljudi, živeći kao pustinjaci u šumi, uključujući i Anastasiju, vide dešavanja u našem životu pod drugačijim, različitim od našeg, uglom posmatranja. Neka poimanja Anastasijina se za 180 stepeni razlikuju od opšteprihvaćenih. Ko je bliži Istini? Ko može da prosuđuje o tome?

Moj je zadatak samo da izložim ono što sam video i čuo. Da pružim, samim tim, priliku drugima da ustanove pravi odgovor.

Anastasija živi u šumi potpuno sama, nema kuću, skoro da ne nosi odeću, i ne stvara nikakve zalihe hrane. Ona je potomak onih ljudi koji su

živeli ovde hiljadama godina, i to je neka druga civilizacija. Oni su se održali do naših dana uz pomoć, po mom mišljenju, najmudrijeg rešenja. Moguće, jedinog odgovarajućeg rešenja. Oni se stapaju sa nama, spolja nastojeći da se ni po čemu ne razlikuju od običnih ljudi, a u mestima svog stalnog boravka - stapaju se sa prirodom. Pronaći mesta njihovog stalnog prebivanja je veoma teško. Prisustvo čoveka na takvom mestu može se ustanoviti samo po tome, što se nekako bolje koristi, lepše je, kao, na primer, Anastasijina poljana u tajgi.

Anastasija se ovde rodila i jeste neodvojivi deo prirode. Za razliku od poznatih nam značajnih samotnika, ona se nije povukla u prirodu samo na određeno vreme, kao oni. U tajgi se rodila i samo povremeno posećuje naš svet. Za, na prvi pogled mističnu pojavu, kada me je odjednom spopao užasan strah i kada sam izgubio svest pri pokušaju da ovladam Anastasijom, našlo se savršeno prirodno objašnjenje – čovek pripitomljava mačku, kuče, slona, tigra, orla; ovde je pripitomljeno SVE uokolo! I to SVE ne može da dozvoli da se sa njom dogodi ma šta loše. Anastasija mi je pričala da je, kada se rodila i dok nije imala još ni godinu dana, majka mogla da je ostavi potpuno samu na travi.

- I nisi umirala od gladi? - pitao sam.

Samotnica iz tajge me je najpre začuđeno pogledala, a potom odgovorila:

- Problemi ishrane ne treba da postoje za čoveka. Jestiti treba, kao i disati, ne obraćajući pažnju, ne odvrćajući misao svoju od suštinskog. Tvorac je drugima taj zadatak namenio, da bi čovek mogao da živi kao čovek, svoje predodređenje ostvarujući.

Zapucketala je prstima, i pred njom se stvorila veverica koja joj je skočila na ruku. Anastasija je prinela njuškicu životinjice ka usnama, i veverica joj predade iz svojih usta zrno kedrovog oraha. Zrnce je bilo očišćeno od ljuske. To mi se nije učinilo neverovatnim. Setio sam se kako u Novosibirsku, u studentskom gradu, ima mnogo veverica naviknutih na ljude, koje traže od prolaznika hranu, pa se čak i ljute kad ih ne čašćavaju. Ovde sam naprosto posmatrao obrnuti proces. Ali, to je ovde, u tajgi, te joj rekoh:

- U normalnom, našem svetu, drugačije je sve sređeno. Ti, Anastasija, pokušaj u trgovini da pucneš prstima, čak i u doboš možeš da udaraš, ništa ti neće dati, a ti govoriš - Tvorac je sve odlučio.

- Ko je kriv što je čovek dela Tvorčeva odlučio da menja? Na bolje ili na gore, pokušaj sam da shvatiš.

Eto, tako je tekao razgovor o problemu ishrane sa njom. Njen stav je jednostavan - grešno je misli na gluposti takve kao što je hrana trošiti, i ona sama ne razmišlja o njoj. A mi, u civilizovanom svetu, proizlazi, moramo da mislimo?

Znamo za mnogobrojne primere iz literature, štampe, televizijskih emisija, kako su mladunce koji su se slučajno našli u divljoj prirodi, othranile vučice. Ovde pokoljenja žive nepromenljivo, a njihovi odnosi sa životinjskim svetom su drugačiji nego kod nas. Pitao sam Anastasiju:

- Kako ti nije hladno, dok sam ja istovremeno u jakni?

- Zato - odgovarala je ona - što organizam ljudi koji se umotavaju u odeću, krijući se od hladnoće i toplote u zaklonima, sve više i više gubi sposobnost prilagođavanja pri promenama u okolnoj sredini. Kod mene to svojstvo čovekovog organizma nije izgubljeno, zato mi ni odeća nije osobito nužna.

ŠUMSKA SPAVAĆA

SOBA

Nisam imao kod sebe nikakvu opremu za spavanje u divljoj šumi. Anastasija me je smestila u jazbinu - zemunicu. Umoran posle teškog puta, zaspao sam brzo i čvrsto. Kada sam se probudio, imao sam osećaj blaženstva i udobnosti, kao da sam ležao u divnoj, ugodnoj postelji.

Jazbina, ili zemunica, bila je prostrana, prekrivena sitnim, mekim, vazdušastim grančicama kedra i suvom travom, ispunjavajući okolni prostor prijatnim mirisom. Protežući se, razbaškaren, dotakao sam rukom meko, kao paperje krzno, i odmah primetio da Anastasija nije tu. Pomerio sam se bliže krznu priljubivši se leđima uz tu toplinu, i odlučio da još malo odremam.

Anastasija je stajala na ulazu u prirodnu spavaću sobu, i videvši da sam se probudio, rekla:

- Neka ti blagi dan bude, Vladimire. Dočekaj i ti njega svojom dobrotom. Samo, molim te, nemoj se plašiti.

Zatim je pljesnula rukama, i »koža«... Užasnuto sam shvatio - to nije bila koža. Iz jazbine se oprezno izvlačio medved. Dobivši odobravajuće šljepkanje Anastasijino, medved joj liznu ruku i odgega s poljane. Očigledno je stavila kod mog uzglavlja uspavljujuću travu i primorala medveda da leži pored mene, da mi ne bi bilo hladno. Sama je, sklupčana, spavala ispred ulaza.

- Ma, kako si mogla da učiniš to, Anastasija? Mogao je da me ogrebe ili pridavi.

- To nije on, nego ona - medvedica je to. Nije nikakvo zlo mogla da ti učini - odgovorila je Anastasija – veoma je poslušna. Njoj ogromno zadovoljstvo predstavlja da zadatke dobija i ispunjava. Čak se nije ni mrdnula cele noći. Njušku je svoju pod moje noge zavukla i obamrla u blaženstvu. Samo se trzala katkad, kada si u snu bacao ruke i udarao je po leđima.

ANASTASIJINO

JUTRO

Anastasija leže da spava sa dolaskom mraka u jedan od zaklona, napravljenih žiteljima šume, najčešće u jazbinu. Kada je toplo, može da spava neposredno na travi. Prvo što učini kada se probudi - burno se raduje izlazećem suncu, novim listićima na granama, novim izdancima koji se pomaljaju iz zemlje. Dodiruje ih rukama, miluje, katkad nešto dovodeći u red. Zatim pritrčava nevelikom drveću, šljepkajući ga po stablima. Sa uzdrhtale krošnje na nju se prosipa nešto nalik na cvetni prah ili rosu. Potom leže na travu i oko pet minuta se blaženo tegli i izvija. Celo njeno telo se prekriva, reklo bi se, vlažnim kremom. Zatrčavši se, skače u neveliko jezero, brčka se i roni u njemu. Sjajno roni!

Uzajamni odnosi sa životinjskim svetom koji je okružuje, slični su odnosima čoveka sa domaćim životinjama. U vreme njenih jutarnjih procedura, mnoge je posmatraju. Same ne prilaze, ali čim pogleda prema nekoj od njih i jedva приметnim pokretom pozove, srećnica se strmoglavljuje iz mesta i leti ka njenim nogama.

Video sam kako se izjutra ludira, igrajući se sa vučicom kao sa domaćim psom. Anastasija je pljesnula vučicu po vratnom grebenu i silovito potrčala. Vučica je poletela da je sustigne i, kada su se skoro poravnale, Anastasija odjednom u trku poskoči, u skoku se obema nogama odbi od stabla i silovito potrča na suprotnu stranu. Vučica je po inerciji proletela mimo drveta, okrenula se i bacila u poteru za cerekajućom Anastasijom.

Anastasija uopšte ne razmišlja o pitanju odeće i ishrane. Hoda najčešće poluobnažena ili obnažena. Hrani se kedrovim orasima, nekakvom travom, jagodastim plodovima i pečurkama. Pečurke jede isključivo sušene. Sama nikad ne sakuplja ni pečurke, ni orahe, niti priprema i pravi bilo kakve zalihe, čak ni za zimu. Sve priprema mnoštvo, nastanjenih u ovom kraju veverica. U tome što veverice prave zalihe hrane za zimu nema ničeg čudnog, tako se ponašaju svuda, sledeći svoj instinkt. Mene je zapanjilo nešto drugo: nalazeći se u blizini, veverice se na pucketanje Anastasijinih prstiju utrkuju,

nastojeći da skoče na njenu pruženu ruku i da joj daju već očišćeno od ljuske, jezgro oraha. A kada Anastasija potapše sebe po kolenu savijene noge, veverice ispuštaju nekakav zvuk kao da dozivaju, obaveštavajući ostale, te počinju da vuku i slažu pred njom na travu sušene pečurke i druge namirnice. I rade to, kako se meni učinilo, sa ogromnim zadovoljstvom. Pomislio sam da ih ona dresira, ali mi je Anastasija rekla da su njihovi postupci svakako instinktivni, i da veverica – majka, sama svojim primerom uči tome svoje mladunčiče.

- Možda ih je nekada dresirao neko od mojih dalekih predaka, ali je, po svoj prilici, to naprosto njihovo predodređenje. Pred zimu, svaka veverica pravi zalihe nekoliko puta veće nego što bi mogla da pojede sama.

Na pitanje: »Kako se ne smrzneš zimi bez odgovarajuće odeće?« - Anastasija je odgovorila pitanjem: »Zar u vašem svetu nema primera mogućnosti čovekove da podnosi hladnoću, bez korišćenja odeće?«

Setio sam se jedne knjige Porfirija Ivanova, koji je hodao po najvećem mrazu u gaćicama i bos. U knjizi se takođe opisivalo kako su ga fašisti, želeći da provere izdržljivost tog neobičnog ruskog čoveka, polivali na mrazu od dvadeset stepeni ispod nule vodom, i vozili golog na motociklu.

U ranom detinjstvu, pored mleka svoje majke, Anastasija je mogla da pije i mleko raznih životinja. One su joj bez ikakvih smetnji dopuštale da sisa. Od hrane ona ne pravi apsolutno nikakav kult, nikada ne seda samo zbog jela, u hodu otkine bobicu, mladicu biljke, i nastavlja da se bavi svojim poslovima.

Pred kraj trodnevnog boravka, više nisam mogao da se odnosim prema njoj kao na početku. Posle svega što sam video i čuo, Anastasija se za mene preobratala u stameno biće, ali ne zver, zato što je njen intelekt izuzetan, a pamćenje... Pamćenje joj je takvo, da ona naprosto ne zaboravlja ništa što je ikada čula ili videla. Katkad se činilo da su njene moći potpuno van granica poimanja običnog čoveka. Ali ju je upravo takav odnos prema njoj veoma žalostio i obespokojavao.

Za razliku od poznatih ljudi sa izuzetnim moćima koji sebe obavijaju oreolom tajanstvenosti i isključivosti, ona sve vreme nastoji da pojasni, da otkrije sklop svojih mogućnosti, da dokaže da nema u tome, niti u njoj, ničeg natprirodnog. Da je ona - čovek, žena, i sve vreme me je molila da to pojmim.

Pokušavao sam da to razumem, nastojeći da nađem objašnjenje za tu osobitost.

Kod čoveka naše civilizacije, mozak se usmerava na to da svim mogućim načinima čovek sredi svoj život, nabavi hranu, zadovolji seksualne nagone. Anastasija na to uopšte ne gubi vreme. Ljudi, dospevši u položaj poput Likovih, isto tako su prinuđeni da se sve vreme brinu o ishrani i uređenju mesta stanovanja. Priroda im ne pomaže u tolikoj meri, kao u slučaju Anastasije. Raznorazna plemena, živeći daleko od civilizacije, takođe nisu tako tesno povezana sa prirodom. Anastasija to objašnjava time, da su nedovoljno čiste njihove pomisli. Priroda, životinjski svet to osećaju.

ANASTASIJIN ZRAK

Najneobičnije, mistično su mi delovale, dok sam bio u šumi, njene moći da vidi na velikoj daljini pojedine ljude i dešavanja vezana za njih. Možda su i drugi usamljenici posedovali iste takve sposobnosti.

Činila je ona to uz pomoć nevidljivog zraka. Tvrdila je da ga poseduje svaki čovek, ali da ljudi ne znaju za njega, te se ne mogu njime služiti.

- Čovek ništa još nije izumeo, čega već nema u prirodi. Tehnika, zarad koje postoji televizija, samo je žalosno slična mogućnostima tog zraka.

Pošto je zrak nevidljiv, nisam ni verovao u njega, bez obzira što je više puta pokušavala da mi pokaže i objasni osnov njegovog delovanja, da nađe dokaze, razumljiva objašnjenja. I jednom...

- Reci mi, Vladimire, šta je, po tebi, mašta? Da li su mnogi ljudi kadri da maštaju?

- Da maštaju, mislim, mogu mnogi. Mašta - to je kada čovek zamišlja sebe u željenoj budućnosti.

- Dobro. Znači, ne poričeš da čovek poseduje sposobnost da oblikuje svoju budućnost, različita opipljiva stanja?

- Ne osporavam.

- A šta je to intuicija?

- Intuicija... Valjda osećaj, kada čovek kao da ne procenjuje šta se i zašto može dogoditi, već mu nekakvo čulo došapne kako treba da postupi.

- Znači, ne osporavaš postojanje u svakom čoveku nečega, što mu pomaže da mimo uobičajenog analitičkog procenjivanja odmerava kako svoje, tako i postupke drugih?

- Pretpostavimo, ne osporavam.

- Odlično! Dobro! – uskliknula je Anastasija. - Sada - san! San - šta je to? Snovi koje vide skoro svi ljudi.

- San je... Ne znam šta je to. San je prosto san.

- Dobro, dobro. Neka bude prosto san. Ti, znači, ne poričeš njegovo postojanje? Tebi i ostalima je poznato da čovek u stanju sna, kada njegovo telo nije kontrolisano delom svesti, može da vidi ljude, razne događaje.

- Pa, mislim da to niko osporavati neće.

- Uz to, u snu ljudi mogu da opšte, razgovaraju, preživljavaju.

- Da, mogu.

- A šta ti misliš, može li čovek da upravlja svojim snom? Da dozove u snu slike i događaje koje želi da vidi? Kao na običnom televizoru, na primer.

- Ne mislim da nekome to može poći za rukom. San sam nekako dolazi.

- Grešiš. Čovek može svime da upravlja. On je i sazdan da bi upravljao svime.

Zrak, o kome ti govorim, upravo sadrži informacije koje se nalaze u čoveku, pojmove, intuiciju, duševna stanja i, kao posledicu, vizije nalik snu, svesno vođene voljom čovekovom.

- Kako se u snu snom može upravljati?

- Ne u snu. Na javi je moguće. Unapred, kao da se programira, sa apsolutnom tačnošću. Kod vas se to događa u snu i zbrkano. Čovek je izgubio veliki deo svojih sposobnosti upravljanja, upravljanja prirodnim pojavama i sobom. Zato i smatra da je san - samo nepotreban proizvod njegovog umornog mozga. Skoro svi ljudi na Zemlji u stvari... Ako hoćeš, ja ću upravo sada pokušati da ti pomognem da vidiš nešto na rastojanju.

- Pokušaj.

- Lezi na travu i opusti se, da bi telo uzimalo što manje energije. Treba da ti bude udobno. Ništa ti ne smeta? Sada pomisli na čoveka koga najbolje poznaješ, na svoju ženu, na primer. Priseti se njenih navika, načina hoda, odeće, gde se ona, po tvom mišljenju, može sada nalaziti, i predstavi sve svojom maštom.

Setio sam se svoje žene, znajući da ona u ovom trenutku može biti u našoj vikendici. Zamislio sam kuću, neke stvari, nameštaj. Setio sam se mnogih stvari, i to do sitnica, ali ništa nisam video. To sam i rekao Anastasiji, na šta je odgovorila:

- Ne možeš da se opustiš potpuno, kao da spavaš. Pomoći ću ti. Zatvori oči. Ruke raširi opušteno.

Zatim sam osetio spajanje njenih prstiju sa mojim. Počeo sam da tonem u san ili dremež...

...Žena je stajala u kuhinji naše kuće van grada. Preko svoje kućne haljine je imala navučen džemper. Znači da je u kući prohladno. Opet problemi sa grejanjem.

Kuvala je kafu na plinskoj ringli. I još nešto u »psećem« loncu. Lice ženino je bilo namršteno i nezadovoljno. Pokreti tromi. Odjednom je podigla glavu, lakim korakom prišla prozoru, pogledala na kišu i osmehnula se. Kafa je iskipela na šporetu, dohvatila je džezvu iz koje se prelivala kafa, ali se pri tom nije namrštila, i nije počela, kao obično, da se ljuti. Skinula je džemper...

Probudio sam se.

- Pa kako si? Da li si je video? - pitala je Anastasija.

- Video sam. Ali je možda to ipak bio običan san?

- Kako običan? Ti si nameravao da vidiš baš nju!

- Da, nameravao sam. I video sam je. A gde su dokazi da je ona bila baš tamo u kuhinji, u tom trenutku kada sam je video u snu?

- Zapamti ovaj dan i čas, Vladimire, ukoliko hoćeš da se uveriš. Vratit ćeš se kući - pitaćeš. Zar više ništa neobično nisi primetio?

- Ništa.

- Zar nisi video osmeh na licu svoje žene kada je prišla prozoru? Osmehnula se, a zbog prolivene kafe nije počela da se nervira.

- To sam primetio. Verovatno je kroz prozor videla nešto lepo što ju je razveselilo.

- Ugledala je kroz prozor samo kišu. Kišu, koju nikada nije volela.

- Pa zašto se onda osmehivala?

- I ja sam takođe svojim zrakom pogledala na tvoju ženu i ogrejala je.

- Tvoj ju je zrak znači ugrijao, a moj je šta, hladan?

- Ti si samo posmatrao iz znatiželje, osećanja nisi unosio.

- Znači, tvoj zrak može da ogreje čoveka na rastojanju?

- Može.

- I šta još?

- Informaciju nekakvu da primi, preda. Raspoloženje da popravi i bolove iz čoveka može mestimično da ukloni. I još mnogo drugih stvari, u zavisnosti od postojeće energije, snage osećanja, volje i želje.

- A budućnost, možeš li da vidiš?

- Svakako!

- Prošlost?

- Budućnost i prošlost - to je skoro jedno te isto. Razlika je samo u spoljnim pojedinostima. Osnovno uvek ostaje nepromenljivo.

- Kako to? Šta može biti nepromenljivo?

- Na primer, pre hiljadu godina ljudi su nosili drugačiju odeću. Koristili su drugačije sprave u svakodnevnom životu. Ali to nije najbitnije. I pre hiljadu godina, kao i sada, ljudi su imali podjednaka osećanja. Ona nisu podložna vremenu. Strah, radost, ljubav. Zamisli, Jaroslav Mudri, Ivan Grozni ili faraon, mogli su da vole ženu zaista istim osećanjima kao i ti, ili ma ko danas.

- Zanimljivo. Samo nejasno je, o čemu to svedoči? Tvrdiš da bi svaki čovek mogao da ima takav zrak?

- Razume se, svaki. I sad su kod ljudi ostala osećanja i intuicija, sposobnost maštanja, naslućivanja, oblikovanja pojedinih prilika, doživljavanje snova, samo što je sve to zbrkano i nije vođeno svojevlasno.

- Možda bi nekako trebalo trenirati? Neke vežbe razraditi?

- Može i uz pomoć vežbanja. Samo, znaš, Vladimire, ima još jedan neizostavan uslov, da bi zrak bio potčinjen volji...

- Kakav još uslov?

- Neizostavno je nužna čistota pomisli, a moć zraka zavisi od poletnosti svetlih osećanja.

- Eto ti ga sad! Kao da je sve počelo da se razjašnjava... Ali, čemu tu čistota pomisli? Osećanja svetla?

- Ona su - energija zraka...

- Dosta, Anastasija! To već nije zanimljivo. Posle ćeš još nešto nadodati.

- Osnovno sam već rekla.

- Da si rekla - rekla si, ali je uslova isuviše. Hajde da o nečem drugom porazgovaramo. Malo jednostavnijem.

Ceo dan je Anastasija zauzeta razmišljanjem, oblikovanjem svih mogućih okolnosti koje se dešavaju u našem prošlom, sadašnjem i budućem životu.

Anastasija poseduje kolosalno pamćenje. Pamti mnoštvo ljudi koje je videla u svojim vizijama ili svojim zrakom, njihova unutarnja preživljavanja. Kao najgenijalnija glumica, može da imitira njihov hod, glas, da misli kao oni. Sjedinjuje u sebi životna iskustva mnoštva ljudi iz prošlosti i sadašnjosti. Iskorišćava to iskustvo, oblikujući budućnost i pomažući drugima. Čini to sa velikog rastojanja, uz pomoć nevidljivog zraka, a oni, kojima ona ukazuje pomoć u vidu došaptavanja, rešenja ili isceljenja, čak i ne naslućuju da postoji njena pomoć.

Kasnije sam doznao da takvi, nevidljivi golim okom zraci, samo različite snage, proističu iz svakog čoveka. Akademik Akimov ih je fotografisao specijalnim uređajima i objavio fotografije tih zraka 1996. godine, u majskom broju časopisa »Čuda i pustolovine«. Nažalost, mi ne možemo njima da se služimo tako kao ona. U nauci, sličnu ovom zraku pojavu, nazivaju torzionim poljem.

Anastasijin pogled na svet je osobit i zanimljiv.

- Šta je to Bog, Anastasija? Postoji li On? Ukoliko postoji, zašto Ga niko nije video?

- Bog je - međuplanetarni Razum, Intelekt. On se ne nalazi u jedinstvenoj masi. Polovina Njegova je u nematerijalnom svetu Vaseljene. To je kompleks svih energija. Druga polovina Njegova je česticama rasuta po Zemlji, u svakom čoveku. Tamne sile nastoje da blokiraju ove čestice.

- Šta, po tebi, očekuje naše društvo?

- U budućnosti - spoznaja sve pogubnosti tehnokratskog puta razvoja i povratak prazvorima.

- Hoćeš da kažeš da su svi naši naučnici - zaostala bića, koja nas vode u ćorsokak?

- Hoću da kažem da se kroz njih ubrzava proces, što znači i uviđanje pogrešnog puta.

- I šta sad? Sve mašine i kuće gradimo zalud?

- Da.

- Zar ti nije dosadno da ovde živiš sama, Anastasija? Sama, bez televizora i telefona?

- Kakve si ti primitivne stvari naveo! Sve je to imao čovek od samoga početka, samo u mnogo savršenijem vidu. To imam i ja.

- I televizor i telefon?

- Ma, šta je to televizor? Aparat, uz čiju pomoću skoro zakržljaloj ljudskoj uobrazilji pružaju neko obaveštenje, ređajući slike i sadržaje. Mogu uz pomoć svoje mašte da naslikam bilo koje sadržaje, bilo koje slike, da stvorim najneverovatnije okolnosti; a da uz to sama u njima uzmem učešće, utičući na sadržaj. Uh, nerazumljivo sam se, zacelo, izrazila. Zar ne?

- A telefon?

- Čovek može da razgovara sa drugim čovekom bez pomoći telefona. Za to su nužne samo volja, želja dvoje ljudi i istančana uobrazilja.

KONCERT U TAJGI

Predlagao sam joj da otputuje u Moskvu i nastupi na televiziji.

- Zamisli, Anastasija, sa tvojom lepotom bi mogla da budeš foto-model, manekenka na svetskom nivou.

Tad sam shvatio da joj ništa zemaljsko nije strano i da joj, kao i svakoj ženi, prija da bude lepotica. Anastasija se nasmejala.

- Baš, baš najlepša, zar ne? - upitala je i kao dete počela da se glupira, i hoda po poljani, kao da je manekenka na podijumu.

Postalo mi je smešno kako imitira manekenku preplićući nogama pri hodu, pokazujući zamišljenu svečanu garderobu. Počeo sam da aplaudiram i sam sam, uključivši se u igru, objavio:

- A sada, uvažena publiko, pažnja! Pred vama će se pojaviti ni od koga prevaziđena, sjajna gimnastičarka, neuporediva lepotica, Anastasija!

Ova najava ju je još više razveselila. Istrčala je na sredinu poljane i napravila neverovatan salto, prvo napred, zatim nazad, na stranu, desno, levo, zatim je jako visoko poskočila. Jednom rukom se uhvativši za granu drveta, zaljuljavši se dvaput, prebacila je svoje telo na drugo drvo. Iznova napravivši salto, počela je koketno da se klanja pod mojim aplauzom. Zatim je pobegla s poljane i sakrila se iza gustog žbuna. Osmehujući se, Anastasija je izvirivala odatle, kao iza kulisa, s nestrpljenjem očekujući sledeću najavu. Prisetio sam se video kasete, sa zapisima najboljih pesama, u izvođenju popularnih pevača. Ponekad sam je uveče gledao u svojoj vikendici. Setivši se te kasete, mada ne razmišljajući o tome da li bi Anastasija makar nešto od toga mogla da izvede, najavio sam:

- Uvažena publiko, sada će pred vama nastupiti najbolji solisti savremene estrade, pevajući svoje najbolje pesme. Izvolite!

O, kako sam pogrešio ne poverovavši u njene talente! Nadalje se desilo nešto... što je i zamisliti bilo apsolutno nemoguće. Anastasija je, jedva napravivši iskorak iza svojih improvizovanih kulisa, zapevala glasom Ale Pugačove. Ne, ona nije pravila parodiju na veliku pevačicu, nije imitirala njen glas, već je odista pevala, lako prenoseći ne samo glas, melodiju, već i osećanja.

Ipak, najneočekivanije nije bilo to. Anastasija je pravila akcente na pojedinim rečima, dodajući nešto svoje, donoseći pesmi dodatne poteze, i pesma Ale Pugačove, za čije se izvođenje čini da ga je nemoguće prevazići, izazvala je celu gamu dodatnih osećanja, izrazitije osvetljavajući likove. Na primer, u celosti veličanstveno izvedenoj pesmi:

*Živeo je nekad umetnik jedan,
 Kućicu je imao i slike,
 Ali je glumicu voleo
 Onu, koja je volela cveće.
 Prodade tada on svoj dom,
 Prodade slike i platna
 I za sav novac kupi
 Celo more cvetova -*

Anastasija je stavila akcent na reč »platna«.

Ona je iznenađeno i uplašeno kriknula tu reč. Upravo platno - najdragocenije za slikara, bez kog je nemoguće stvarati, a on daje to najdragocenije, radi svoje voljene. Potom je kod reči: »u daljine ju je voz odneo« - predstavila slikara, zaljubljenog čoveka, dok posmatra odlazeći voz, koji je odnosio zanavek njegovu ljubljenu. Prikazala je njegov bol, očajanje i izgubljenost.

Potresen svime viđenim i onim što sam čuo, nisam počeo da aplaudiram na kraju pesme. Anastasija je, poklonivši se, očekivala aplauz, i ne čuvši ga, započe novu pesmu sa još većim zalaganjem. Ona je po tačnom redosledu izvela sve moje najdraže pesme, snimljene za mene na video kaseti. I svaka pesma, koju nisam samo jednom čuo, bila je u njenom izvođenju mnogo impresivnija i sadržajnija. Posle izvođenja i poslednje pesme, i ne čuvši aplauze, Anastasija krete ka svojim »kulisama«. Preneražen, još neko vreme sam sedeo ćutke, pod izuzetnim utiskom. Zatim sam skočio, počeo da aplaudiram i vičem:

- Bravo, Anastasija! Bis! Bravo! Izvedite sve izvođače na scenu!

Anastasija je obazrivo izašla i poklonila se. Sve vreme sam vikao:

- Bis! Bravo! – udarao sam nogama i tapšao.

I ona se razveselila. Zatapšala je rukama i uzviknula:

- Bis - to znači još?

- Da, još! I još!... Savršeno si to izvela, Anastasija! Bolje nego oni sami! Bolje čak i od zvezda naših!

Zanemeh i pažljivo pogledah Anastasiju. Pomislio sam kako je svestrana njena Duša, kad je uspela da unese u već, reklo bi se, idealno izvođenje pesama, tako mnogo novog, savršenog i blistavog. Ona je, takođe zanemevši, ćutke i upitno gledala u mene. Tad je upitah:

- Anastasija, imaš li ti svoju pesmu? Da li bi mogla da izvedeš nešto svoje, što nisam ranije čuo?

- Mogla bih, ali u mojoj pesmi nema reči. Da li će ti se to dopasti?

- Otpevaj, molim te, svoju pesmu.

- Dobro.

I ona je zapevala svoju čudesnu pesmu. Anastasija je isprva kriknula, kao tek rođeno dete. Potom je njen glas zazvučao tiho, nežno, milujuće. Stajala je pod drvetom, pritisnuvši ruke na grudi, naklonivši glavu kao da uspavljuje, milujući svojim glasom, mališana. Nešto nežno mu je govorio njen glas. Od tog tihog glasa, zadivljujuće čistog, uokolo je sve iznenada zamrlo: i ptice, i zrikanje u travi. Zatim, kao da se obradovala probuđenom iz sna detetu. U njenom glasu se osetilo likovanje. Neverovatno visoki po tonalitetu zvuci, lebdeli su u vazduhu, te uzletali u visine beskraja. Glas Anastasijin je čas molio nekoga, čas ulazio u borbu, te nanovo milujući dete, darivao radost svemu okolnom.

Osećaj beskrajne radosti ulio se u mene. Kada je završila svoju pesmu, razdragano sam uzviknuo:

- A sada, uvažene dame, gospodo i drugovi, jedinstvena, neponovljiva tačka, jedinstvene u svetu, ukrotiteljke! Najveštija, najsmelija, čarobna, kadra da ukroti ma kog grabljivca. Gledajte i tresite se!

Anastasija je vrisnula od zadovoljstva, poskočila, zatapšala ritmično, nešto viknula i zazviždala. Na poljani je započelo nešto nezamislivo.

Prvo se pojavila vučica. Iskočila je iz žbunja i zaustavila se na ivici poljane, s nerazumevanjem se obazirući. Po drveću na kraju poljane, preskačući sa grane na granu, jurile su veverice. Nisko su kružila dva orla, u žbunju su se micale nekakve životinjice i razlegao se tresak polomljenih grana. Razmičući ih i gnječeći, na poljanu je istrčao ogromni medved i zaustavio se kao ukopan blizu Anastasije. Na njega je neodobravajuće

zarežala vučica. Očigledno da je medved prišao odveć blizu Anastasiji, ne dobivši za to poziv. Anastasija je dotrčala do medveda, šeretski ga potežući za njušku, dohvatila za prednje šape i postavila u vertikalu. Sudeći po tome što nije ulagala nikakve veće fizičke napore, medved je sam ispunjavao sve njene naredbe, zavisno od toga kako i koliko ju je razumeo. Stajao je ukočeno, nastojeći da shvati šta se od njega traži. Anastasija se rastrčala, visoko poskočivši, uhvatila se za gustu grivu medveda napravivši stoj na rukama, ponovo saskočila prevrnuvši se u vazduhu. Potom je uhvatila medveda za šapu i, saginjući se, povukla ga za sobom, stvarajući utisak kako ga prebacuje preko sebe. Ovaj trik bio bi nemoguć, ukoliko ga medved ne bi radio sam. Anastasija mu je samo naznačavala pravac. Medved je u početku padao na Anastasiju, ali bi se u poslednjem trenutku upro šapama o zemlju, i činio, reklo bi se, sve što je u njegovoj moći da ne povredi svoju gazdaricu ili drugaricu. Vučica se sve više i više uznemiravala, već nije stajala na jednom mestu, nego se bacakala na sve strane, nezadovoljno brundajući i režeći. Na ivici poljane se pojavilo još nekoliko vukova, i kada je sledeći put Anastasija »prebacivala« medveda preko sebe, pokušavajući da se on još i prevrne preko glave, medved se strovali na bok i ukoči.

Najzad, pobesnela i iskežena zlobno vučica, skoči ka njemu. Munjevito se Anastasija našla na putu vučici, i ova, prikočivši sa sve četiri šape, prevrnu se preko leđa, udarivši u Anastasijine noge. Anastasija je u istom trenu položila ruku na njen hrbat i nežno je pritisla na zemlju. Drugom rukom je zamahala, kao i u slučaju sa mnom, kada sam prvi put hteo da je zagrlim, ne dobivši za to saglasnost.

Ne ugrožavajuće, već je uzrujano šumela oko nas šuma. Uzbuđenje se osećalo i u skaćućim, trčećim, sakrivenim, velikim i malim životinjama. Anastasija je počela da otklanja uzbuđenje. Prvo je pogladila vučicu, potapšala je po hrbatu i otpravila, šljepnuvši je kao kuće. Medved je ležao na boku u neudobnoj pozi, bukvalno kao punjena životinja. Po svoj prilici je iščekivao šta se još očekuje od njega. Anastasija mu je prišla, naterala da se podigne, pogladila po njušci i, isto kao i vučicu, poslala s poljane. Zarumenela, razdragana, Anastasija dotrča i sede pored mene. Duboko je udahnula vazduh i polako izdahnula. Primetio sam da je njeno disanje istog časa postalo ravnomerno, kao da i nije učinila sve te neverovatne vratolomije.

- Izraze lica oni ne razumeju, i ne treba da shvate. Nije to baš dobro, ali... - primetila je Anastasija i upitala: - Pa, kakva sam? Mogu li negde da se zaposlim u vašem životu?

- Sjajno ti sve uspeva, ali sve to mi već imamo. Dreseri u cirkusu takođe mnogo toga zanimljivog sa zverima prikazuju, nećeš se s tim probiti kroz činovničku barijeru, masu uslovnosti i intriga. U njima nemaš iskustva.

Nadalje se naša igra sastojala u razmatranju mogućnosti: gde bi Anastasija mogla da nađe posao u našem svetu, i kako da prevlada postojeće uslovnosti. Ali, lake varijante nismo nalazili, pošto Anastasija nije imala ni dokumente o obrazovanju, ni prijavu, a u priče o njenoj genezi samo na osnovu sposobnosti, makar i neobičnih, niko neće poverovati. Prešavši na ozbiljan ton, Anastasija reče:

- Ja bih, svakako, još jednom volela da boravim u nekom od gradova, možda Moskvi, da bih se uverila koliko sam tačna u oblikovanju nekih okolnosti iz vašeg života. Meni, na primer, nije sasvim jasno, na koji način uspevaju tamne sile da zaglupljuju žene do te mere, da one, same to i ne naslućujući, privlače muškarce lepotama svoga tela, čime im ne daju mogućnost da učine pravi izbor, blizak Duši. A same posle i pate zbog toga, što porodicu istinsku stvoriti ne mogu, zato što...

I iznova započeše zapanjujuća, zahtevna shvatanja, razmišljanja o seksu, porodici, odgajanju dece, te ja pomislih: »Najneverovatnije od svega viđenog i onog što sam čuo jeste - njena moć da govori o našem životu, tačno i do najsitnijih pojedinosti ga poznajući«.

KO PALI NOVU ZVEZDU

Druge noći, bojeći se da će mi Anastasija ponovo podmetnuti zbog grejanja svoju medvedicu, ili još nekakvu glupost napraviti, odlučno sam odbio da uopšte legnem da spavam, ako sama ne legne pored mene. Mislio sam: »Ako bude pored mene – ništa neće izvesti neumesno«, pa rekoh:

- U goste si me pozvala, tako se kaže. U dom svoj. Smatrao sam da ovde bar neke zgrade postoje, a ti čak ne dozvoljavaš ni vatra da se založi, zveri mi noću podmećući. Ukoliko nemaš normalnu kuću, onda ne treba u goste pozivati.

- Dobro, Vladimire, ne uzbuđuj se, molim te, i ne boj se. Ništa ti se loše neće desiti. Ako želiš, leći ću pored tebe i ugrejaću te.

Ovog puta je u jazbini - zemunici bilo nabacano još više kedrovih grančica, uredno složene suve trave, a zidovi su takođe bili zaštićeni grančicama.

Svukao sam se. Položio sam pod glavu pantalone i džemper. Legao sam, pokrivši se jaknom. Kedrove grančice su ispuštale taj, najčudesniji miris, o kome se u naučno-popularnoj literaturi govori da pročišćava vazduh. Iako je u tajgi vazduh i ovako čist, disalo se lako. Suva trava, cveće, dodavali su još neki osobit, tanani miris.

Anastasija je održala reč i legla pored mene. Osetio sam kako miris njenog tela prevazilazi sve mirise. Bio je prijatniji od najprefinjenijih parfema koje sam ponekad osećao na ženama. Ali, sada ni pomisli nije bilo da je osvojim. Posle onog pokušaja na putu ka poljani, pokuljalog tada straha i gubljenja svesti, više nisam imao telesnih želja, čak ni kad sam je video obnaženu.

Ležao sam i maštao o sinu, koga mi ipak nije rodila žena. Pomislio sam: »Bilo bi sjajno kad bi mog sina rodila Anastasija! Ona je tako zdrava, izdržljiva i lepa. Dete bi, znači, isto bilo zdravo. Ličilo bi na mene. Može i na nju, ali da ipak više liči na mene. Postaće snažna i umna ličnost. Znaće mnogo. Biće talentovan i sretan«.

Zamislio sam svog sina - bebu, pripijenog uz bradavice njenih dojki, i nehotice sam položio ruku na čvrste i tople grudi Anastasijine. Istog trena je kroz moje telo prostrujala drhtavica i, odmah prošla. Ali, to nije bio drhtaj straha, već drugačiji, izuzetno prijatan. Nisam sklonio ruku, samo sam, zaustavivši disanje, čekao, šta će se desiti dalje. Osetio sam kako je na moju ruku položila svoj meki dlan. Nije me odstranjivala. Malo sam se pridigao i zagledao u prekrasno Anastasijino lice. Bela, severna noć, činila ga je još privlačnijim. Nemoguće je bilo odvojiti pogled. Njene nežne, sivogolubije oči su me posmatrale. Nisam se uzdržao, nagnuo sam se i ovlaš dotakavši, lako i obazrivo poljubio njene poluotvorene usne. Iznova mi je kroz telo prostrujala prijatna drhtavica. Moje lice je obavijao miris njenog daha. Njene usne nisu izgovorile kao prošlog puta: »Ne treba, smiri se«, i uopšte nije bilo straha. Misli o sinu nisu me napuštale. Kada me je Anastasija nežno zagrlila, pomilovala po kosi i podala se celim telom, osetio sam nešto tako!...

Tek što sam se probudio izjutra, shvatio sam da tako veličanstven osećaj blaženog ushićenja i zadovoljenja nikad u životu nisam osetio. Čudnovato je bilo još i to, što posle noći provedene sa ženom, uvek nastupa fizički umor. Sad je sve bilo drugačije. Pojavio se osećaj nekakvog uzvišenog stvaranja. Zadovoljenje nije bilo samo fizičko, već nekako nedokučivo, nedoživljeno nikad pre, divno i radosno. Proletela mi je misao, da samo zbog ovakvog osećanja vredi živeti. I zašto nikada pre, čak ni približno, ništa slično nisam osetio, iako su postojale žene mnoge: i lepe, i voljene, i iskusne u ljubavi.

Anastasija je bila devica. Treperava i umiljata devojka. Uz to je još nečeg bilo u njoj, što nije bilo svojstveno ni jednoj od onih žena, koje sam poznavao. Šta? Gde je ona sad? Primakao sam se ulazu u udobnu jazbinu - zemunicu, i promolvši glavu, obazreh se po poljani.

Poljana se pružala malo niže od uzdignutog noćnog prebivališta. Prekrivao ju je polumetarski sloj jutarnje magle. U toj magli se, raširivši ruke, vrtela Anastasija. Podizala je oko sebe oblačić iz magle. I kada ju je sasvim objmio, Anastasija je lako poskočivši, istežući noge u špagu kao balerina, proletela nad slojem magle, spuštajući se na novo mesto, i nanovo, smejući se, zavrtela oko sebe novi oblačić, kroz koji su se probijali, milujući Anastasiju,

zraci izlazećeg sunca. Ova slika je očaravala i ushićivala, i ja sam povikao od siline osećanja:

- Ana-sta-si-ja! Dobro jutro, prekrasna šumska vilo Anastasija-a-a!
- Dobro jutro, Vladimire – razdragano povika ona u odgovor.
- Tako je dobro, tako divno sada! Zbog čega je to? - vikao sam što sam jače mogao.

Anastasija podiže ruke u susret suncu, zasmija se svojim srećnim, zamamnim smehom, otegnuto viknuvši meni u odgovor, i još nekome gore:

- Samo je čoveku, od svih bića u Vaseljenu dato da se oseća o-va-koo! Samo muškarcu i ženi, koji su iskreno poželeli da imaju zajedničko dete!

Samo čovek, doživjevši ovo, pali na nebu zvezdu!

Samo čo-ve-ku-u, koji žudi za živim bićem i stvaranjem!

Hva-la ti-i-i! - I okrenuvši se isključivo meni, brzo dodade: - Samo čoveku koji stremi stvaranju i utemeljenju, a ne pukom zadovoljavanju svojih telesnih potreba.

Ponovo se razdragano nasmejala, visoko skočivši istegnuta u špagu, kao da je uzletela nad maglom. Potom dotrča i sede pored mene kod ulaza u noćno prebivalište, i poče odozdo nagore da podiže i raščešljava prstima svoju zlačanu kosu.

- Znači, ne smatraš seks nečim grešnim? - upitao sam.

Anastasija se ukočila. Iznenađeno me je pogledala i odgovorila:

- Zar je to bio onaj seks, koji u tvom svetu podrazumevaju pod tom rečju? A ukoliko nije, šta je onda grešnije – prepustiti se, da bi se pojavio na Svetu čovek, ili se uzdržati i ne dati čoveku da se rodi? Istinskom čoveku!

Zamislio sam se. Zaista, noćnu bliskost sa Anastasijom nemoguće je bilo nazvati uobičajenom rečju »seks«. Pa šta se onda dogodilo noću? Koja bi reč bila odgovarajuća? I ponovo sam zapitao:

- Ma, zašto se ranije ništa slično, čak ni približno, ni meni, a mislim ni drugima, nije desilo?

- Razumeš li, Vladimire, tamne sile teže da razviju u čoveku samo niske telesne strasti, da mu ne bi dozvolile da doživi podarene Bogom blagodati. One svim mogućim načinima ulivaju u dušu ljudsku, da se zadovoljstvo može sa lakoćom ostvariti, misleći samo na telesno zadovoljenje.

Samim tim, odvlače čoveka od Istine. Jadne obmanute žene, ne znajući ništa o tome, celoga života proživljavaju samo patnje, celog života tragajući za izgubljenim blaženstvom. Ali, ne traže gde treba. Nijedna žena ne može da zadrži muškarca od bluda, ukoliko samoj sebi dozvoli da mu se poda samo radi zadovoljenja telesnih žudnji. Ako se tako već dogodilo, tada život njihov zajednički ne može biti srećan.

Njihov zajednički život je - iluzija zajedništva, laž, uslovnostima prihvaćena obmana. Zato i sama žena istovremeno postaje bludnica, nezavisno od toga, da li je udata za tog čoveka ili ne.

O, koliko je čovečanstvo naizmišljalo zakona, sporazuma, pokušavajući veštački da utvrdi taj neprirodni savez. Zakona, i duhovnih i svetovnih. Sve zalud. Oni su samo terali ljude da glume, da se uklapaju u njih, i da samo imitiraju postojanje saveza. Unutarnje pomisli uvek su ostajale nepromenljive i nisu bivale potčinjene nikome i ničemu.

Isus Hristos je to video. I onda je on, pokušavajući da im se suprotstavi, rekao: »Taj koji gleda na ženu sa pohlepom, već vrši preljubu sa njom u srcu svom.«

Zatim ste vi, u svojoj nedalekoj prošlosti, pokušavali da žigošete ljagom onoga ko napušta porodicu. Ali ništa, ni u kojim vremenima, ni u kakvim okolnostima, nije moglo da zaustavi želju čovekovu da traži intuitivno osećaj blagodati, veliko zadovoljenje. Da uporno traga.

Lažni savez je užasan.

Deca! Razumeš li, Vladimire? Deca! Ona osećaju izveštačenost, naispravnost takvog saveza. I stavljaju deca pod sumnju sve, izgovoreno roditeljima. Deca podsvesno osećaju laž, već u začecu svome. I loše im je zbog toga.

Reci, ko, kakav čovek će poželeti da se pojavi na svetu, kao posledica samo telesnih užitaka? Svako bi želeo da bude stvoren u uzvišenom porivu ljubavi, stremljenju upravo ka stvaranju, a ne da dođe na svet kao isključiva posledica telesnog zadovoljenja.

Stupivši u lažni savez, oni će potom tražiti istinsko zadovoljenje krijući se jedno od drugog. Nastojaće da ovladaju sve novim i novim telima, ili da iskoriste samo svoja, povređena i sputana tela, samo intuitivno uviđajući, da sve dalje odlazi od njih istinska blagodat istinskog saveza.

- Anastasija, sačekaj! Nije valjda da su osuđeni na propast muškarac i žena, ukoliko im se prvi put tek seks naprosto dogodio? Nije valjda da nema povratka, mogućnosti da se popravi stanje?

- Postoji mogućnost. Ja sada znam šta da radim. Ali gde, kakve reči da nađem, da bih se izrazila rečima? Stalno ih tražim, reči te. U pređašnjim sam ih tražila i u budućim vremenima. Nisam ih pronašla. Možda su negde sasvim blizu, pored? I odjednom će se pojaviti, rodiće se nove, kadre da dodirnu srca i razum - reči. Nove reči, o drevnoj Istini praznovora.

- Nemoj se previše sekirati, Anastasija. Reci, zasad tim rečima koje imaš, bar otprilike. Šta je još potrebno za istinsko zadovoljenje, osim dva tela?

- Poimanje! Obostrano stremljenje ka stvaranju. Iskrenost i čistota želja.

- Odakle ti je sve to poznato, Anastasija?

- Nije samo meni sve to poznato. Suštinu su pokušavali da pojasne ljudima prosvetljeni Veles, Krišna, Rama, Šiva, Hristos, Muhamed, Buda.

- Šta govoriš, čitala si o njima? Gde? Kada?

- Nisam čitala o njima, ja jednostavno znam šta su oni govorili, o čemu su mislili, šta su želeli.

- Znači, sam seks, po tebi je loš?

- Veoma loš. On odvlači čoveka od Istine. Uništava porodice. U ništavilo odlazi ogromna količina energije.

- A zašto onda toliko raznih časopisa izbacuju na tržište sa obnaženim ženama u erotskim pozama, filmova punih erotike i seksa? Sve to ima ogromnu popularnost. Potražnja rađa ponudu. Šta hoćeš da kažeš, da je naš ljudski rod potpuno glup?

- Čovečanstvo nije glupo, ali mehanizam tamnih sila, zamračujući duhovnost, izaziva niske telesne strasti - to je izuzetno jak mehanizam. On donosi mnogo jada i stradanja ljudima. Deluje kroz žene, koristeći njihovu lepotu. Lepotu, čije predodređenje pobuđuje i podržava u muškarcu duh pesnika, slikara, stvaraoca. Ukoliko nema dovoljno čistote, rađa se pokušaj privlačenja muškarca lepotama tela. Spoljašnjom lepotom prazne posude. Samim tim će ga obmanuti i, neizbežno, zbog te prevare, patiti celog života.

- Šta onda proizlazi? Ljudski rod za hiljade godina svoga postojanja nije uspeo da se izbori s tim mehanizmom tamnih sila? On je, znači, jači od

čoveka? Nije uspjelo da se izbori čovečanstvo, bez obzira na pozive, kako ti kažeš, duhovnih, prosvetljenih? Znači da je njega prosto nemoguće savladati? A možda nije ni potrebno?

- Moguće je, i potrebno. Neizostavno je potrebno!

- Ko to može učiniti?

- Žene! One koje uzmagnu da spoznaju Istinu i svoje predodređenje.

Tada će se i muškarci promeniti.

- Ma ne, Anastasija, teško. Normalnog muškarca će uvek uzbuđivati lepe ženske noge, grudi... Posebno kada se zbog posla ili odmora, daleko od svoje dragane nađeš. Tako je sve uređeno. I niko ništa u tome neće promeniti, niti će uraditi drugačije.

- Ali, ja sam sa tobom to učinila.

- Šta si učinila?

- Više nećeš moći da upražnjavaš taj kobni seks.

Strašna misao, kao da me je maljem udarila, prognala je prekrasno osećanje, rođeno te noći.

- Šta si učinila, Anastasija? Šta? Ja sam sad... Šta sam sad...? Impotentan?

- Naprotiv, sad si pravi muškarac postao. Samo što će ti običan seks odsad biti odvratn. On ti neće doneti ono što si iskusio, a to, doživljeno tobom, moguće je samo u slučaju žudnje za detetom, kao i da žena želi od tebe to isto. I, da te voli.

- Voli? Uz ovakve uslove... Za ceo život svega nekoliko puta, a može se desiti...

- To je dovoljno da bi celog života bio srećan, uveravam te, Vladimire. Razumećeš... Osetićeš kasnije... Ulaze ljudi, i to mnogo puta, isključivo u telesne veze, ne znajući da se istinsko zadovoljenje, služeći se samo telom svojim, iskusiti ne može. Muškarac i žena, sjedinivši se na svim planovima postojanja, u porivu nadahnuća svetlog i težnji ka stvaranju, veliko doživljavaju blaženstvo. Tvorac je samo čoveku dao da iskusi to. Nije prolazno to zadovoljstvo, i sa telesnim se uporediti ne može. Dugo osećaje o njemu održavajući, svi planovi postojanja srećnim će učiniti i tebe i ženu! I ženu, spremnu da rodi, po slici i prilici Tvorčevoj, biće!

Anastasija je pružila svoju ruku ka meni, pokušavajući da mi se približi. Naglo sam odskočio od nje u ugao zemunice i viknuo:

- Oslobodi mi prolaz!

Ustala je. Ispuzao sam napolje, ustuknuvši od nje na nekoliko koraka.

- Lišila si me, možda, najbitnijeg zadovoljstva u životu. Ka njemu svi streme, o njemu svi razmišljaju, samo ne govore glasno.

- Iluzija su, Vladimire, ta zadovoljstva. Pomogla sam ti da se oslobodiš strašnog, pogubnog i grešnog nagona.

- Da li je iluzija ili ne, svejedno je - svi priznaju to zadovoljstvo! Nemoj ni pomisliti da me spasavaš od drugih, kako se tebi čini, pogubnih sklonosti. Inače, iščupaću se odavde – a ni sa ženama neću opštiti, ni popiti, ni pojesti, niti popušiti! Nismo navikli na nešto tako, bar većina nas, u normalnom životu.

- Ma, čega ima dobrog u pijenju, pušenju, besmislenom i pogubnom varenju tih ogromnih količina mesa životinja, kada je toliko divnog rastinja stvoreno posebno za ishranu čovekovu?

- A ti se i hrani svojim biljem, ako ti se tako dopada. A meni ne dosađuj. Nama zadovoljstvo veliko predstavlja da pušimo, pijemo, za bogatom trpezom sedimo. Uobičajeno je tako kod nas, razumeš? Prihvaćeno!

- Ali, sve što si nabrojao je loše, štetno.

- Loše? Štetno? Ako mi gosti na slavlje dođu, sednu za sto, a ja im kažem: »Evo, pregrizite oraha, jabuku pojedite, vode popijte, i ne pušite«, tad će zaista biti loše.

- Zar je najvažnije, kada se sa prijateljima sastaneš, za sto odmah sest, piti, jesti i pušiti?

- Najvažnije ili ne, nije ni bitno. Tako je prihvaćeno u celom svetu kod svih ljudi. U nekim zemljama čak i ritualnih jela ima, ćurka, na primer, pečena.

- Nisu svi ljudi u vašem svetu to uveli.

- Možda nisu svi, ali ja živim među normalnima.

- Zašto smatraš da su oni koji te okružuju posebno normalni?

- Zato što ih je većina.

- To baš nije dovoljan dokaz.

- Tebi je nedovoljan, zato što je tebi objasniti nemoguće.

Srdžba prema Anastasiji je počela da prolazi. Setio sam se da sam slušao o lekovima, doktorima seksopatolozima, i pomislio: »Ako mi je ikako naškodila, lekari će uspeti da poprave stanje«, pa rekoh:

- Dobro, Anastasija, dogovorićemo se ovako: na tebe se više neću ljutiti. Za prekrasnu noć ti hvala. Samo me više ne spasavaj od mojih navika. A što se seksa tiče, pomoći će mi naši lekari i savremeni lekovi. Idemo da se kupamo.

Uputio sam se ka jezeru, uživajući u jutarnjoj šumi. Iznova je počelo da mi se vraća dobro raspoloženje, kad ona - ponovo na mene! Ide iza, i govori:

- Neće ti sad pomoći lekovi i doktori. Da bi se vratilo sve kako je bilo, morali bi da izbrišu iz tvog pamćenja sve što se dogodilo, i sve što si osetio.

Preneražen, stadoh.

- Onda sve i vrati.

- Ali, ja ne mogu.

Ponovo je osećaj jarnog besa i straha ovladao mnome.

- Ti... Baš si drska! Mešaš se i kopaš po mom životu. Znači, gadosti možeš da činiš? A kada treba da ispraviš - ne mogu?

- Nisam učinila nikakve gadosti. Ti si tako želeo sina. Prošlo je nemalo godina, a sina nemaš. I nikakva žena iz tvog života više ti ne bi rodila sina. Ja sam takođe poževela od tebe dete, i isto tako sina. A ja mogu... Pa, zašto se unapred uzrujavaš, misleći da će ti biti loše? Možda ćeš, ipak, razumeti... Ne boj me se, molim te, Vladimire, ja se uopšte ne uplićem u tvoju psihu. To se samo dogodilo. Dobio si ono što si želeo.

Još bih veoma želela da te izbavim od makar jednog smrtnog greha.

- Kog?

- Oholosti.

- Čudna si ti. Filozofija tvoja i način života su potpuno neljudski.

- Šta je kod mene tako neljudsko, što te toliko plaši?

- U šumi živiš sama, sa rastinjem opštiš, životinjama. Niko kod nas, čak ni približno, tako ne živi.

- Kako tako, Vladimire, zašto?... – uzbuđeno reče Anastasija. - A vikendaši, oni se isto tako s rastinjem i životinjama družu, ali zasad nesvesno. Kasnije će shvatiti. Mnogi već počinju da razumevaju.

- Nije nego! Vikendašica. A taj tvoj zrak! Knjige ne čitaš, al' znaš mnogo. Mistika nekakva.

- Postaraću se da ti sve objasnim, Vladimire. Samo, ne odjednom. Trudim se, ali reči ne mogu da nađem odgovarajuće. Razumljive. Poveruj, molim te. Sve što činim, svojstveno je čoveku. To mu je odvajkada dato. Od praiskona. Svako bi mogao tako. I bez obzira na sve, ljudi će se vratiti svojim prazvorima. To će se postepeno dešavati, kada Svetle sile pobede.

- A koncert tvoj? Svim glasovima si pevala, moje omiljene pevače oponašajući, pa još istim redom, kao na video kaseti mojoj.

- Ovako se desilo, Vladimire. Jednom sam videla tu kasetu. Ispričaću ti kasnije kako se to dogodilo.

- Ma nemoj, zapamtila si istog trena reči i melodije svih pesama?

- Zapamtila sam. Šta je u tome tako složeno, mistično? Uh, šta sam sve izgovorila, pokazala! Uplašio si se od mene! Ja sam, bez sumnje, nedotupavna i plahovita. Dekla me je tako jednom prilikom nazvao. Mislila sam, iz ljubavi. A ja sam doista plahovita, valjda. Molim te... Vladimire...

Anastasija je govorila ljudski uznemireno, i verovatno da je zato strah od nje gotovo uminuo. Misao o sinu ispunjavala je sva čula.

- Ma, ne bojim se više... Samo budi uzdržanija. Eto, i dekla ti je to govorio.

- Da. I dekla... A ja samo pričam, pričam... Toliko želim da kažem sve. Pričalica sam? Zar ne? Ali, potrudicu se. Mnogo ću se truditi da budem uzdržana. Nastojacu da govorim samo razumljivo.

- Znači, uskoro ćeš roditi, Anastasija?

- Svakako! Ali neće baš biti na vreme.

- Kako - ne na vreme?

- Treba neizostavno leti, kada priroda pomaže odgajanju.

- Zašto si se odlučila, ako je tako opasno za tebe i dete?

- Ne uznemiravaj se, Vladimire. U najmanju ruku, sin će živeti.

- A ti?

- Postaraću se da izdržim do proleća, a onda će se sve srediti.

Anastasija je to rekla bez trunke tuge ili straha za svoj život, zatim se zatrčala i skočila u vodu jezerceta. Blistajući na suncu, kapi vode poleteše uvis kao vatromet, i spustiše se na čistu, glatku površinu jezera. Posle

tridesetak sekundi, njeno telo je polako počelo da se pomalja na površini. Ležala je na vodi, raširivši ruke dlanovima nagore, osmehnuta.

Stajao sam na obali, posmatrao je i razmišljao: »Da li će veverica čuti pucketanje njenih prstiju dok bude ležala sa bebom u jednom od svojih skloništa? Da li će joj pomoći neko od njenih četvoronožnih prijatelja? Da li će biti dovoljna toplota njenog tela da zagreje mališana?«

- Ukoliko moje telo počne da se hladi i dete ne bude imalo šta da jede, ono će zaplakati - tiho je rekla, izašavša iz vode Anastasija. - Njegov slabašni krik će moći da probudi pretprolećnu prirodu, ili delić njen, i tada će sve biti dobro. Oni će ga odgajiti.

- Čitala si moje misli?

- Ne, ja sam pretpostavljala da ti o tome razmišljaš. To je prirodno.

- Anastasija, govorila si da na susednim parcelama žive tvoji rođaci. Da li bi oni mogli da ti pomognu?

- Oni su veoma zauzeti, ne treba ih odvajati od njihovih poslova.

- Čime su, Anastasija, oni zauzeti? Šta radiš ti po ceo dan, ukoliko te u potpunosti opslužuje okolna priroda?

- Bavim se... I nastojim da pomognem ljudima vašeg sveta, koje vi nazivate vikendašima ili baštovanima.

NJENI OMILJENI VIKENDAŠI

Anastasija mi je mnogo i sa zanosom pričala, kakve sve mogućnosti mogu da se pojave ljudima koji se druže sa rastinjem. I uopšte, o dve teme Anastasija govori sa posebnim trepetom, zanosom i nekom iskrenom zaljubljenošću. To su odgajanje dece i vikendaši. Ukoliko bi se ispričalo sve što ona govori o vikendašima, kakav im pridaje značaj, onda bi svi pred njima trebalo da klečimo. Nije nego. Ona smatra da su i od gladi sve spasli i da rasejavaju dobro u Dušama, i da društvo buduće vaspitavaju... Sve ne mogu da nabrojim. Posebna knjiga bi bila potrebna. Ona i dalje pokušava sve da dokaže, potkrepi:

- Razumeš li, današnje društvo u kome ti živiš, mnogo može da shvati preko opštenja sa rastinjem, posađenim pored vikendica. Upravo tamo, gde poznaješ svaku sadnicu sa svoje parcele, a ne na obezličenim ogromnim poljima po kojima puze čudovišne i beskorisne mašine. Ljudi bolje osećaju sebe radeći na svojim parcelama - mnogima je to produžilo život. Postaju bolji. I upravo vikendaši mogu doprineti spoznaji društva o pogubnosti tehnokratskog puta.

- Anastasija, da li je to tako ili ne, sada nije važno. Gde si ti u svemu tome? U čemu se sastoji tvoja pomoć?

Uhvatila me je za ruku, povukavši me na travu. Ležali smo na leđima, položivši ruke dlanovima nagore.

- Zatvori oči, opusti se potpuno i pokušaj da zamisliš to, što ću ti govoriti. Sad ću naći svojim zrakom, pogledaću na rastojanju nekoga od ljudi, koje vi zovete vikendašima.

Neko vreme je ćutala, a potom je tiho progovorila:

- Starija žena razmotava gazu u kojoj je natopljeno seme krastavca. Seme je već snažno izraslo, vidljivi su mali izdanci. Uzela je jedno seme u ruku. Navela sam je na pomisao da ne treba toliko kvasiti seme, jer će se izdanci deformisati pri sadnji; tolika voda uopšte ne odgovara za uzgajanje, te će seme bolovati. Misli da se sama toga dosetila. Da, to je donekle tačno, a ja

sam joj samo malčice pomogla da se toga seti. Sada će podeliti svoje misli, ispričaće o tome drugim ljudima. Malo delo je učinjeno.

Anastasija mi je pričala da oblikuje u svojoj svesti sva moguća stanja pri radu, odmoru i uzajamnom delovanju ljudi, kako jednih prema drugima, tako i u odnosu s rastinjem. Kada je uobličeno stanje najpribližnije stvarnosti, uspostavlja se veza, u kojoj ona može videti čoveka, osetiti od čega boluje, šta oseća. Ona tada kao da ulazi u njegov lik i deli sa njim svoja znanja. Anastasija je pričala da biljke odgovaraju čoveku, mogu ga voleti ili mrzeti, povoljno ili nepovoljno utičući na njegovo zdravlje:

- I tu imam vrlo mnogo posla. Bavim se vikendaškim parcelama. Vikendaši odlaze na svoje parcele, do svojih sadnica, kao kod svoje dece, ali, na žalost, oni su intuitivni - njihovi odnosi. Oni još nisu potkrepljeni jasnim razumevanjem istinskog određenja te veze.

Sve, sve na zemlji – svaka travka, svaka bubica, stvoreni su za čoveka, imaju svoje zadatke i predodređeni su da služe čoveku. Mnoštvo lekovitog rastinja to potvrđuje. Ali, čovek vašeg sveta vrlo malo zna o tome, kako da upotrebi ono što mu je stavljeno na raspolaganje, za njegovo dobro pružene mogućnosti. Da ih iskoristi u punoj meri.

Zamolio sam Anastasiju da na nekom određenom primeru pokaže korist od svesnog opštenja, kako bi se to moglo proveriti u praksi, razumeti, podvrgnuti naučnim ispitivanjima. Anastasija je razmišljala dosta dugo, zatim je odjednom sva zablistala i uskliknula:

- Vikendaši, moji voljeni vikendaši! Oni će sve dokazati, pokazati i nauku vašu iznenaditi. Ma kako se ranije nisam toga setila, nisam uspevala da pojmem?

Nekakva novorođena ideja je u njoj izazvala burnu radost.

Baš nikada nisam video Anastasiju tužnu. Biva ozbiljna, zamišljena i usredsređena, ali se najčešće nečemu veseli. Ovoga puta, radovala se burno – skočila je, zatapšala dlanovima, i meni se učinilo da je u šumi postalo svetlije, da se šuma pokrenula, počela da joj se odaziva šuštanjem krošnj drveća i ptičjim glasovima. Zavrтела se, kao u plesu. Zatim je, sva blistava, ponovo sela pored mene i rekla:

- Sada će poverovati! I to će oni, moji mili vikendaši, oni će vam sve objasniti i dokazati.

Pokušao sam da je što brže vratim na prvobitni razgovor, te primetih:

- Uopšte nije obavezno. Izjavljuješ da je svaka bubica stvorena za dobrobit čovekovu, ali kako da u to poveruju ljudi, koji sa gađenjem gledaju na puzeće po kuhinjskim stolovima bubašvabe? Zar su i one takođe stvorene na korist?

- Bubašvabe - odgovorila je Anastasija – puze samo po prljavom stolu, da bi sakupile katkad nevidljive ostatke istrulele hrane, da ih prerade i zatim slože na skrovišta mesta, kao već neškodljive otpatke. Ukoliko ih se mnogo nakupilo, žabu u kuću donesi. I suvišne će otići odmah.

To što je nadalje Anastasija predložila da urade vikendaši, verovatno protivreči nauci o gajenju biljaka. I, bez svake sumnje, protivreči uobičajenim pravilima prakse sadnje i gajenja raznih kultura u negovanim baštama. Ipak, njene tvrdnje su tako grandiozne, da mi se čini da svi koji imaju mogućnosti, treba da ih isprobaju. Možda ne na celoj parceli, već na nekom manjem delu, tim pre što se, osim koristi, ništa nepovoljno u tome ne može očekivati. Uz to, mnogo toga njom izrečenog, već je potvrdio u svojim ogledima kandidat bioloških nauka N. M. Prohorov.

IZ SAVETA ANASTASIJE

SEME - LEKAR

Anastasija je tvrdila:

- Svako, posađeno vašom rukom seme, sadrži u sebi ogroman obim Vaseljenske informacije. Ovaj obim se ne može porediti ni po veličini, ni po tačnosti, ni sa jednim veštačkim. Pomoću ove informacije seme zna tačno, do milionitog dela sekunde, vreme kada treba da se pokrene, počne da raste, kakve sokove da uzima iz zemlje, kako da koristi zračenja kosmičkih tela – sunca, meseca, zvezda, u šta da raste, kakve plodove da donosi. Plodovi su namenjeni obezbeđenju čovekovog života. Ovi plodovi mogu uspešnije i snažnije od veštačkih lekova, ranije stvorenih ili budućih, da se bore i suprotstave bilo kom oboljenju ljudskog organizma. Ali, o tome, o stanju čovekovom mora da zna seme, da bi se u procesu svoga zrenja zasitio plod neophodnim odnosom supstanci za lečenje određenog čoveka, njegovih bolesti ukoliko postoje, ili postoje predispozicije za njih.

Da bi seme krastavca, paradajza ili bilo kog drugog rastinja, uzgajano na parceli, imalo takvo obaveštenje, neophodno je sledeće:

Pre sadnje uzeti u usta jedno ili nekoliko malenih zrna, držati ih u ustima pod jezikom, ne manje od devet minuta.

Potom ih položiti između dva dlana svojih ruku, podržati ih tako tridesetak sekundi. Među dlanovima svojim semenje držeći, treba stajati bos na tom komadu zemlje, na kom će se zatim odvijati sadnja.

Otvori dlanove, i seme koje leži u tvojim rukama pažljivo prinesi svojim usnama i izdahni na seme iz svojih pluća vazduh. Ugrej ga dahom svojim, i to što postoji u tebi, maleno seme će upoznati.

Onda je još nužno podržati otvorene dlanove tridesetak sekundi, nebeskim telima seme predstavljajući. I seme će ustanoviti trenutak svog

izlaska. Planete sve će mu pomoći u tome! I za tebe će izdancima potrebnu svetlost darivati.

Zatim, seme možeš u zemlju posaditi. Ni u kom slučaju ga ne treba odmah zalivati, da se ne bi sprala pljuvačka koja je obavila seme, i obaveštenje o tebi koje seme u sebe upija. Po isteku tri dana od sadnje, dozvoljeno je zalivanje.

Sadnju je neophodno sprovoditi u pogodnim danima za određeno povrće (to je svakom čoveku već poznato po mesečevom kalendaru). Ranija sadnja bez zalivanja nije tako strašna, kao prekasna.

Ne treba spaljivati pored sadnica sav korov koji se pojavio. Treba od raznih vrsta ostaviti bar po jedan. Korov se može podrezati...

Po rečima Anastasijinim, seme na ovaj način upija u sebe obaveštenje o čoveku, i u toku sazrevanja svog ploda do maksimuma će odabirati iz Kosmosa i Zemlje neophodnu energiju, upravo za tog određenog čoveka. Korov sav ne treba ukloniti zato, što i on ima svoje predodređenje. Jedan štiti biljke od bolesti, drugi daje dodatne informacije. U vreme rasta, treba dolaziti u dodir sa biljkama – barem jednom u toku njihovog sazrevanja. Poželjno je u vreme punog meseca prilaziti im i dotaći ih.

Anastasija je tvrdila da su plodovi, uzgajani na ovaj način, i upotrebljeni čovekom koji ih je sam negovao, kadri da ga izleče od apsolutno svih bolesti, da znatno usporavaju starenje organizma, oslobađajući ga od loših navika, da mnogo puta uveličavaju radne sposobnosti, dajući duševni mir. Plodovi će imati najdelotvorniji uticaj ukoliko se upotrebe najkasnije tri dana od branja.

Gore navedene postupke neophodno je sprovesti sadnjom raznih kultura.

Nije obavezno saditi na taj način cele leje, na primer, krastavcima ili paradajzom i tako dalje. Dovoljno je da bude po nekoliko strukova.

Uzgajani na ovaj način, plodovi će se razlikovati od drugih iste sorte, ne samo po ukusu. Ukoliko se podvrgnu analizi, razlikovaće se i po odnosu supstanci u njima. Odnosi će biti potpuno različiti.

Pri polaganju sadnica obavezno je svojim rukama i prstima bosih nogu izgnječiti zemlju i pljunuti u rupu. Na pitanje, zbog čega nogama – Anastasija je pojasnila da kroz znojenje nogu iz čoveka izlaze supstance (verovatno toksini), koje sadrže obaveštenje o bolestima organizma. Tu vest će dobiti

mladice. One će je preneti plodovima, koji će onda biti u stanju da se bore sa nedaćama. Anastasija je savetovala da se s vremena na vreme po parceli hoda bos.

Kakve kulture je neophodno gajiti?

Anastasija je odgovarala:

- Onoliko raznorodnih koliko postoji na većini parcela, sasvim je dovoljno: maline, ribizle, ogrozd, krastavci, paradajz, šumske jagode, bilo koja jabuka. Veoma je dobro ako postoji višnja ili trešnja, cveće. Količina, veličina parcele koja se sadi ovim kulturama, nema neki veći značaj.

Kao obavezne, bez kojih je teško zamisliti pun energetski mikroklimat, na parceli treba uvrstiti takvo rastinje kao što je suncokret (barem jedan). Neizostavno treba posejati na parceli, veličine jedan i po do dva kvadratna metra, žitne kulture – raž, pšenicu, i obavezno ostaviti ostrvce, ne manje od dva kvadratna metra, pod različitom travom. To se ostrvce ne sme sejati veštački, treba da bude prirodno. Ukoliko niste sačuvali na svojoj parceli razne trave, treba doneti iz šume busen i stvoriti takvo ostrvce uz njegovu pomoć.

Pitao sam Anastasiju ima li potrebe za sadnjom kultura, koje ona smatra obaveznim, ukoliko iza ograde, nedaleko od parcele, one već postoje. Dobio sam sledeći odgovor:

- Važnost ima ne samo raznovrsnost, već i način njihove sadnje, neposredno opštenje s njima, preko kog se i odvija zasićivanje obaveštenjima. Već sam ti govorila o jednom od načina sadnje – on je osnovni. Najvažnije je – zasititi obližnji deo prirode vestima o sebi. Samo je tada lekovit učinak, te će čak i imunitet tvog organizma biti znatno uvećan. Mnogo više nego od uobičajenih plodova. U divljoj, kako je vi nazivate, prirodi, a ona nije divlja, već vam je prosto nepoznata, postoji mnoštvo biljaka, uz čiju se pomoć mogu izlečiti apsolutno sve postojeće bolesti. Te biljke su zato i stvorene, ali je čovek izgubio, ili skoro sasvim izgubio sposobnost da ih prepozna.

Ispricao sam Anastasiji da kod nas postoji mnogo specijalizovanih apoteka koje trguju lekovitim travama, ima i lekara, i vidara, koji leče travama profesionalno, na šta je ona odgovorila:

- Postoji glavni lekar – tvoj organizam. On je odvajkada obdaren sposobnošću da zna, koju travu je neophodno upotrebiti i kada. Kako se uopšte hraniti, disati. On je u stanju da predupredi bolest, pre njenih

spoljašnjih znakova. I niko drugi ne može da zameni tvoj organizam, jer je to tvoj lični lekar, dat lično tebi, isključivo tebi, od Boga. Objašnjavam ti kako da mu daš mogućnost da deluje u tvoju korist.

Uređeni uzajamni odnosi sa skupom bilja na tvojoj parceli lečiće te i brinuti o tebi. Samostalno će postaviti tačnu dijagnozu, i pripremiti poseban, najdelotvorniji, upravo za tebe, lek.

KOGA BODU PČELE

Na svakoj parceli treba imati makar jednu pčelinju porodicu.

Rekao sam joj da kod nas tek poneko može da drži pčele. Za taj posao se ljudi obučavaju u stručnim školama, ali ni oni baš uvek ne uspevaju.

Odgovorila je:

- Mnogo od toga što vi činite za životno obezbeđenje pčelinjih porodica, njima smeta. Samo su dva čoveka na Zemlji, u poslednjih nekoliko hiljada godina, uspela da se bar malo približe poimanju tog jedinstvenog živog mehanizma.

- Ko su oni?

- To su dva monaha, i oni se ubrajaju u svece. Možeš da pročitaš o njima u vašim knjigama koje se čuvaju u manastirskim bibliotekama.

- Zar ti, Anastasija, čitaš crkvenu literaturu? Gde, kada, pa ti nemaš nijednu knjigu?

- Koristim savršeniji metod dobijanja obaveštenja.

- Kakav? Opet govoriš nerazumljivo, a obećala si da neće biti nikakve mistike, fantastike.

- Ispričaću ti o njemu, mogu da pokušam da te naučim. Zasad nećeš razumeti, a to je tako jednostavno i prirodno.

- Dobro, kako treba gajiti pčele na parceli?

- Treba im napraviti gnezdo, kakvo one imaju u prirodnim uslovima, i to je sve. Dalji rad se može sastojati samo od toga da se od pčela pokupi deo meda, voska i drugih, njima proizvedenih, čoveku korisnih stvari.

- Ma, Anastasija, to uopšte nije tako prosto. Ko zna kakvo treba da bude to prirodno gnezdo? Eto, ukoliko bi ti objasnila kako da napravimo sami, od onih materijala kojima raspolažemo, tada bi to bilo ostvarivo.

- Dobro - nasmejala se ona - onda ćeš morati malo da sačekaš. Moram da izoblikujem, pa da pogledam čega možda ima tamo, kako ti kažeš, kod savremenih ljudi pri ruci.

- I gde da se postavi, da pogled ne kviri? - dodao sam.

- Pokušaću i to.

Legla je na travu, kako je to činila svaki put kada je uobličavala svoje, odnosno naše životne okolnosti, ali sam je ovog puta pažljivo posmatrao. Anastasija je ležala na travi, raširivši ruke u stranu, dlanovima nagore. Prsti na rukama polusavijeni, a njihovi završeci, tačnije, završeci po četiri prsta na svakoj ruci, takođe su usmereni svojim jagodicama nagore.

Prsti su joj se u početku pomalo micali, potom su se potpuno umirili.

Oči su zatvorene. Telo potpuno opušteno. Lice je u početku takođe bilo opušteno, zatim je preko njega preletela jedva primetna senka nekakvog osećanja ili osećaja.

Kasnije je objasnila dostižnost viđenja na rastojanju svakom čoveku, odgajanom na određeni način.

A o košnicama pčelinjim Anastasija je saopštila sledeće:

- Nužno je napraviti korito. Može da se uzme brvno sa dupljom, koju treba još proširiti, ili ga napraviti od dasaka lisnatih vrsta. Debljina dasaka ne treba da bude manja od 6 cm, unutrašnji obim ne manji od 40 puta 40 cm, dužina najmanje 1,20 m. Kod uglova unutrašnjih spojeva, treba napraviti trouglaste nadgradnje, tako da uglovi budu nekako zaobljeni. Ove letvice se mogu ovlaš prilepiti, a pčele će ih same dodatno učvrstiti. Jedna strana se može sasvim učvrstiti drugom daskom iste debljine, a druga strana treba da bude pokretna. Za to treba podesiti dasku na taj način, da se može primaći učvrstivši je travom ili krpicom. Pri tom, krpom pokriti celo dno. Celom dužinom jednog od spojeva dasaka treba napraviti uzane otvore visine otprilike 1,5 cm. Otvori, ili jedan zajednički otvor, ne treba da budu bliže od tridesetak santimetara od pomične ugaone stranice. Ovakvo korito se može postaviti bilo gde na placu, na kočicama.

Visina od zemlje ne treba da bude manja od 20-25 cm. Otvorima treba da bude okrenuto na jug, a još je bolje smestiti ga pod krovom kuće. Tada čovek pčelama neće smetati da poleću, i one njemu neće dosađivati.

Korita treba da budu smeštena horizontalno, nagnuta pod uglom od oko 20 - 30 stepeni.

Pomična strana treba da bude okrenuta nadole. Korito se može postaviti i na čardaku, ali tada treba da bude dobra ventilacija.

Najbolje je učvrstiti koritance na južnoj strani, pod samim krovom kuće, ili na samom krovu. Samo treba predvideti prilaz koritu, da bi se mogli izvući delovi saća napunjeni medom.

Nad koritom treba da bude nastrešica za zaštitu od sunca. Treba da bude postavljena na stubićima. Zimi je poželjno zaštititi ga od hladnoće.

Napomenuo sam Anastasiji da će takvo korito biti isuviše teško, a da tenda i platforma mogu potpuno pokvariti izgled kuće. Šta da se radi u tom slučaju? Pogledala me je pomalo začuđeno, i zatim rekla:

- Suština je u tome da postupci vaših pčelara nisu sasvim ispravni. Deka mi je pričao. Savremeni pčelari su naizmišljali mnogo različitih konstrukcija košnica, i sve one predviđaju stalno mešanje čovekovo u pčelinje gnezdo: ramove sa saćem premeštaju pčelari, zimi prenose košnice sa pčelama na drugo mesto, a to se raditi ne sme.

Pčele prave saće na strogo određenom međusobnom rastojanju, predviđajući same ceo sistem ventilacije, borbe sa svojim neprijateljima, i bilo kakvo uplitanje narušava taj sistem. Umesto da med sabiraju i nove pčele odgajaju, one su prinuđene da ispravljaju poremećeno.

U prirodnim uslovima pčele žive u dupljama drveća, i savršeno sa svim problemima same izlaze na kraj. Ispričala sam ti kako ih treba držati najpribližnije prirodnim uslovima. Korist od njihovog prisustva je ogromna. Upravo one najuspešnije zaprašuju sve biljke i povećavaju prinose, a vama bi to trebalo da bude dobro poznato.

Nepoznato vama može biti to da pčele, pored svega ostalog, otvaraju svojim rilicama one kanale na biljkama, kroz koje i ulaze u njih reflektovana planetama dodatna obaveštenja, nužna biljkama, pa prema tome i čoveku.

- Ali, pčele bodu ljude. Kakav će to odmor u vikendici biti, ukoliko je čovek u stalnom strahu?

- Pčele bodu, ako se čovek napadno odnosi prema njima braneći se mahanjem, boji se, vrlo je nasrtljivo raspoložen, iako ne obavezno prema pčelama, već naprosto prema nekome. One to osećaju, i ne prihvataju zračenja bilo kakvih tamnih osećaja. I još mogu da bodu one delove tela, na kojima su završeci koji vode do nekog unutrašnjeg obolelog organa, na kom je pokidana zaštitna opna, i gde je došlo do drugih poremećaja.

Vama je poznato kako uspešno pčele leče bolest, koju vi nazivate išijas, ali je to daleko od jedinog što one mogu.

Ako govorim o svemu, pa još i dokazujem, kako ti to želiš, morao bi da provedeš kod mene ne tri dana, već mnoge nedelje. Kod vas je mnogo toga ispričano o pčelama, a ja sam samo unela neke ispravke u njihov sadržaj i, veruj mi, molim te - one su suštinske. Naseliti porodicu u takvoj košnici vrlo je lako. Treba usuti onamo roj pčela, a pre toga staviti parče voska, medonosnu travku. Nikakve ramove ručne izrade, niti saće unositi nije potrebno. Kasnije, kada porodice budu živele na bar nekoliko susednih parcela, pčele će se same razmnožavati, rojiti, same zauzimajući slobodna korita.

- A kako med njihov sakupljati?

- Otvoriti poklopac, odlomiti viseće saće i izvući zapečaćeni med i cvetni prah. Samo, samoživim ne treba biti, nužno je da deo ostane pčelama za zimu. A prve godine je najbolje da se med uopšte ne sakuplja.

ZDRAVO JUTRO!

Svoje jutarnje postupke Anastasija je prilagodila uslovima parcele:

- Izjutra je poželjno da se sa izlaskom sunca bos izađe na svoju parcelu, priđe onim biljkama kojima se poželi u tom trenu. Mogu se blago dodirivati. To ne treba raditi po nekom strogo utvrđenom rasporedu, ili po tačno ponavljajućem iz dana u dan ritualu, već onako kako se poželi. Ali, to obavezno treba raditi pre umivanja. Tada će biljke osećati miris stvari koje su se izdvojile u vreme sna kroz pore kože. Ako je toplo i postoji barem mali delić zemlje sa travom, a poželjno je da ga ima, treba leći na nju tri–četiri minuta protežući se. Ukoliko se na telo u tom trenutku uspuže neka bubica - nemojte je terati. Mnoge bubice otčepljuju na telu ljudskom pore, pročišćavaju ih. Po

pravilu, zapušavaju se one pore kroz koje izlaze toksini, iznoseći na površinu kože sve moguće unutrašnje bolesti, dozvoljavajući čoveku da ih spere. Ako na parceli postoji nekakav bazen, neophodno je zagnjuriti se u njega. Ukoliko toga nema, može se prosto politi vodom. Stajati pri tom treba bos nedaleko od leja i biljki, ili, još bolje – među lejama. Može se, na primer, jedno jutro stajati pored žbunova malina, drugo jutro – ribizli, itd. Posle polivanja, ne treba se odmah brisati. Kapi vode sa dlanova treba otresti, kao da se raspršuju po okolnom rastinju. Kapi vode sa drugih delova tela treba isto tako stresti rukama. Posle toga, mogu se obaviti normalni jutarnji postupci umivanja, koristeći sve ono na šta smo navikli.

VEČERNJI POSTUPCI

Uveče, pre sna, obavezno je oprati noge, upotrebljavajući vodu sa dodatom malom količinom (nekoliko kapi) soka od zelja ili koprive. Može i jedno i drugo zajedno, ne koristeći pri tom sapun ili šampon. Vodu kojom smo isprali noge prolijte na leje. Posle toga, ukoliko ima potrebe, mogu se noge oprati sapunom. Ovo večernje postupanje je važno iz dva razloga. Preko znojenja nogu izlaze toksini, iznoseći iz organizma unutarnje bolesti, a sprati ih treba da bi se pročistile pore. Sok od zelja i koprive dobro će pripomoći. Prosipajući vodu na leje, dajete dodatno obaveštenje mikroorganizmima i biljkama o svom današnjem stanju. To je veoma važno. Samo dobijajući to obaveštenje, vidljivi i nevidljivi svet koji vas okružuje, može da proizvede, odabirajući iz Svemira i Zemlje, sve neophodno za pravilan rad vašeg organizma.

ON ĆE SVE SAM PRIPREMITI

Zanimljivo mi je bilo da doznam šta će reći o ishrani. Sama se, očigledno, izuzetno osobeno hrani. Pitao sam je:

- Anastasija, ispričaj mi, kako, po tvom mišljenju, čovek mora da se hrani, šta da jede, kada, koliko puta dnevno, u kojoj količini. Kod nas se ovom

pitanju poklanja ogromna pažnja. Postoji ogromna količina svakojake literature, recepata lekovite ishrane, saveta za slabljenje.

- Način života čovekov u uslovima tehnokratskog sveta, teško je zamisliti drugačije. Tamne sile sve vreme nastoje da promene prirodni mehanizam tog sveta, koji je dat čoveku od vjkada, na svoj glomazni veštački sistem, protivurečan ljudskoj prirodi.

Zamolio sam Anastasiju da priča određenije i razumljivije, bez njenih filozofskih izmišljotina, te ona nastavi:

- Razumeš, na tvoja pitanja: šta, kada, u kojoj količini čovek treba da jede - niko bolje od samog organizma, svakog pojedinačnog čoveka, odgovoriti ne može. Osećaj gladi i žeđi je zato i dat, da bi opomenuo svakog čoveka posebno, kada treba da se posluži hranom. Upravo će taj trenutak biti najpovoljniji za svakog ponaosob. Tehnokratski svet nije u stanju da obezbedi čoveku mogućnost, da u njegovim organizmom željenom trenutku, udovolji osećaju gladi i žeđi. Zato je počeo da uteruje čoveka, uslovljen svojom bespomoćnošću, u kalup, opravdavajući to nekakvom celishodnošću. Zamisli: jedan čovek pola dana sedi, skoro uopšte ne trošeći energiju, drugi izvršava nekakav fizički posao ili naprosto trči obliven znojem, trošeći na desetine puta više energije, a da se hrane moraju u isto vreme. Čovek treba da jede u onom trenutku kada mu to savetuje njegov organizam, i ne može biti drugog savetnika. Razumem, u uslovima vašeg života je to skoro neizvodljivo, ali za ljude na svojim imanjima, na kojima su njihove kuće, takva mogućnost postoji i u njoj treba uživati, odbacujući protivprirodne, veštačke smernice. Isto mogu da kažem i kao odgovor na tvoje pitanje – šta treba jesti. To je ono, što se u tom trenutku nađe, da tako kažem, »pod rukom«, valjda. Organizam će sam odabrati potrebno. Iz netradicionalnog mogu da posavetujem sledeće: ukoliko u vašoj kući postoje nekakve sitne životinje (mačka, pas), pratite njihov trag pažljivo. One, s vremena na vreme, iz mnoštva raznolikih trava odabiraju neku određenu travku i pojedu je. Barem nekoliko takvih travki treba otkinuti i dodati u hranu. Uopšte nije obavezno raditi to svakodnevno. Dovoljno je jednom ili dva puta nedeljno. Isto tako, svako sam treba da prikupi nekoliko klasova žitarica, samelje ih, napravi brašno i ispeče hleb. To je izuzetno važno. Čovek, upotrebivši ovakav hleb, makar jednom, dvaput godišnje, dobija zalihu energije koja može da pokrene njegove duševne snage i da utiče u punom

smislu na njegovo fizičko stanje, da umiri njegovu Dušu. Ovaj hleb se može davati i rođacima, ili naprosto bliskim ljudima. Njima će isto tako pružiti blagotvoran uticaj, ukoliko se iskreno, sa dobrotom, daje. Vrlo je korisno za zdravlje svakog čoveka, da se bar jednom u toku leta, u trajanju od tri dana, hrani samo onim, što raste na njegovoj parceli, dodatno upotrebljavajući hleb, suncokretovo ulje i minimum soli.

Već sam pričao kako se hrani Anastasija. Tako je i u vreme svoje priče nekako nesvesno otkinula jednu, potom drugu travku, sažvakala sama, a onda dala i meni. Odlučio sam da probam. Ukus nije proizveo neki poseban utisak, ali ni protivljenje nije izazvao. Proces ishrane i životno obezbeđenje organizma Anastasijinog, kao da su povereni Prirodi i nikada ne zaustavljaju njene misli, obuzete drugim pitanjima. Između ostalog, njeno zdravlje predstavlja neotkidivi deo njene čudesne spoljne lepote. Po tvrđenju Anastasije, organizmu čovekovom koji je uspostavio slične odnose sa biljnim svetom i zemljom svoje parcele, pruža se mogućnost da se zaštiti apsolutno od svih bolesti.

Sama po sebi, bolest je – činjenica udaljavanja čovekovog od prirodnih mehanizama, pozvanih da vode računa o njegovom zdravlju i očuvanju života. A za njih, te mehanizme, borba sa bilo kojom bolešću ne predstavlja nikakav problem, zato što je upravo u tome suština njihovog postojanja. Korist, koju može da izvuče čovek, uspostavivši informacionu vezu i zbliživši se sa delićem sveta prirode, značajno je veća od borbe sa bolestima.

SAN POD SVOJOM ZVEZDOM

Već sam govorio kako se Anastasija oduševljava pričajući o biljkama i ljudima koji sa njima opšte. Mislio sam da je ona, živeći s prirodom, dobro izučila samo prirodu, ali je obavještena i o planetarnom ustrojstvu. Ona kao da oseća nebeska tela. Prosudite sami kako govori o snu pod zvezdanim nebom:

- Biljke, dobivši obavještenje o određenom čoveku, stupaju u informacijsku razmenu sa Kosmičkim Silama, ali predstavljaju samo posrednike, ispunjavajući usko usmereni zadatak, koji se tiče tela i nekih duševnih planova. One nikada ne dotiču složene procese, od sveg biljnog i životinjskog sveta na planeti svojstvene samo ljudskom mozgu, i isključivo ljudskim planovima postojanja. Međutim, ustanovljena informaciona razmena dozvoljava čoveku da uradi to što je moguće samo njemu jedinom – da se koristi kosmičkim intelektom, a ako ćemo još tačnije - da razmenjuje sa njim obavještenja. Sasvim jednostavan postupak dozvoljava da se to uradi i da se oseti blagotvornost takvog uticaja.

Anastasija ga je objašnjavala ovako:

- Jedne večeri, kad budu dozvolili vremenski uslovi, priredite sebi noćenje pod zvezdanim nebom. Postelju je pri tom neophodno napraviti nedaleko od žbunova malina, jagoda, ili pored nasada žitarica. Treba da budete sami. Ležeći na postelji licem ka zvezdanom nebu, ne treba odmah zatvoriti oči. Pogledom i mišlju prošetajte po kosmičkim telima. Ne naprežite se misleći o njima. Misao treba da bude laka i slobodna. U početku, pokušajte da mislite o najvidljivijim nebeskim telima, potom možete da promaštate o skrivenom u sebi, o bliskim vam ljudima, o onima, kojima želite dobro. Ne pokušavajte čak ni da pomislite u tom trenutku o osveti, ili da poželite ma kome zlo. Rezultat može biti po vas veoma nepovoljan. Takav jednostavan postupak će oživeti neke, iz mnoštva uspavanih u vašem mozgu ćelija, čija se većina čak i ne probudi za ceo ljudski život. Kosmičke Sile će biti sa vama i pomoći će da dostignete utelovljenje najnezamislivijih svetlih snevanja, da nađete duševni mir, ostvarite dobre odnose sa bliskima, povećavajući ili

izazivajući njihovu ljubav prema vama. Ovaj postupak je veoma korisno sprovoditi nekoliko puta. Daje rezultate samo na mestima vaše postojane veze sa biljnim svetom. I to ćete sami osetiti već ujutro. Osobito je važno da sprovodite ovaj postupak svaki put pred svoj rođendan. Dugo je, a i nema nikakve svrhe pojašnjavati sada, kako deluje ovaj mehanizam. U deo tumačenja nećeš poverovati, a deo nećeš razumeti. Mnogo će se lakše i kraće o tome razgovarati sa onima, koji su već okušali i osetili njegovo delovanje na sebi, jer će tada dobijeno i provereno obaveštenje doprineti primanju sledećeg.

POMOĆNIK I VASPITAČ VAŠEG DETETA

Postavljajući Anastasiji pitanje, na koji način deo zemlje sa sadnicama, makar zasađenim i posebnim metodom kojim su tesno povezane sa čovekom, može da se utiče na vaspitanje dece, očekivao sam da ću čuti od nje odgovor u smislu da je deci potrebno ulivati ljubav prema prirodi. Ipak sam pogrešio. Izrečeno njom, zadivljuje jednostavnošću zaključivanja i u isto vreme, dubinom filozofskog smisla.

- Priroda, Razum Vaseljene, učinili su tako, da se svaki novi čovek rađa kao vlastelin, kao car! On je sličan anđelu - čist i neporočan. Još otvoreno teme prima ogromnu bujicu vaseljenskih informacija. Mogućnosti svakog novorođenčeta dozvoljavaju da postane najmudrije biće u Vaseljenu, slično Bogu. Sasvim mu je malo vremena potrebno da obdari svoje roditelje srećom i blaženstvom. To vreme, za koje ono spoznaje suštinu Vasiona, smisao ljudskog postojanja - razdoblje je od samo devet zemaljskih godina. I sve što mu je za to potrebno, već postoji. Roditelji samo ne treba da izvitoperavaju istinsku jednostavnost svemira, da odvajaju dete od najsavršenijih u Vaseljenu tvorevina. Ali roditeljima tehnokratski svet ne dozvoljava da to učine. Šta vidi beba svojim prvim razumnim pogledom? Ona vidi plafon, ivicu kreveta, nekakve krpice, zidove – obeležja i vrednosti veštačkog, tehnokratskom zajednicom stvorenog sveta. I u tom svetu je njena majka, njene dojke. »Verovatno tako, znači, i treba« - misli ona. Njeni osmehnuti roditelji joj, kao dragocenost, prinose zveckajuće i pišteće predmete, igračke. Zašto? Dugo će beba pokušavati da shvati: zašto oni pište i zveče? Pokušavaće to da pojmi svojom svešču i podsvešču. Zatim će je, ti nasmešeni roditelji, vezivati nekakvim krpama – njoj će biti neudobno. Pokušavaće da se oslobodi, ali uzalud! I jedini način protesta je – krik! Krik negodovanja, molba za pomoć, krik pobune. Od tog trena anđeo i vlastelin postaje prosjak, rob, moleći za milostinju.

Detetu, jedne za drugima, prinose obeležja neprirodnog sveta. Kao blago – novu igračku, novu odeću. Usađujući mu time da su, navodno, ti

predmeti najvažniji u tom svetu na koji je došlo. S njim, iako još sasvim malim, ali već najsavršenijim bićem u Vaseljeni, oni vrskaju, čime se nehotice prema njemu odnose kao prema nesavršenom biću, pa mu čak i u onim ustanovama gde se, kako vi mislite, sprovodi obuka, govore o vrlinama, opet tog istog, lažnog sveta. Tek sa devet godina, onako uzgred, pominju postojanje prirode, kao dodatak nečem drugom, glavnom, podrazumevajući pod tim nešto veštački stvoreno. I većina ljudi do poslednjih dana svojih nije u stanju da spozna Istinu. Čini se, jednostavno pitanje: »U čemu je smisao života?« - tako i ostaje neobjašnjeno.

A on je - smisao života - u Istini, Radosti i Ljubavi. Devetogodišnje dete odgajano prirodnim svetom, ima mnogo jasniju sliku svemira od naučnih ustanova vašeg sveta, i od mnogih, priznatih u vašem društvu, naučnika.

- Stani, Anastasija. Ti, po svemu sudeći, imaš u vidu poznavanje prirode, ukoliko njegov život bude proticao tako kao tvoj. U ovome se mogu saglasiti sa tobom. Ali, savremeni čovek je prinuđen, bilo to dobro ili loše - što je već drugo pitanje, da živi baš u tom našem tehnokratskom svetu, kako ga ti nazivaš. Čovek, odgajan tako kako ti predlažeš, Prirodu će poznavati, osećati, ali će se u svemu ostalom pokazati kao potpuna neznalica. Postoje takve nauke, kao što je matematika, fizika, hemija, prosto poznavanje života, njegovih društvenih pojava.

- Sve su to, za nekoga ko je iskusio u pravo vreme suštinu Vasiona, sitnice. Ukoliko mu se prohte, smatrajući da je nužno da se istakne u oblasti neke nauke, tad će sa lakoćom prevazići sve ostale.

- Kako to misliš, tako odjednom?

- Čovek tehnokratskog sveta još ništa nije izumeo što već ne postoji u Prirodi. Čak i najsavršeniji veštački mehanizmi – samo su žalosna kopija već postojećeg u Prirodi.

- Dobro, neka je i tako, obećala si da ćeš objasniti kako je moguće odgajati dete u našim uslovima, razviti njegove mogućnosti. Samo govori o tome razumljivo, pokaži na opipljivim primerima.

- Potrudiću se da budu opipljivi - odgovorila je Anastasija. – Već sam oblikovala takve okolnosti i pokušavala da navedem jednu porodicu šta treba da radi. Samo što oni nikako ne mogu da pojme ključni trenutak i da postave svom detetu pitanje... Tim roditeljima se desio neobično čist, darovit dečak,

mного bi koristi mogao da donese na Zemlji živećim, ali... Roditelji stižu sa tim trogodišnjim detetom u svoju vikendicu i nose sa sobom njegove najdraže igračke. Veštačke igračke, uklanjajući istinska preimućstva Vaseljene. O, kad to ne bi činili!... Jer, dete možemo zainteresovati i očarati nekim drugim zanimljivijim poslom od besmislenog i čak štetnog dodira sa veštačkim predmetima. Pre svega, zamolite ga da vam pomogne, samo to činite s punom ozbiljnošću, bez glupavih tepanja, tim pre što će vam ono zaista pomoći.

Ukoliko sadite, zamolite ga da pridrži pripremljeno za sadnju semenje, ili da razgrne leju, ili da samo položi u pripremljenu jamicu seme. Pri tom mu objašnjavajte šta radite, na primer, može ovako:

»Položićemo seme u zemlju i prekriti ga njom. Kada sunašce bude sijalo i zagrejalo zemlju, semenu će postati toplo i počće da raste. Poželeće da pogleda sunašce, te će proviriti iz zemlje zeleni izdanak, evo ovakav. Pri tom treba pokazati nekakvu travku. Ukoliko se izdanku dopadne, rašće sve više i više i možda se pretvori u drvo, ili u nešto manje, u cvetić. I još želim da nam on donese ukusan plod, i ti ćeš ga pojesti ako ti se dopadne. Izdanak će pripremiti svoj plod za tebe.«

Svaki put kada dolazite sa detetom na svoju parcelu ili se ono probudi izjutra, prvo mu treba predložiti da pogleda da li se pojavio izdanak. Ukoliko ugledate iznikli izdanak, obradujte se. Kada sadite ne seme, već rasade, isto tako treba objasniti detetu šta radite. Ukoliko sadite mladice paradajza, neka vam donosi po jednu stabljiku. Ako je polomi slučajno, uzmite u ruke slomljenu stabljiku i recite: »Mislim da ova neće živeti i da nam neće doneti plod, polomila se, ali hajde da pokušamo ipak da je zasadimo«. I posadite uporedo s ostalima bar jednu slomljenu. Posle nekoliko dana, kada ponovo dođete sa svojim detetom do leje sa već ojačalim stabljikama paradajza, pokažite svom mališanu i onu polomljenu, uvelu stabljiku, i podsetite dete da je bila slomljena već prilikom sadnje. Pri tom, ne razgovarajte sa detetom poučnim tonom. S njim treba razgovarati kao sa ravnim sebi čovekom. U vašoj svesti treba da bude urezano da vas u nekim stvarima prevazilazi, na primer, u čistoti pomisli. On je – anđeo. Ukoliko vam pođe za rukom da to shvatite, možete kasnije postupati intuitivno, i doista će uz vas vaše dete postati čovek, koji će vas učiniti srećnim. Kada budete spavali pod nebeskim

svodom posutim zvezdama, povedite i svoje dete, položite ga pored sebe, neka posmatra zvezdano nebo, ali mu ni u kom slučaju ne objašnjavajte ni nazive planeta, ni to, kako vi razumete njihov nastanak i predodređenost, jer to ne znate ni vi sami, a dogme, postojeće u vašem mozgu, samo će odvlačiti dete od Istine. Njegova podsvest zna Istinu, i ona će preći u njegovu svest sama. Samo mu možete reći da volite da posmatrate svetleće zvezde, i da upitate svoje dete: koja mu se od zvezda dopada više od ostalih?

Uopšte, veoma je važno umeti postavljati detetu pitanja. Sledeće godine, detetu treba predložiti da ima svoju sopstvenu leju da je udesi po svojoj volji, dati mu mogućnost da uradi na njoj sve što poželi. Ni u kom slučaju ga ne treba primoravati nasilno da nešto uradi na njoj, niti popravljati njim već učinjeno. Možete ga samo pitati šta želi. Pružiti pomoć možete, ali samo zamolivši za dozvolu da malo poradite sa njim zajedno. Kada budete sejali žitarice, dajte mu da baci u leju svojom rukicom zrna.

- Dobro - nepoverljivo sam uočio - možda na taj način dete pokaže interesovanje za biljni svet i možda postane dobar agronom, ali otkud će se kod njega pojaviti znanja iz drugih oblasti?

- Kako otkuda? Suština nije samo u tome da će znati i osećati kako i šta raste. Najvažnije je – ono će početi da razmišlja, analizira, i u njegovom mozgu će se probuditi ćelije koje će onda raditi celog njegovog života. One će ga i učiniti pametnijim, talentovanijim, u odnosu na one, kod kojih spavaju te ćelije. Što se tiče stvarnosti, onoga, što vi nazivate progresom, ono se može pokazati nenadmašnim u bilo kojoj oblasti, a mnogo veća nego kod drugih, čistota njegovih pomisli, učiniće ga najsrećnijim. Njegova uređena veza sa svojim planetama, dozvoliće mu da neprestano prima nove i nove informacije, da razmenjuje obaveštenja. Sve će to primati njegova podsvest i predavati svesti, u vidu novih i novih misli, otkrića. Spolja će biti običan čovek, ali unutra... Vi takve nazivate genijima.

ŠUMSKA GIMNAZIJA

- Reci, Anastasija, jesu li te upravo tako odgajali roditelji?

Odgovorila mi je načinivši kratku pauzu, u toku koje se, bez sumnje, setila svoga detinjstva.

- Skoro da uopšte ne pamtim fizički svoju mamu i svog tatu. Mene su odgajali deka i pradeka otprilike tako, kako sam ti sad ispričala. Radi se o tome, da sam prirodu i okolni životinjski svet nekako sama dobro osećala, možda ne poimajući u potpunosti ceo njegov mehanizam, ali to već nije bilo najvažnije, kada osećaš. Deku i pradeku su s vremena na vreme dolazili kod mene i postavljali pitanja, moleći me da odgovaram na njih. Kod nas se starija pokolenja odnose prema bebi i malom detetu kao prema Božanstvu, i kroz odgovore detetove proveravaju svoju čistotu.

Počeo sam da molim Anastasiju da se priseti nekog određenog pitanja i odgovora na njega. Osmehnula se i ispričala:

- Jednom sam se igrala sa zmijom. Okrećem se, a pored deka i pradeka stoje osmehujući se. Veoma sam se obradovala tada, zato što je sa njima uvek zanimljivo. Samo oni mogu pitanja da postavljaju, a srca im kucaju u istom ritmu kao i kod mene, dok je kod životinja drugačije. Dotrčala sam do njih, pradedu mi se poklonio, a deka me je stavio na krilo. Slušala sam kako kuca njegovo srce, i prebiralu, razgledala dlake na njegovoj bradi. Ćutimo svi. Razmišljamo, i dobro je tako. Kasnije me deda pita:

- Reci, Anastasija, zašto mi dlake ovde rastu - pokazuje na glavu i bradu - a ovde ne rastu? - i pokazuje na svoje čelo i nos.

Opipala sam njegovo čelo, nos, ali se odgovor ne rađa, a da govorim nepromišljeno ne mogu, treba sama da shvatim.

Kada su došli sledeći put, deka iznova kaže:

- Sve razmišljam i dalje, zašto mi ovde dlake rastu, a ovde ne? - i ponovo pokazuje na čelo i nos.

Pradedu me pažljivo i ozbiljno posmatra. Tada sam pomislila, možda je to zaista njegov ozbiljan problem, te upitah:

- Deko, a ti šta, baš jako želiš da one posvuda rastu? I na čelu i na nosiću?

Pradeda se zamislio, a deda odgovara:

- Ne, ne želim.

- Ma zato i ne rastu, jer ti to ne želiš.

A on će zamišljeno, kao da sam sebe pita, gladeći bradu:

- Ovde rastu, znači, zato što ja tako želim?

Potvrdila sam mu:

- Svakako, deko, i tebi, i meni, i onome ko te je izmislio.

Tada je pradeda nekako uzbuđeno zapitao:

- A ko, ko je njega izmislio?

- Onaj, ko je sve izmislio - odgovorila sam.

- Pa gde je on, pokaži mi? - pita pradeka, poklonivši mi se.

Istog časa nisam mogla da im odgovorim, ali je to pitanje ostalo u meni, i počela sam da razmišljam o njemu često.

- Kasnije si odgovorila? - pitao sam.

- Odgovorila sam, posle godinu dana otprilike, i nova pitanja dobila, a do tada, dok nisam odgovorila, deda mi nova nije postavljao, i ja sam to jako preživljavala.

BRIGA O ČOVEKU

Pitao sam Anastasiju ko ju je naučio da govori, ukoliko majku i oca skoro da i ne pamti, a deda i pradedu su sa njom razgovarali retko. Dobijeni odgovori su me zapanjili i zahtevaju tumačenja stručnjaka. Zato ću se potruditi da ih najtačnije prenesem. Meni se smisao njihov razjašnjavao postepeno. Najpre je, posle mog pitanja, ona priupitala:

- Ti imaš u vidu znanje govorenja na jezicima raznih ljudi?
- Šta znači »raznih«, zar umeš da govoriš na raznim jezicima?
- Da - odgovorila je Anastasija.
- I na nemačkom, francuskom, engleskom, japanskom, kineskom?
- Da - potvrdila je i dodala: - Pa vidiš, govorim na tvom jeziku.
- Hoćeš da kažeš, na ruskom.

- Ma to je isuviše uopšteno. Ja govorim, na kraju krajeva, trudim se da govorim istim sklopovima i rečima, koje upravo ti upotrebljavaš u svom govoru. To mi je bivalo pomalo teško u početku, zato što imaš mali fond reči i često ponavljaš iste sklopove rečenica. Osećanja su ti takođe slabo izražena. Takvim jezikom je teško izraziti dovoljno tačno sve, što bi se želelo reći.

- Sačekaj, Anastasija, sad ću te upitati nešto na stranom jeziku, a ti mi odgovori.

Rekao sam joj »zdravo« na engleskom, zatim na francuskom. Ona mi je odmah odgovorila.

Nažalost, stranim jezicima ne vladam. U školi sam učio nemački i imao trojku. Na nemačkom sam se prisetio cele rečenice, koju sam sa školskim drugovima dobro naučio. Nju sam i izgovorio Anastasiji:

- Ih libe dih, und gibt mir dain hend.

Ona mi pruži ruku i odgovori na nemačkom:

- Pružam ti ruku.

Zaprepašćen onim što sam čuo, još ne verujući svojim ušima, upitao sam:

- Šta hoćeš da kažeš, da je svakog čoveka moguće naučiti svim jezicima?

Intuitivno sam osećao, da za tu neobičnu pojavu mora da postoji neko prosto objašnjenje, i da ja treba da ga shvatim i saopštim ljudima.

- Anastasija, ispričaj mi mojim jezikom, i nastoj s primerima, ali da bude jasno - zamolio sam je pomalo uznemireno.

- Dobro, dobro, samo se smiri, opusti se, inače nećeš razumeti. Hajde da te za početak naučim da pišeš na ruskom jeziku.

- Umem da pišem, ti o učenju stranih jezika ispričaj.

- Ne prosto da pišeš, već ću te naučiti da pisac postaneš, talentovan. Napisaćeš knjigu.

- To je nemoguće.

- Moguće je! To je tako jednostavno.

Anastasija uze štapić i nacrtala na zemlji celu rusku azbuku sa znacima interpunkcije, pa upita koliko tu ima slova.

- Trideset tri - odgovorio sam.

- Eto, vidiš, slova uopšte nema mnogo. Možeš li nazvati to što sam naškrabala, knjigom?

- Ne - odgovorio sam - to je obična azbuka i kraj. Uobičajena slova.

- Ali, i sve ruske knjige se sastoje iz tih običnih slova - primetila je Anastasija. – Slažeš li se s tim? Razumeš li kako je sve prosto?

- Da, ali su u knjigama ona razmeštena drugačije.

- Tačno, sve knjige se sastoje iz mnoštva kombinacija tih slova, razmešta ih čovek automatski, rukovodeći se pri tom osećanjima. Iz toga i sledi da se u početku rađa ne splet slova i zvukova, već osećanja, oslikana njegovom uobraziljom. Kod onoga ko ih bude čitao, izbijaju približno ista osećanja, i ona se pamte dugo. Možeš li se setiti nekih likova, okolnosti iz pročitanih tobom knjiga?

- Mogu - razmislivši odgovorih.

Setio sam se iz nekog razloga »Heroja našeg vremena« Ljermontova, i počeo da prepričavam Anastasiji. Prekinula me je:

- Eto vidiš, možeš da opišeš ličnosti iz te knjige, da ispričaš šta su osećale, a od trenutka kada si je pročitao, vremena je prošlo prilično. Ali, ukoliko bih te zamolila da mi ispričaš, kojim su redosledom razmeštena u njoj

ta trideset tri slova, kakve su iz njih napravljene kombinacije, da li bi to mogao ponoviti?

- Ne. To je nemoguće.

- To je odista veoma teško. Znači, osećanja jednog čoveka su se prelila u drugog čoveka, uz pomoć svih mogućih sklopova ta trideset tri slova. Ti si posmatrao te sklopove i trenutno ih zaboravio, ali su osećanja, likovi ostali, zapamćeni dugo... Tako i proizlazi, da ukoliko duševna osećanja najkraćim putem povežemo s tim znacima, ne razmišljajući o raznim uslovnostima, Duša će primorati te znake da stanu u takvu logičnu doslednost, nižući sklopove od njih, da će čitalac potom osetiti Dušu pisca. A ukoliko u Duši pisca...

- Sačekaj, Anastasija. Ispričaj jednostavnije, jasnije, konkretnije, na nekom primeru mi pokaži, kako se uče jezici. Pisca ćeš od mene kasnije načiniti, a sad ispričaj, ko te je i kako učio da razumeš različite jezike.

- Pradedu moj - odgovorila je Anastasija.

- Objasni na primeru - molio sam je, želeći da shvatim sve što brže.

- Dobro, samo se ne uzbuđuj, ipak ću pronaći način da ti bude razumljivo, i ukoliko ti je to tako važno, pokušaću da te naučim isto tako svim jezicima, to je tako prosto.

- Za nas je to potpuno neverovatno, Anastasija, zato se potrudi da objasniš. I reci, za koje vreme bi mogla da me naučiš?

Zamislila se posmatrajući me, a potom rekla:

- Pamćenje ti nije baš neko, problemi životni... Za tebe će mnogo vremena biti potrebno.

- Koliko? - nisam mogao da dočekam odgovor.

- Za životno sporazumevanje, tipa »dobar dan«, »do viđenja«, mislim, ne manje od četiri, a možda i šest meseci - odgovorila je Anastasija.

- Dosta, Anastasija, ispričaj, kako je to radio tvoj pradedu.

- Igrao se sa mnom.

- Kako se igrao, pričaj.

- Samo se smiri, opusti se. Nikako ne mogu da razumem, zašto se toliko uzbuđuješ?

Nastavila je mirno:

- Pradeka se igrao sa mnom, kao da se šali. Kada bi dolazio kod mene sam, bez deke, uvek priđe, pokloni se, pruži ruku, a ja njemu svoju. On mi ruku prvo stegne, zatim klekne, poljubi je i kaže: »Zdravo, Anastasija«.

Jednom je došao, sve uradio kao i uvek, i oči me njegove, kao pre, gledaju s nežnošću, a usne izgovaraju nekakvo abrakadabra. Posmatram ga zapanjeno, a on nadalje nešto već drugo govori, potpuno nesuvislo. Nisam izdržala, te upitah:

- Ti si, dedice, zaboravio, šta reći treba?

- Zaboravio - odgovori pradeka.

Potom se pradede odmakao od mene nekoliko koraka, razmislio o nečemu i iznova prišao, ruku pružio, ja svoju njemu. Na koleno se spušta, ljubi mi ruku. Pogled nežan, usne se pokreću, ali uopšte ništa ne izgovara. Baš sam se uplašila. Tada mu došapnuh:

- Zdravo, Anastasija - kažem.

- Tačno – potvrdi pradeka i osmehnu se.

Shvatila sam da je to igra, i mi smo se često tako igrali. U početku je bilo lako, a kasnije se igra sve više zaplitala, i sve zanimljivija postajala. Sa njom se započinje u uzrastu od tri godine i završava sa jedanaest, kada čovek polaže neki, nazovi ispit, koji se svodi na to da, pomno posmatrajući sabesednika, možeš da ga razumeš bez reči, bez obzira na kom jeziku taj govori. Takav dijalog je neuporedivo savršeniji od govornog, mnogo je brži i sadržajni. Vi to nazivate prenosom misli na daljinu. Smatrate to neobičnim, iz oblasti fantastičnih pojava, a to je naprosto brižljiv odnos prema čoveku, razvijena uobrazilja i dobro pamćenje. Iza toga se krije, ne prosto savršeniji način razmene obaveštenja, već i poimanje ljudske duše, biljnog i životinjskog sveta, univerzuma celog.

- Anastasija, kakve ovde ima veze izrastanje na parceli biljaka, kakvo je u ovome njihovo značenje?

- Kako, kakve ima veze? Istovremeno dete upoznaje svet bilja kao delić mehanizma Vaseljene, stupa u vezu sa svojim planetama, uz njihovu pomoć i pomoć svojih roditelja, brzo, veoma brzo, upoznaje Istinu i snažno se razvija i u oblasti psihologije, filozofije, prirodnih – vaših nauka. Ukoliko se takva igra bude sprovodila i, na primer, bude iskorišćena nekakva rukom napravljena

stvar vešačkog sveta, dete će se zapetljati. Njemu neće pomagati sile Prirode, Svemira.

- Već sam ti govorio, Anastasija: dete, na kraju krajeva, može postati agronom. A iz drugih oblasti, odakle će kod njega iskrsnuti znanja?

Ali, Anastasija je tvrdila da će se kod čoveka, odgajanog na takav način, ispoljiti mogućnosti ka brzom saznavanju, u bilo kojoj oblasti naših nauka.

LETEĆI TANJIR?

NIŠTA POSEBNO

Tada sam je zamolio da pokaže kao primer svoja znanja iz oblasti tehnike.

- Šta hoćeš od mene – da ti ispričam kako rade svi mogući mehanizmi vašeg sveta?

- Ispričaj nešto čega se naši najveći naučnici jedva dotiču. Pa, da kažemo, učini neko veliko naučno otkriće.

- Pa, ja i tako sve vreme za tebe to i činim.

- Ne treba za mene, već za naučni svet, da oni to priznaju kao otkriće. Izvedi otkriće kao dokaz iz oblasti tehnike, kosmičkih brodova, atoma, goriva za mašine, kada već govoriš da je sve to jako prosto.

- Te oblasti, u poređenju s onim što ja tebi pokušavam da pojasnim, to je, otprilike, kako bih rekla vašim jezikom, kao - kameno doba, šta li.

- Eto, odlično! Po tebi primitivno, zato će i biti razumljivo. Dokazaćeš da si u pravu i potvrditi da je tvoj intelekt viši od moga. Reci, na primer, da li su naši avioni, kosmički brodovi, po tvom mišljenju, savršeni mehanizmi?

- Ne. Oni su veoma primitivni, predstavljaju potvrdu primitivnosti tehnokratskog puta razvoja.

Takav odgovor me je učinio opreznim, pošto sam razumeo – ili ona zaista zna nemerljivo više od onoga što možemo sebi predstaviti običnim saznanjem, ili su njene procene – procene ludaka. Nastavio sam sa dodatnim pitanjima:

- U čemu je primitivizam naših raketa i aviona?

Anastasija mi je odgovorila, napravivši malu pauzu, kao da je pokušavala da mi da vremena da shvatim izrečeno njom.

- Kretanje svih vaših mehanizama, apsolutno svih, zasnovano je na energiji eksplozije. Ne znajući za savršenije, prirodne izvore, vi se služite tako primitivnim i glomaznim sa neverovatnom upornošću. Vas ne zaustavljaju čak ni pogubne posledice zbog njihove upotrebe. Vaši avioni i rakete imaju naprosto smešnu daljinu leta, samo se mrvicu odižući nad Zemljom u odnosu

na razmere Vaseljene, a između ostalog, taj vaš način je već dostigao svoj maksimum. Pa to je smešno! Eksplozivno ili goreće sredstvo gura nekakvu kabastu konstrukciju, tu, koju vi nazivate kosmičkim brodom. Pri tom je veliki deo tog broda zauzet upravo problemima pokretanja.

- Kakav može biti drugi princip kretanja u vazduhu?

- Na primer, kao onaj kod letećeg tanjira - odgovorila je Anastasija.

- Šta!!! Ti znaš o letećim tanjirima i o principu njihovog kretanja?

- Naravno da znam. On je veoma jednostavan i razuman.

Grlo mi je presahlo, te počeh da je požurujem.

- Pričaj, Anastasija, brzo i razumljivo.

- Dobro, samo se ne uzbuđuj, inače ćeš uz takvo uzbuđenje, shvatati mnogo teže. Princip kretanja letećeg tanjira, zasnovan je na energiji učinka vakuuma.

- Kako to? Kaži jasnije.

- Imaš veoma mali fond reči, a da bi ti bilo jasno, samo njim treba da se služim.

- Sad ću da ga proširim, - tresnuo sam uznemireno - banka, poklopac, tableta, vazduh... i počeo sam brzo da nabrajam sve reči koje su mi u tom trenutku pale na pamet, čak sam i majku opsovao.

Anastasija me je prekinula:

- Ne treba, znam sve reči kojima ti možeš da se izražavaš, ali postoje i druge, i uopšte, drugi način slanja informacija. Uz njegovu pomoć, mogla bih da ti objasnim za minut, a ovako će i dva sata možda biti potrebna. To je mnogo, a ja bih želela da ti ispričam o nečem drugom, mnogo značajnijem.

- Ne, Anastasija, pričaj o letećem tanjiru, o principu njegovog kretanja, o nosiocima energije. Dok ne shvatim, neću da slušam ništa drugo.

- Dobro - produžila je. - Eksplozija – to je kada se tvrda materija naglo pretvara pod nekakvim određenim uticajem u gasovito stanje, ili se u vreme nekakve reakcije dve gasovite materije pretvaraju u lakši oblik. To je, svakako, svima jasno.

- Da - odgovorio sam - barut, ukoliko ga potpalimo, pretvara se u dim, benzin – u gas.

- Da, otprilike tako. Ali, ukoliko bi ti, ili vi, imali čistije namere, a odatle – znanja mehanizama Prirode, mogli ste već odavno da shvatite, da ukoliko

postoji takva materija, koja se u jednom trenu može znatno raširiti – otkinuti, prelazeći u drugo stanje, onda mora da postoji i obratni proces. U Prirodi – to su živi mikroorganizmi, koji pretvaraju gasovite materije u čvrsto stanje. Obično sve biljke to čine, samo različitom brzinom i stepenom tvrdoće, kao i jačinom stvorenog. Pogledaj oko sebe, pa one piju sok iz zemlje, dišu vazduh, a proizvode iz toga tvrdo i jako telo, da kažemo drvenu masu, ili još jače i tvrđe – ljusku oraha ili košticu, kao kod šljive. Nevidljiv golim okom, mikroorganizam to radi ogromnom brzinom, hraneći se, čini se, samo vazduhom. Upravo ti mikroorganizmi i jesu pokretači letećih tanjira. Oni liče na mikroćelije mozga. Samo funkcionalno tačno usmereni. Oni imaju samo jedan zadatak – kretanje. Ali ga ispunjavaju do savršenstva i mogu da daju zalet aparatu do jedne devetnaestine brzine misli, prosečnog današnjeg čoveka Zemlje. Oni se nalaze sa unutrašnje strane gornjeg dela letećeg tanjira, i smešteni su među njegovim duplim zidovima. Rastojanje između zidova je otprilike tri santimetra. Gornja i donja površina spoljnih zidova je šupljikava, sa mikrootvorima. Kroz te otvore mikroorganizmi usisavaju vazduh, stvarajući pri tom ispred tanjira vakuum. Mlazevi vazduha počinju da se stežu još pre dodira s tanjirom, a prošavši kroz te mikroorganizme, pretvaraju se u kuglice. Zatim se te kuglice još uvećavaju, na otprilike pola centimetra u prečniku, i razmekšavajući se, padaju između zidova u donjem delu tanjira, iznova se raspadajući u gasovito stanje. Mogu da se jedu, ukoliko se to uspe do njihovog raspadanja.

- Sami zidovi letećeg tanjira, od čega su napravljeni?

- Oni su gajeni.

- Kako?

- Što se iščuđavaš, umesto da razmisliš. Mnogi ljudi gaje u raznim posudama gljive, koje čine vodu u koju ih smeštaju ukusnom i pomalo kiselkastom. Gljiva poprima oblik posude u kojoj se nalazi. Ta gljiva, uzgred budi rečeno, liči na leteći tanjir i takođe ima duple zidove. Ukoliko se u njenu vodu doda još jedan mikroorganizam, nastaće stvrdnjavanje, ali taj takozvani mikroorganizam se može napraviti, ili, još tačnije, izazvati naporima mozga, volje, da bi bilo jasnije.

- Ti to možeš da napraviš?

- Da, ali samo moji napori bili bi nedovoljni. Neophodno je zajedničko delovanje nekoliko desetina ljudi koji poseduju iste takve sposobnosti, i raditi se na tome mora tokom jedne godine.

- Da li na Zemlji našoj postoji sve što je neophodno da bi se napravili ili razvili, kako ti kažeš, taj leteći tanjir i mikroorganizmi?

- Naravno da postoji. Na Zemlji postoji sve, što postoji u Vaseljenu.

- Kako smestiti mikroorganizme unutar zidova tanjira, ukoliko su oni tako mali da se ne vide?

- Kada je gornji zid odnegovan, on ih sam privlači i skuplja u ogromnoj količini, kao što saće privlači pčele. Ali su i ovde potrebni voljni napori nekoliko desetina ljudi. Ma, kakvog smisla ima podrobno izlagati sve to dalje, kada vi, bez obzira na sve, nećete moći da ga odgajite zbog odsustva, zasad, kod vas ljudi, odgovarajuće volje, intelekta i znanja?

- Zar ti nikako ne možeš da pomogneš?

- Mogu.

- Pa, onda, učini to.

- Već sam uradila.

- Šta si uradila? - nisam razumeo.

- Ispričala sam ti kako treba odgajati decu. I još ću ispričati. Ti ćeš o tome ispričati ljudima. Mnogi će shvatiti, a njihova deca, odgajana na taj način, posedovaće taj intelekt, znanje i volju, koji će im omogućiti da naprave ne samo primitivni leteći tanjir, već znatno više...

- Anastasija, otkud ti je sve poznato o letećem tanjiru? Nije valjda i to kroz opštenje sa biljkama?

- Oni su ovde sleteli, i ja sam im, recimo, pomogla da ga poprave.

- Da li su oni mnogo pametniji od nas?

- Uopšte ne, od čoveka su oni veoma daleko, oni ga se boje, ne približavaju se ljudima, iako su jako ljubopitljivi. U početku su me se bojali. Umne paralizatore su upućivali. Naduvali su se. Pokušavali su da me zaplaše, zadive. S mukom sam uspela da ih smirim i pomilujem.

- Pa kako nisu pametniji, ako čine sve to, što čovek još ne može?

- Šta je tu neobično? Pčele takođe grade iz prirodnih materijala neverovatne konstrukcije, sa potpunim sistemom ventilacije, grejanja, ali to ne

znači da su iznad čoveka po intelektu. U Vaseljeni nema nikoga i ničeg jačeg od čoveka, osim Boga.

MOZAK – SUPER KOMPJUTER

Mogućnost stvaranja letećeg tanjira veoma me je zainteresovala. Ukoliko se proučava sam princip kretanja kao hipoteza, onda ona jeste nova. Leteći tanjir je, ipak, složen mehanizam i za nas, zemljane, i nije najneophodniji predmet.

Zato sam hteo da čujem nešto što bi bilo razumljivo odmah. Da to »nešto« ne zahteva posebna istraživanja naučnih umova, a da se može odmah primeniti u praksi u našem životu, i da donese korist svim ljudima. Počeo sam da molim Anastasiju da da rešenje nekog problema, koji je danas izuzetno značajan za naše društvo. Saglasila se, ali je upitala:

- Barem nekako uslovi taj zadatak. Kako mogu da ga rešim, ne znajući šta ti hoćeš?

Počeo sam da razmišljam šta je danas najaktuelnije, i pali su mi na pamet sledeći uslovi zadatka:

- Znaš, Anastasija, u našim velikim gradovima sada je veoma izražen problem zagađenja okoline. Tamo je takav vazduh, da je čak i disati teško.

- Pa vi ga sami i prljate.

- Naravno da ga sami prljamo. Saslušaj me dalje, samo nemoj da filozofiraš na račun toga da sami moramo biti čistiji, imati više drveća i tako dalje. Prihvati sve kako je danas, i smisli nešto... Na primer, da vazduh u velikim gradovima postane čistiji, za otprilike pedeset procenata, ali da za to nisu potrebna nikakva sredstva iz budžeta, državna znači. I da to što smisliš, bude najsvrsishodnije od svih zamišljenih verzija i da, kada se uvedu, istog časa budu razumljive i meni i svima ostalima.

- Sad ću pokušati - odgovorila je Anastasija. – Sve si uslove nabrojao?

Trudio sam se da za svaki slučaj još nekako otežam zadatak. Zamislite kad bi se odjednom njen um i sposobnosti pokazali zaista mnogo većim, nego što nam naš razum omogućava da pojmimo. Zato sam dodao:

- Neka zamišljeno još i korist donosi.

- Kome?

- Meni, i zemlji, takođe. Živiš na teritoriji Rusije, znači, celoj Rusiji.

- To znači, novac?

- Da.

- Mnogo novca?

- Profit, Anastasija. A i novca nikada nije mnogo. A meni ga toliko treba, da za prošlu ekspediciju pokrijem troškove, i da za novu imam dovoljno, a Rusiji...

Zamislio sam se... Šta ako i Anastasiju nekako zainteresujem za materijalna bogatstva naše civilizacije? Upitao sam:

- Za sebe ništa nećeš?

- Ja sve imam - odgovorila je.

Odjednom sam dobio ideju, shvatio sam čime mogu da je zainteresujem.

- Znaš, Anastasija, neka ono što ti osmisliš toliko novca donese, da svi tvoji voljeni vikendaši, baštovani po celoj Rusiji, mogu seme besplatno da dobijaju, ili po nekim povlašćenim uslovima.

- Divno! - uskliknula je Anastasija. - Kako si to dobro smislio. Sad ću da poradim na tome, ako si završio. Kako mi se to dopada! Seme... Ili imaš još nešto?

- Ne, Anastasija, dosta je zasad.

Osetio sam da ju je nadahnuo i sam zadatak, a posebno seme za njene vikendaše, besplatno. Ali sam tada još uvek bio ubeđen da čak ni s njenim moćima, rešenje zadatka pročišćenja vazduha prosto nije moguće, inače bi ga mnoštvo naših naučnih ustanova dosad već našlo.

Anastasija je odlučno, a ne kao uvek mirno, legla na travu raširivši ruke. Savijeni prsti su jagodicama gledali nagore, čas se mičući, čas mirujuć, trepavice zatvorenih očiju lako su podrhtavale.

Ležala je tako dvadesetak minuta, potom je otvorila oči, sela i rekla:

- Ustanovila sam. Ali, kakav je to košmar!

- Šta si ustanovila, u čemu je košmar?

- Najveću štetu nanose vam takozvani automobili. Tako ih je mnogo u velikim gradovima, iz svakog izlazi neprijatan miris i štetne materije za organizam. Najstrašnije je to, što se one mešaju sa česticama zemlje ili prašine i natapaju je. Kretanje tih automobila diže natopljenju prašinu, i ljudi

udišu tu užasnu smesu, ona se razleće, pada zatim na travu, drveće, prekrivajući sve uokolo. To je vrlo rđavo. Veoma štetno za zdravlje ljudi i biljke.

- Naravno da je loše. Ali, to je i tako svima poznato, samo da učini niko ništa ne može. Postoje kola koja peru, ali ne mogu da izađu na kraj. Ti, Anastasija, nisi ništa, apsolutno ništa novo otkrila, nisi smislila pravi način čišćenja.

- Tek sam ustanovila osnovni izvor štete, sad ću ispitati potanko, razmisliti. Moram da se usredsredim na duže vreme, možda čak i na jedan sat, zato što se ovakvim problemima nikad nisam bavila. A ti, da ti ne bi bilo dosadno, prošetaj po šumi, ili...

- Samo ti razmišljaj, naći ću čime da se zabavim.

Anastasija se povuče u sebe. Vrativši se posle jednog sata iz šetnje po šumi, zatekao sam je, kako mi se učinilo, nezadovoljnom, te rekoh:

- Vidiš, Anastasija, ovde ni tvoj mozak nije u stanju da ma šta učini. Samo se nemoj sekirati, kod nas nad ovim problemom mnogo ustanova naučnih radi, ali i oni, kao i ti, samo utvrđuju činjenicu zagađenja. Zasad ni oni nisu ništa uspeali da urade.

Odgovorila je pomalo izvinjavajućim tonom:

- Mislim da sam pregledala sve moguće varijante, ali da to uradim brzo, za pedeset procenata – nisam uspela.

Usredsredio sam se – ona je ipak našla nekakvo rešenje.

- A na koliko si uspela? - pitao sam.

Uzdahnula je.

- Nisam dogurala daleko. Uspela sam na... trideset pet – četrdeset procenata.

- Šta?! - nisam zadržao usklik.

- Slabašno, zar ne? – upita Anastasija.

Grlo mi se osušilo, osećao sam – ona ne može da laže, da preuveličava ili umanjuje rečeno. Pokušavajući da suzbijem uzbuđenje, rekoh:

- Daj da promenimo uslove zadatka – neka bude trideset osam procenata. Reci brzo, šta si smislila.

- Treba da svi ti automobili ne samo razbacuju tu odvratnu prašinu, već i da je skupljaju.

- Kako da se to uradi, govori brže!
- Napred, pa nešto tamo štrči, kako se to zove?
- Branik - pomogao sam joj.

- Znači, branik. U njemu ili ispod njega treba namestiti kutijicu sa rupicama, sa njene gornje strane. Pozadi takođe treba da budu rupice, da bi vazduh izlazio. Pri kretanju tih kola, bujice prašnjavog, štetnog vazduha će dospevati u prednje rupice, prečišćavati se, i izlazeći na zadnje rupice, vazduh će već biti pročišćen za dvadeset procenata.

- A gde je tvojih četrdeset procenata?

- Sada se ta prašina sa puteva skoro uopšte ne uklanja, a ovakvim načinom će je biti sve manje, pošto će se uklanjati svakodnevno svuda. Izračunala sam – za mesec dana, pomoću takvih kutija, ukoliko budu postavljene na sve automobile, količina prljave prašine će se smanjiti za četrdeset procenata. Dalje se procenat zagađenja ne smanjuje zato što utiču drugi činioci.

- Koje veličine treba da budu te kutije, šta u njima treba da se nalazi, koliko rupa i na kom su rastojanju jedna od druge?

- Vladimire, možda bi hteo da ih baš ja i pričvrstim na svaki auto?

Prvi put sam video da ona ima smisao za humor i nasmejao sam se, zamislivši kako Anastasija kači na automobile svoje kutijice. Ona se takođe nasmejala, obradovavši se mojoj veselosti i zavrtela po poljani.

Ideja je zaista bila jednostavna, a ostalo je – tehnički posao. Već sam, bez Anastasije, mogao da zamislim kako sve to može da izgleda: naredbe vrha administracije, kontrola auto-inspekcija, zamena filtera na benzinskim pumpama, predaja starih, kontrolni kuponi i tako dalje. Obično rešenje, kao sa sigurnosnim pojasevima.

Jednim potezom pera – i na svim putničkim automobilima su postavljeni sigurnosni pojasevi. A ovde, jedan potez pera – i vazduh će biti čistiji. Preduzetnici će se boriti da poruče što više kutija, i fabrikama posao, a najvažnije, kao rezultat, vazduh će biti čistiji...

- Sačekaj - obratio sam se ponovo zakovitlanoj, kao da je u veseloj igri, Anastasiji.

- U kutijicama tim – šta treba da se nalazi?

- U kutijicama... u kutijicama... Sam malčice promisli. Sasvim je prosto - odgovori ona, ne zaustavljajući se.

- A novac odakle će iskrsnuti kod mene i vikendaša, da bi za seme bilo dovoljno? - ponovo postavih pitanje.

Zaustavila se.

- Kako, odakle? Molio si da ideja bude naj, najracionalnija – eto, smislila sam takvu, najrazumniju. U celom svetu će je koristiti u velikim gradovima, i plaćaće Rusiji za tu ideju još kako, tako da će biti dovoljno i za besplatno seme, a i tebi će platiti. Samo, moći ćeš da dobiješ svoj deo pod određenim uslovima.

Tada nisam obratio pažnju na njene reči o određenim uslovima, već sam počeo da utvrđujem druge stvari:

- Znači, treba patentirati? Ko bi platio dobrovoljno?

- Zašto ne bi? Platiće, a procenat ću ti sada navesti. Od proizvodnje tih kutijica – Rusiji ide dva procenta, tebi - jedna stotinka.

- Kakva je korist od tvog određivanja? U koječemu si vrlo jaka, a u biznisu si potpuna neznalica. Niko neće platiti dobrovoljno. Čak i po zaključenim ugovorima ne plaćaju uvek. Kad bi samo znala, koliki je broj kod nas neplatiša. Arbitražni sudovi su preopterećeni. Znaš li šta su arbitražni sudovi?

- Pretpostavljam. Ali će u ovom slučaju uredno plaćati. Onaj ko to ne uradi, propašće. Uspeće samo oni koji budu pošteni.

- Kako će propasti, bavićeš se reketom, šta li?

- Baš si smislio... Nije nego... Oni sami, u stvari, okolnosti će se tako namestiti oko prevaranata, da će takvi propasti.

Trenutno mi prolete misao – ako se uzme u obzir da Anastasija ne može da laže, i kako je sama govorila, prirodni mehanizmi joj ne dozvoljavaju da pogreši – znači, da pre nego što da takve izjave, mora da obradi u svom mozgu neviđenu količinu informacija, napravi kolosalne aritmetičke proračune, pri čemu treba da povede računa o masi nekakvih psiholoških faktora kod ljudi koji će biti upleteni u njen projekat. Našim jezikom govoreći, ne samo da je rešila najteži zadatak pročišćavanja vazduha, već je izradila, proanalizirala biznis plan, i sve to, za otprilike sat i po. Odlučio sam da utvrdim neke sitnice, pa sam upitao:

- Reci, Anastasija, da li si napravila u svojoj glavi nekakve proračune, precizirajući procenat pročišćenja vazduha, količinu novca koja treba da se dobije od proizvodnje tvojih kutijica postavljenih na automobile, od zamene filtera itd.

- Proračuni su se pravili, i to mnogo detaljniji, i ne samo uz pomoć mozga...

- Stoj! Ućuti. Daj mi da iskažem svoju misao. Reci, da li bi mogla da se takmičiš s nekim najsavršenijim kompjuterom, recimo japanskim ili američkim?

- To mi je nezanimljivo - odgovori ona i dodade: - To je primitivno i nekako ponižavajuće. Takmičiti se sa kompjuterom – to je isto, kao... ma, kako da ti objasnim na primeru razumljivom... To je isto kao da se takmičiš s protezom ruke ili noge, i to ne sa čitavom protezom, već sa delom njenim. Kompjuteru nedostaje najbitnije. A to najbitnije jesu - osećanja.

Počeo sam da dokazujem suprotno, ispričavši kako kod nas ljudi, koji se smatraju izuzetno pametnim, uvaženi su u društvu, igraju s kompjuterima šah. Ali, kada je ni taj, ni drugi dokazi nisu ubedili, zamolio sam je da to učini zbog mene i drugih ljudi, kao dokaz mogućnosti ljudskoga uma. Složila se, pa sam tačno utvrdio:

- Znači, mogu zvanično da objavim da si spremna da se takmičiš u rešavanju zadataka sa najboljim japanskim kompjuterom?

- Zašto japanskim? - upita Anastasija.

- Zato što se oni smatraju najboljim na svetu.

- Zar tako? Bolje onda sa svima odjednom, da me ne bi kasnije molio da se još jednom bavim takvim dosadnim poslom.

- Divno! - obradovao sam se. - Hajde sa svima, samo zadatak sročiti.

- Dobro - nevoljno se saglasila Anastasija - ali za početak, da se ne bi gubilo vreme na formulacijama, neka oni reše zadatak koji si ti pred mene postavio, potvrdivši ili opovrgnuvši moje rešenje. Ukoliko opovrgnu, neka svoje rešenje predlože. Život i ljudi će nas oceniti.

- Divno, Anastasija! Sjajna si! To je konstruktivno. Koliko smatraš da im vremena treba dati za rešavanje ovog zadatka? Mislim da će tvojih sat i po njima biti jako malo. Da im damo tri meseca?

- Neka bude tri.

- Sudije predlažem, neka budu svi koji žele. Kada ih bude mnogo – tada niko iz koristoljublja neće uticati na ocenu.

- Neka bude tako, ali bih želela da još popričam sa tobom o vaspitanju dece...

Anastasija je smatrala da je odgajanje dece najvažnije, i uvek je o tome govorila sa zadovoljstvom. Moja zamisao da se takmiči s kompjuterima, nije izazvala u njoj nikakvo posebno interesovanje. Ipak, radovao sam se što sam dobio njenu saglasnost. Sad hoću da pozovem firme koje proizvode najsavremenije kompjutere, da nastupe na takmičenju za rešenje gore izloženog zadatka.

Sa Anastasijom sam rešio da utanačim:

- Kakvu nagradu da odredimo za pobednika?

- Meni ništa ne treba! - odgovorila je.

- Zašto govoriš o sebi? Zar si apsolutno ubeđena u svoju pobedu?

- Svakako, ja sam čovek.

- Ma, dobro. Šta sve možeš da predložiš firmi koja osvoji prvo mesto posle tebe?

- Pa, uputiću ih kako da usavrše svoj primitivni kompjuter.

- Dogovoreno!

**»...U NJEMU JE BIO ŽIVOT,
I ŽIVOT JE BIO SVETLOST ČOVEKOVA...«**

Jevanđelje po Jovanu

Jednom me je, na moju molbu, Anastasija povela da vidim Zvoneći kedar, o kome su mi pričali njeni deda i pradeda. Odmakli smo se ne tako daleko od poljane kad sam ga ugledao. Otprilike četrdesetak metara visine, malo je nadvisivao ostalo drveće, ali je njegova glavna odlika bila u tome što je njegova kruna nekako svetlela, stvarajući oko sebe oreol, nalik na onaj koji slikaju na ikonama oko likova svetaca. Ovaj oreol nije bio gladak, pulsirao je. Na najvišoj tački se oblikovao tanak zrak i odlazio u nebeski beskraj.

Prizor je bio kao magija, opčinjavajući.

Na predlog Anastasije, položio sam dlanove na njegovo deblo, i začuh zvon ili pucketanje, uporediv sa onim koji možemo čuti nalazeći se ispod visokonaponskog električnog stuba, samo zvučniji.

- Sama sam slučajno našla način kako da vratim njegovu energiju u Kosmos, a potom je raspršim po Zemlji - saopštila mi je Anastasija. - Vidiš, kora je na mnogim mestima oguljena, to se medvedica pentrala, a ja sam je jedva naterala da me podigne do prvih grana. Uхватила sam se za krzno donjeg dela njenog vrata. Ona se pentra i riče, pentra i riče. Tako do prvih grana, a onda sam po njima došla do samog vrha. Sedela sam gore dva dana i šta sve nisam smišljala: i milovala sam ga, i vikala ka nebu - ništa nije pomagalo.

Deka i pradeka su stigli. Možeš li da zamisliš šta se događalo? Stoje oni dole, grde me i zahtevaju da siđem. A ja sa svoje strane zahtevam da mi ispričaju šta sa kedrom da činim. Kako da spasem Zvoneći kedar, kad ga već ljudi nisu sasekli. Oni ne odgovaraju. Ali osećam, oni znaju. A deka, lisac jedan lukavi, hteo je da me obmane, obećavajući da će mi pomoći da razumem jednu ženu sa kojom nikako nisam mogla da uspostavim vezu.

Mnogo želim da joj pomognem. Ranije se deka samo ljutio što na nju tako mnogo vremena traćim, a druge poslove ne obavljam. Ali sam znala da

mi on ne može pomoći, zato što je pradeka dva puta pokušavao u tajnosti od deke to da učini, ali takođe nije uspeo.

Zatim se deka potpuno uzrujao: dohvatio je štap, trči oko kedra, šiba po vazduhu i viče da sam ja najveći tupoglavac u porodici, da se ponašam potuno nelogično, da pametne savete ne prihvatam, pa će me on vaspitavati prutom po zadnjem mestu. I dalje šiba tim prutom po vazduhu. Kako li je samo to smislio, čak se i pradeda zasmejao. Ja se takođe cerekam. Tad sam slomila nehotice granu na vrhu, a iz nje izbi svetlost. I čujem glas pradede, veoma ozbiljan, zahtevan i umoljavajući istovremeno:

»Ne diraj unučice više ništa, spusti se vrlo oprezno, već si sve uradila«.

Poslušala sam i spustila se. Pradeka me je ćutke zagrlio, sav drhti i pokazuje na kedar, a na njemu sve više i više grana počinje da svetli, zatim se obrazovao zrak koji je odlazio uvis. Sada neće sagoreti Zvoneći kedar, kroz svoj zrak će predati sve nakupljeno za pet stotina godina ljudima i Zemlji. Pradeka mi je objasnio da se zrak razvio na onom mestu sa kojeg sam vikala uvis i grančicu nehotice, dok sam se smejala, slomila. Pradeka je ispričao da bi, da sam dotakla iz slomljene grane izbivši zrak, moj mozak bio potpuno razoren, pošto je isuviše u tom zraku energije i informacija, i da su upravo tako poginuli moji tata i mama...

Anastasija je položila svoje dlanove na moćno stablo, spasenog njom Zvonećeg kedra. Pripila je uz njega svoj obraz, počutala neko vreme i potom nastavila svoju priču:

- Oni, moji tata i mama, pronašli su isti takav Zvoneći kedar. Samo je mama malo drugačije sve radila, zato što nije znala... Popela se na drvo koje se nalazilo pored Zvonećeg kedra, dohvatila jednu od donjih grana Zvonećeg i polomila je, nenamerno osvetlivši sebe planulim iz grane zrakom. Grana je bila usmerena nadole, i zrak je odlazio u zemlju. To je jako loše, veoma štetno, kada takva energija dospeva u zemlju... Kada je tata stigao, ugledao je taj zrak i mamu, koja je tako i ostala da visi, jednom rukom zaglavljenom za granu običnog Kedra. U drugoj je držala polomljenu granu Zvonećeg.

Tata je sve, po svoj prilici, razumeo. Počeo je da se vere na Zvoneći kedar, uspeo da dopuzi do vrha. Deka i pradeka su videli kako je lomio gornje grane, ali one nisu svetlele, već su sve jače sijale one niže. Pradeka mi je pričao da je tata poimao: još malo – i više nikada neće uspeti da se spusti

dole, a zraka pulsirajuće svetlosti, odlazećeg nagore, i dalje nije bilo. Samo je sve više tankih zrakova svetlelo nadole. Gornji zrak se pojavio kada je tata uspeo da polomi veliku granu, usmerenu uvis. Iako nije svetlela, on ju je savio i uperio u sebe.

Kada je buknila, tata je još samo uzmogao da otvori ruke, i zrak se iz ispravljene grane ustremio ka nebu, a potom se obrazovao pulsirajući oreol.

Pradeka je pričao, da je tatin mozak u poslednjem magnovenju svoga života, uspeo da primi ogromnu bujicu energije i informacija, da je on nekim neverovatnim načinom uzmogao da očisti sebe od svih utemeljenih ranije informacija, te mu je zato i pošlo za rukom da dobije na vremenu, da bi uspeo da pre eksplozije rastvori ruke i usmeri granu uvis.

Anastasija je još jednom pomilovala stablo kedra dlanovima, priljubila uz njega obraz i zamrla, osmehujući se, osluškujući zvon drveta.

- Anastasija, da li je ulje kedrovog oraha po lekovitim svojstvima jače ili slabije od komadića Zvonećeg kedra?

- Podjednako. Ako se orasi sakupljaju u određeno vreme i uz određeni odnos prema kedru. Kada ih On sam predaje.

- Znaš li kako se to radi?

- Da, znam.

- Ispričaćeš?

- Dobro. Ispričaću.

TREBA PROMENITI POGLED NA SVET

Pitao sam Anastasiju, ko je ta žena zbog koje je imala sukob sa dedom, zašto nikako ne može da uspostavi vezu sa njom i zbog čega joj je ona uopšte potrebna.

- Razumeš - počela je svoju priču Anastasija - veoma je važno da kada dva čoveka sjedinjuju svoje živote, imaju jedno prema drugom duhovnu sklonost. Nažalost, ugavnom, sve počinje od telesnog. Pa, na primer, video si lepu devojkicu i poželeo da se zbližite. Čoveka, njenu Dušu, ti još nisi otkrio. Često ljudi sjedinjuju svoje sudbine samo na osnovu telesne privlačnosti. Ona brzo prolazi ili prelazi na nekog drugog. Šta tada povezuje ljude?...

Naći bliskog po duhu, sa kim se može naći istinska sreća, nije tako teško, iako u vašem tehnokratskom svetu postoji mnogo prepreka. Ta žena, sa kojom pokušavam da uspostavam vezu, živi u velikom gradu, redovno putuje u uvek isto mesto, verovatno na posao. Tamo ili negde usput, neprekidno se nalazi ili sreće čovek, njoj veoma blizak po duhu, sa kojim bi ona odista bila srećna, a najvažnije, njima bi se rodilo dete, koje bi uspelo da svetu donese mnogo dobrog. Zato što bi ga oni stvorili u istom zanosu, kao i mi. Ali, taj muškarac nikako da učini pokušaj da se izjasni u odnosu na nju, a i ona sama je delimično kriva za to. Zamisli, on posmatra njeno lice i vidi u njoj izabranicu svoje Duše, a ona, kako oseti nečiji pogled, odmah se sva zategne, suknu svoju »kao slučajno« podiže više. I tako dalje. U tom muškarcu se istog trenutka rađaju telesne želje, a s njom se ili slabo zna, ili se uopšte ne poznaju, te tada odlazi kod one koju bolje poznaje, koja mu je dostupnija, privučen upravo samo telesnom požudom.

Hoću tu ženu da navedem na misao šta da uradi, ali ne mogu da doprem do nje, njen mozak se ni na trenutak ne otvara za primanje informacija. On isključivo radi samo na egzistencijalnim problemima. Zamisli, jednom prilikom sam je danima pratila. To je takav užas! Deda me je onda grdio da malo sa vikendašima radim, da se uopšte uzevši rasipam, trpam gde mi nije mesto.

Budi se ona izjutra, i istog časa je prva misao – ne obradovati se nastupajućem danu, već šta pripremiti za jelo. Nervira se što nečega od hrane nema, zatim se uzrujava što joj nedostaje nešto čime se vi mažete ujutro: možda krema, možda neka šminka. Ona sve vreme razmišlja kako to da nabavi. Večno kasni i neprestano trči, misleći da joj ne pobegne jedan ili drugi prevoz.

U tom mestu, u koje stalno odlazi, njen mozak je užasno preopterećen, kako da ti to objasnim, svakakvim, po mome mišljenju, besmislicama. S jedne strane, mozak treba da njen izraz lica učini poslovnim, a mora i da ispunjava nekakav povereni joj posao. Pri tom, u isto vreme ona razmišlja o nekoj svojoj drugarici ili poznanici i ljuti se na nju. Istovremeno sluša šta govore uokolo. I zamisli, tako iz dana u dan, iz dana u dan, kao navijena.

Vraćajući se kući, kada je ljudi sreću, pretvara se da je skoro srećna žena. Ali sama neprestano razmišlja o problemima, šminki, razgleda garderobu po radnjama, i na prvom mestu onakvu, koja bi otkrila njenu sablažnjujuću lepotu, verujući da će usled toga proizaći nekakvo čudo, iako u njenom slučaju sve ispada obrnuto. Vraća se kući i počinje da rasprema. Misli da se odmara dok gleda televiziju, bavi se kuvanjem i, što je najvažnije, misli o dobrom samo jedan tren. Čak i kad leže da spava, u svojoj postelji, opet sa svojim svakodnevnim brigama u mislima svojim ostaje.

Kada bi se barem na minut u tom danu odvojila od njih i pomislila o....

- Sačekaj, Anastasija, objasni mi kako je vidiš, njen spoljni izgled, odeću, i o čemu bi trebala da razmišlja u tom trenutku, kada je pored nje taj muškarac? Šta treba da učini da bi on pokušao da se izjasni?

Anastasija je ispričala sve do najmanjih pojedinosti. Navešću ovde ono, što je po mom mišljenju, osnovno.

- Haljina treba da bude malo ispod kolena, zelena, bez dekoltea, sa belom kragnom, šminka jedva primetna, s interesovanjem da sluša čoveka koji joj se obraća.

- Samo to? - upitao sam, čuvši tako prosto objašnjenje.

Na to je Anastasija primetila:

- Iza tih običnih stvari stoji mnogo toga. Da bi odabrala baš takvu haljinu, da bi se drugačije našminkala i pogledala čoveka sa iskrenim interesovanjem, morala bi da promeni pogled na svet.

SMRTNI GREH

Još moram da ti ispričam, Vladimire, o uslovima pod kojima ćeš dobijati novac u bankama, kada ga bude mnogo na tvojim računima...

- Reci, Anastasija, to je prijatno slušati - odgovorio sam.

Ipak, ono što sam čuo me je razbesnelo... Prosudite sami šta je izložila:

- Da bi dobio u banci novac koji leži na tvom računu, treba ispoštovati sledeće uslove: tri dana pre primanja novca ne smeš da piješ. Kada dođeš u banku, glavno odgovorno lice uz pomoć postojećih kod vas instrumenata, mora da proveri da li si ispunio ovaj uslov, u prisustvu ne manje od dva svedoka. Ako si prvi uslov ispunio, tada možeš pristupiti ispunjenju drugog – dužan si da napraviš bar devet čučnjeva pred odgovornim licem banke i prisutnim tamo svedocima...

Kada mi je do svesti dopro smisao izrečenog, tačnije besmisao, skočio sam, a i ona se digla. Nisam verovao svojim ušima, pa sam je ponovo upitao:

- Prvo će proveriti da li sam uzimao alkohol, a potom još treba da uradim pred svedocima devet čučnjeva, je li tako?

- Da - odgovorila je Anastasija - za svaki čučanj mogu da ti isplate sumu ne veću od milion vaših rubalja, u njihovoj današnjoj vrednosti.

Osećaj besa, ljutine i gneva me je preplavio.

- Zašto si to rekla? Zašto? Bilo mi je tako dobro. Poverovao sam ti. Činilo mi se da si umnogome u pravu, da u tvojim zaključcima ima logike. Ali ti... Sada sam savršeno ubeđen da si ti – šizofreničarka, budala šumska, luda! Sve si potrla svojom poslednjom izjavom. U njoj je potpuno odsustvo smisla i bilo kakve logike, i to bi ti, ne samo ja, već svaki normalan čovek potvrdio. Ha, ha... Možda bi još htela da u knjizi tvojoj sve te uslove izložim?

- Da.

- Potpuno si nenormalna. A bankama, šta ćeš, nalog napisati ili naredbu izdati?

- Ne. Oni će pročitati u knjizi, i svako će sa tobom tako postupati. Inače će ih čekati propast.

- O, bože!!! A ja već treći dan slušam ovo biće? Možda hoćeš da i odgovorno lice banke zajedno sa mnom, pred svedocima, radi čučnjeve?

- Bilo bi dobro i njemu, kao i tebi. To bi donelo veliku korist, ali njima takve oštre uslove, kao tebi, nisam postavila.

- Znači, ti me samo obasipaš dobročinstvom? Možeš li uopšte zamisliti kakav si predmet podsmeha od mene napravila? Eto u šta može da se preobradi ljubav nenormalne samotnice! Samo, ništa nećeš uspeti, nijedna banka se neće saglasiti da me usluži pod takvim uslovima, ma koliko ti oblikovala svoje okolnosti. Baš si se predala maštarijama... Sama ovde radi čučnjeve – koliko uspeš, budalo.

- Saglasiće se banke i čak će, bez tvog znanja račune otvarati – istina, samo one banke koje hoće pošteno da rade, a ljudi će im poverovati i doći kod njih - produžila je uporno po svome Anastasija.

U meni su se sve više i više nagomilavali razdraženost i bes. Ljutio sam se čas na sebe, čas na Anastasiju. Tako mi i treba, toliko sam je slušao, silio se da shvatim rečeno, a ona je naprosto poluluda. Počeo sam da se obraćam na Anastasijinu adresu, blago govoreći, ružnim rečima...

Ona je stajala oslonjena na drvo leđima, malko naklonivši napred glavu. Jedna ruka joj je bila stegnuta na grudima, a drugom je, podignutom uvis, blago mahala.

Prepoznao sam taj pokret. Ponavljala ga je svaki put kada je umirivala okolnu prirodu, da mi se ne bi dogodilo nešto strašno, i shvatio sam zbog čega je ona umiruje ovog puta.

Svaka uvredljiva ili gruba reč na Anastasijinu adresu kao da je bukvalno korbačem udarala po njoj, terajući njeno telo da drhti.

Ućutao sam. Iznova sam seo na travu okrenuvši se od Anastasije, odlučio sam da ću se evo sad smiriti i poći na obalu reke, i da sa njom više uopšte neću razgovarati. Ali, kada sam začuo iza leđa njen glas – iznenadio sam se - u njenom glasu nije bilo ni uvređenosti, ni prekora:

- Razumeš li, Vladimire, sve loše što se čoveku dešava, navlači na sebe sam čovek, kada narušava pravila duhovnog postojanja i kida vezu sa Prirodom.

Tamne sile nastoje da privuku njegovu pažnju trenutnom primamljivošću vašeg tehnokratskog života, da ga navedu da ne misli o jednostavnim Istinama, zapovestima, izloženim još u Bibliji. I u tome često uspevaju.

Jedan od smrtnih grehova čovekovih jeste – oholost. Njemu, tom grehu, sklona je većina ljudi. Neću ti objašnjavati sad ogromnu pogubnost tog greha. Kada se vratiš i poželiš da razjasniš, shvatićeš to i sam, ili uz pomoć spokojnih ljudi koji će doći kod tebe, a sada ću samo reći: tamne sile, kao suprotnost svetlim, svake sekunde brinu o tome da taj greh ostane u čoveku, a novac im pomaže u tome, kao jedan od osnovnih instrumenata. Oni su ga izmislili. Novac – kao zonu visokog napona. Tamne sile se ponose svojom izmišljotinom. One čak smatraju da su jače od svetlih sila, zato što su uspele novac da izmisle. I da odvuku uz njegovu pomoć čoveka, od njegovog istinskog predodređenja.

Hiljadama godina se odvija ta ogromna protivurečnost, a čovek je u centru njenom. Ali, ja ne želim da ti budeš izložen tom grehu.

Razumem da se samo objašnjenjima sve ne može svršiti. Jer, kroz hiljadugodišnja objašnjenja, čovečanstvo nije uvidelo, nije prepoznalo način, kako da se suprotstavi tom grehu. Prirodno, ni ti ne bi uzmogao da spoznaš. Ali sam ja veoma želela da te izbavim od te smrtne opasnosti – prljanja duha. Osmislila sam posebno za tebe takvu okolnost, uz koju se taj mehanizam tamnih sila nekako lomi, oslobađa, ili čak radi suprotno – na iskorenjivanju greha. Zato su se one tako strašno razjarile. U tebe se uselio njihov bes, ti si počeo da višeš na mene uvredljivim rečima. One su htele da se i ja na tebe naljutim, ali to nikada neću učiniti. Pojmila sam da je osmišljeno mnome palo pravo u centar, i sad mi je jasno da se njihov, hiljadama godina bespogovorno radeći mehanizam, može slomiti. Zasad sam to uradila samo za tebe, ali ću i za druge smisliti takođe...

Čega ima lošeg u tome što ćeš manje piti taj hmeljni napitak i nećeš biti uobražen i hirovit? Zašto si se ozlojedio? Razume se, kod tebe je uzavrela oholost.

Začutila je, i ja pomislih: »Neverovatno, ali u takvu komičnu, apsolutno nestandardnu situaciju kao što su čučnjevi u banci, njen mozak ili još nešto tamo, utemeljio je tako duboki smisao i stvarno u njemu može biti logičnosti. Trebalo bi razmotriti to mirnije«.

Svaki bes prema Anastasiji je iščileo, čak naprotiv, iznikao je osećaj nejasne krivice, ali se nisam tada počeo izvinjavati, već sam se samo okrenuo

ka njoj, želeći pomirenje. Anastasija kao da je osetila moje unutarnje stanje, istog časa se radosno prenula i brzo progovorila.

DOTAĆI RAJ

- Tvoj mozak se umorio da me poima, a ja bih o još mnogo čemu želela da ti ispričam. Tako bih želela... Ali, tebi je potreban odmor. Hajde da sednemo nakratko.

Seli smo na travu. Anastasija me je uhvatila za ramena i privukla k sebi. Moja glava je potiljkom dotakla njene grudi, osećajući prijatnu toplinu.

- Nemoj me se bojati, opusti se - tiho je rekla i legla na travu, kako bi meni bilo udobnije da se odmaram. Uplela je svoje prste u moju kosu kao da je češlja, a prsti druge ruke su jagodicama lako doticali čas čelo, čas slepoočnicu. Ponekad me je noktima blago češkala po različitim mestima na glavi. Sve mi je to donelo osećaj smirenosti i ozarenosti. Zatim je, položivši ruke na moja ramena, Anastasija rekla:

- Oslušni, molim te, kakvi te zvuci sada okružuju.

Oslušnuo sam, a moj sluh je ulovio veliki broj raznih po tonalitetu, ritmu i dužini zvukova.

Naglas sam počeo da ih nabrajam: pevanje ptica na drveću, zrikanje i pucketanje insekata u travi, šuštanje drveća, udaranje i šum krila ptica. Nabrojivši sve čujno, začutao sam nastavivši da osluškujem, i to mi je bilo prijatno i veoma zanimljivo.

- Nisi sve nabrojao - primetila je Anastasija.

- Jesam, sve - odgovorio sam. - Možda sam propustio nešto što nije jako bitno, ili za mene nečujno, nevažno, znači.

- Vladimire, a zar ne čuješ kako kuca moje srce? - upita Anastasija.

Zaista, kako nisam obratio pažnju na taj zvuk? Zvuk kucanja njenog srca.

- Da, - žurno sam joj odgovorio - naravno da čujem, vrlo dobro čujem, ono kuca ravnomerno i spokojno.

- Pokušaj da zapamtiš intervale čutih tobom zvukova. Radi toga odaberi osnovne i zapamti ih.

Izabrao sam zrikanje nekog insekta, vranino graktanje, žubor i zapljuskivanje vode u potoku.

- Sad ću ja ubrzati rad svog srca, a ti obrati pažnju šta će se desiti uokolo.

Udaranje Anastasijinog srca je počelo da se ubrzava, a za njim se ubrzao ritam zvukova koji su se čuli u okolini, povišio se njihov tonalitet.

- Zadivljujuće! To je prosto neverovatno! - uskliknuo sam. - Kako, Anastasija, zar tako tanano odgovaraju na ritam kojim bije tvoje srce?

- Da. Oni svi, apsolutno svi: i malena trava, i veliko drvo, i bubice - svi se odazivaju na promenu ritma srca. Drveće ubrzava svoje unutrašnje procese, više počinje da proizvodi kiseonika...

- Tako odgovaraju sve biljke i životinje bliske ljudima? - pitao sam.

- Ne. U vašem svetu one ne razumeju na koga da reaguju, a vi se ne trudite da se družite sa njima, ne razumete predodređenje tog spoja i ne dajete im dovoljno obaveštenja o sebi.

Slično može da se desi sa onim biljkama i ljudima koji rade na svojim malim baštenskim parcelama, ukoliko ljudi urade sve onako, kako sam ti već ispričala - zasite semenje obaveštenjima o sebi, počnu da opšte sa biljkama svesnije. Ako hoćeš, pokazaću ti kakvo će osećanje doživeti čovek imajući takav dodir.

- Naravno da hoću. Kako ćeš to uraditi?

- Sad ću uskladiti ritam kucanja svog srca sa tvojim, i ti ćeš osetiti.

Zavukla je svoju ruku pod moju košulju. Njen topao dlan nežno se priljubio uz moje grudi, njeno srce se polako usklađivalo, počevši da bije u istom ritmu sa mojim. I desilo se nešto najneočekivanije: prožeo me je izuzetno prijatan osećaj, kao da se pored mene nalaze svi oni koji me najviše vole, rođaci i mama, u telu su se pojavili nežnost i zdravlje, u Duši – radost, sloboda i kao neko novo poimanje univerzuma.

Gama obližnjih zvukova je milovala i saopštavala Istinu, još neshvaćenu do kraja, tek intuitivno osetnu. Sva radosna i blažena osećanja, bilo kada doživljena mnome u životu, kao da su se slila u jedinstven, prekrasan osećaj. Možda se baš takav osećaj naziva srećom.

Ali, čim je Anastasija počela da menja ritam otkucaja svoga srca, prekrasan osećaj je počeo da nestaje iz mene. Zamolio sam:

- Još! Molim te, još, Anastasija!

- Ne mogu dugo to da činim, jer ja ipak imam svoj ritam.

- Pa, barem još malčice – molio sam.

I Anastasija mi je ponovo, nakratko, vratila osećaj radosti. Potom je sve nestalo, ostavivši u meni ipak delić prijatnog i svetlog osećaja, u vidu uspomene na njega. Neko vreme smo ćutali, zatim sam iznova poželeo da čujem Anastasijin glas, pa sam pitao:

- Da li je isto tako lepo bilo prvim ljudima – Adamu i Evi? Lezi, naslađuj se, živi bezbrižno – sve imaš... Samo, dosadno će postati, ukoliko se ništa ne radi.

Anastasija mi je, umesto odgovora, postavila pitanje:

- Reci, Vladimire, da li mnogo ljudi isto tako misli o prvom čoveku Adamu, kao što si ti maločas pomislio?

- Verovatno većina. A šta su pa oni imali da rade tamo, u raj? Tek kasnije je čovek počeo da se razvija i da smišlja svašta. Rad je razvio čoveka. On je i pametniji postao blagodareći radu.

- Raditi treba, ali je prvi čovek bio nemerljivo umniji od današnjeg, i rad njegov je bio mnogo značajniji, zahtevajući veliki intelekt, svesnost i volju.

- Ma, šta je radio Adam u raj? Vrt obrađivao? Sad to svaki baštovan može, da ne govorim o učenim selekcionarima. U Bibliji o delovanju Adamovom ništa više i nije rečeno.

- Kada bi se u Bibliji izložilo sve podrobno, bilo bi nemoguće pročitati je za ceo ljudski vek. Bibliju treba razumeti – iza svakog njenog reda, stoji ogromna informacija. Hoćeš da znaš šta je radio Adam? Ispričaću ti. Ali se prvo priseti, jer upravo je u Bibliji rečeno da je Bog naložio Adamu da da nazive i ustanovi predodređenje svakoj stvari, živućoj na Zemlji. I on je – Adam – učinio to. Učinio je ono, što nisu uspeali do današnjeg dana svi naučni instituti celog sveta, svi zajedno uzeti.

- Anastasija, a ti sama, da li se Bogu obraćaš, moliš li za sebe nešto?

- Šta mogu da molim, kada mi je tako mnogo dato. Da mu blagodarim treba i da mu pomažem.

KO VASPITAVA SINA?

Na putu do reke, dok me je Anastasija pratila do čamca, seli smo da predahnemo na onom mestu, na kom je ostavila svoju gornju odeću. Upitao sam:

- Anastasija, kako ćemo vaspitavati našeg sina?

- Pokušaj, Vladimire, da shvatiš – zasad još ne možeš da ga vaspitavaš. Kada njegove oči prvi put budu sa razumevanjem pogledale na svet, ti ne treba da budeš pored njega.

Ščepao sam je za ramena i protresao.

- Šta to govoriš, šta sebi dozvoljavaš? Nije mi jasno odakle ti takvi osobiti umni zaključci. I uopšte, sama činjenica tvog postojanja je neverovatna, ali ti sve to ipak ne daje za pravo da odlučuješ sve sama, narušavajući sve zakone logike.

- Smiri se, Vladimire, molim te. Ne znam, kakvu logiku imaš u vidu, ali pokušaj da mirno sve razumeš.

- Šta ja treba da razumem? Dete nije samo tvoje, već i moje, i hoću da ono ima oca, hoću da bude u potpunosti obezbeđeno, da može da dobije obrazovanje.

- Razumi, nikakva materijalna blaga, po tvojim merilima, njemu nisu nužna. Ono će imati sve vajkadašnje. Još u detinjstvu će dobiti i rastumačiti toliko informacija, da bi obuka, opet po tvom poimanju, bila naprosto smešna. To je isto, kao kad bismo poslali na učenje velikog matematičara u prvi razred.

Kod tebe se javlja želja da doneseš detetu neku besmisleni dranguliju, ali ona njemu nije potrebna uopšte. Ona je nužna tebi zarad samozadovoljstva: »Kako sam ja dobar, brižan«. Ako ti smatraš da ćeš stvoriti sreću, obezbedivši svome sinu auto ili još nešto poput toga, što se kod vas smatra blagom, onda će, poželevši to, on i sam sve to moći da dobije. Razmisli mirno, šta ti možeš određeno reći svome sinu, čemu ga možeš naučiti, šta si ti toliko napravio u životu, da bi mu bio zanimljiv?

Produžila je da govori mekim, spokojnim glasom, ali su reči njene izazivale jezu:

- Razumi, Vladimire, kada on počne da razumeva svemir, ti ćeš pored njega delovati kao nedovoljno razvijeno biće. Zar hoćeš to, da tvoj sin vidi pored sebe svog nedoučenog oca? Jedino što može da vas zbliži - jeste stepen čistote pomisli, ali je ta čistota u vašem svetu dostižna malo kome. Treba da težiš ka postignuću...

Shvatio sam da je sporiti sa njom potpuno uzaludno, pa sam dreknuo u očajanju:

- On, znači, nikada o meni neće saznati?!

- Ja ću mu ispričati o tebi, o vašem svetu, kada bude bio kadar da sve razumno shvati i donosi odluke. Šta će on učiniti - ne znam.

Očajanje, bol, uvreda, užasna pretpostavka – sve se izmešalo u meni. Došlo mi je da tresnem iz sve snage to lepo, intelektualno-usamljeničko lice.

Sve sam razumeo. Gubio sam dah od toga što sam shvatio.

- Sve je jasno! Sada je sve jasno! Ma, ti... Da se sudariš ovde nisi imala s kim, da bi dete dobila. Prenemagala si se od samog početka – intrigantkinjo! Monahinju si od sebe pravila. Tebi je bilo potrebno dete. Pa, putovala si u Moskvu. Pečurkice svoje, jagodice si prodavala. Što ne kreneš tamo, na pločnik? Jaknu i maramu skini. Tebe bi odmah prokljubili. Ne bi plela svoju paukovu mrežu, upetljivajući mene.

Razume se. Naravno! Tebi je bio potreban čovek, koji mašta o sinu. Postigla si što si htela. O detetu si pomislila? O sinu, kome je unapred određeno da živi kao pustinjač? Da živi tako, kako ti misliš da treba. Nije nego, o Istini se ona raspričala. Mnogo uzimaš na sebe, samotnice!

Ti, šta si, Istina u krajnjoj instanci? A o meni da li si pomislila? Da! Ja sam sanjao o sinu! Snevao sam da mu delo svoje predam. Naučim biznisu. Da ga volim sam želeo. A sada, kako da živim? Živeti i znati, da sin tvoj maleni u gluvoj tajgi negde bespomoćno puzi? Bez budućnosti. Bez oca. Ma, od toga će mi srce pući. Ti to ne možeš pojmiti, ženko šumska...

- Možda će srce postati razumno i tada će sve biti dobro? Bol takav Dušu čisti, ubrzava misao, prizvaće na stvaranje... - tiho izgovori Anastasija.

A u meni je jarost besnela, takav bes... Sobom više nisam vladao. Dohvatio sam štap. Odjurio sam od Anastasije i počeo da udaram štapom iz sve snage po omanjem drvetu, dok nisam polomio štap.

Zatim sam se okrenuo prema Anastasiji i... Kad sam je ugledao... Neverovatno, ali bes je počeo da prolazi. Pomislio sam: »Opet sam izgubio kontrolu nad sobom, razbesneo se«. Kao i prošli put kad sam je grdio. Anastasija je stajala priljubljena uz drvo, sa podignutom uvis rukom, nagnutom napred glavom, kao da se suprotstavljala bujici uraganskog vetra. Već potpuno bez srdžbe, prišao sam bliže i počeo da je posmatram. Sad su joj ruke bile stisnute na grudima, telo je malo podrhtavalo, ćutala je, i samo su dobre, kao i pre dobre oči, nežno gledale u mene. Tako smo stajali neko vreme posmatrajući jedno drugo. Razmišljao sam: »Bez sumnje, ona nije u stanju da kaže neistinu.

Mogla bi da mi ne govori sve, a ona...

Zna da će joj biti loše, ali govori. Naravno, to je isto tako krajnost. Nemoguće je preživeti ako se sve vreme govori samo istina, samo ono što se misli. Ali šta da se radi ako je ona takva i ne može biti drugačija.

Sve se desilo tako, kako se desilo. Dogodilo se to, što se dogodilo. Sad će biti majka moga sina.

Postaće majka, ako je tako rekla. Razume se, čudna će ona biti majka. Način života njen... Mišljenje... Ali, ništa se ne može učiniti sa njom.

Zato je fizički veoma jaka. Dobra. Prirodu dobro poznaje, životinje. I pametna je. Iako je osoben njen um.

Ipak, ona zna mnogo o odgajanju dece. Sve vreme je toliko želela da priča o deci. Ona će podizati sina. Takva će ga othraniti. Kroz studen će proći, kroz mećave. To je za nju sitnica. I odgojiće. I vaspitaće.

Treba se nekako uklopiti u okolnosti. Dolaziću kod njih leti, kao u vikendicu. Zimi je nemoguće. Neizdrživo. A leti ću se igrati sa sinom. Porašće – ispričaću mu o ljudima u velikim gradovima. Treba joj se ipak ovog puta izviniti«.

I rekoh:

- Izvini, Anastasija, opet sam se iznervirao.

Odmah je progovorila:

- Nisi ti kriv. Samo nemoj grditi sebe. Nemoj mučiti sebe. Jer, zbog sina si brinuo. Uznemirio si se da će mu biti loše. Da je mati tvoga sina kao obična ženka. Da ne ume da voli istinskom ljubavlju, ljudskom. Samo se nemoj mučiti. Nemoj biti neraspoložen. Ti si tako govorio zato što nisi znao, ništa nisi znao o mojoj ljubavi, voljeni.

POSLE VREMENSKOG RAZDOBLJA

Anastasija, ako si ti tako pametna i svemoćna, znači, i meni bi mogla da pomogneš?

Pogledala je ka nebu, pa ponovo u mene.

- U celoj Vaseljeni nema bića, sposobnog da se razvija snažnije od čoveka, i ima veću slobodu. Sve druge civilizacije osećaju duboko poštovanje pred čovekom. Sve moguće civilizacije poseduju mogućnosti da se razvijaju i usavršavaju samo u jednom pravcu i, nisu slobodne. Veličanstvenost čovekova im je čak neshvatljiva. Bog – Veliki Razum – sazdao je čoveka i nikome nije dao više nego njemu...

Nisam mogao da razumem, ili tačnije, da odmah shvatim izrečeno njom. Iznova sam postavio isto pitanje, moleći za pomoć, sam ne shvatajući, kakvu tačno.

Pitala je:

- Na šta misliš? Da izlečim sve tvoje fizičke bolesti? To je za mene prosto. Uradila sam to još pre pola godine, samo uglavnom koristi nikakve nije bilo, kod tebe se nije smanjilo svojstveno ljudima vašeg sveta, kobno i tamno. Bolesti razne ponovo pokušavaju da se vrate... »Veštica, luda žena – samotnica, treba se pokupiti odavde što pre« - to si upravo sad pomislio, zar ne?

- Da - odgovorio sam začuđeno. - Baš sam to pomislio, zar ti čitaš moje misli?

- Pretpostavljam šta ti možeš da pomisliš. Kod tebe je sve na licu napisano. Reci, Vladimire, zar me zaista... pa, ni malkice ne pamtiš?

Veoma me je iznenadilo pitanje, pa sam pažljivo počeo da zagledam crte njenog lica. Oči. Zaista mi se učinilo da sam ih negde mogao videti, samo gde?

- Anastasija, sama si pričala da stalno živiš u šumi, kako sam mogao da te vidim?

Osmehnula se i pobegla.

Posle nekog vremena, Anastasija je izašla iz žbunja u dugoj suknji, mrkoj bluzi sa dugmetima i sa pokupljenom ispod marame kosom. Samo bez jakne, koju je imala na obali pri našem susretu. I marama je nekako drugačije bila vezana. Odeća je na njoj bila čista, ali ne moderna, marama je pokrivala čelo i vrat, i ja sam je se setio...

ČUDNA DEVOJKA

Prošle godine, brod karavana je pristao kod jednog sela, nedaleko od tog mesta. Bilo nam je neophodno da kupimo meso za restoran i trebalo je da se zadržimo neko vreme na obali.

Šezdeset kilometara dalje, počinjao je opasan deo reke, koji nije dozvoljavao brodu da se kreće noću (svetionici na nekim delovima reke ne gore). Da ne bismo vreme uzalud gubili, preko razglasa i njihove seoske radio-stanice objavljivali smo o predstojećem večernjem odmoru na brodu.

Beli brod ukotvljen uz obalu, blistao je obasjan mnogobrojnim svetiljkama, a odzvanjajuća sa njega muzika u takvim trenucima je uvek privlačila mesnu mladež. Tako su i ovog puta skoro svi mladi iz naselja krenuli ka stepenicama broda.

U početku, kao i svi koji prvi put stupe na palubu, nastoje da obiđu i vide sve. Prošavši po glavnoj, srednjoj i gornjoj palubi, okupljaju se na kraju krajeva u baru i restoranu. Ženska polovina, po pravilu, igra, muška - više pije. Neobične okolnosti na brodu, plus muzika i alkohol, uvek ih dovode u stanje uzbuđenosti, ponekad zadajući poprilične brige posadi. Skoro uvek im nedostaje vremena, i počinje kolektivno moljakanje - da se produži zadovoljstvo, barem za pola sata, onda još i još.

Ovog puta sam bio sam u svojoj kabini, slušajući dopiruću muziku iz restorana, i pokušavao da napravim korekciju daljeg kretanja karavana. Odjednom sam osetio na sebi nečiji usredsređeni pogled, okrenuo se i ugledao iza prozora njene oči. U tome tada nije bilo ničeg čudnog. Posetiocima je uvek zanimljivo da pogledaju kabine broda. Ustao sam i otvorio prozor. Nije se odmakla. Zbunjena, nastavila je da me posmatra. Hteo sam da bar nešto učinim za tu usamljenu, stojeću na palubi ženu. Pomislio sam: zašto ne igra kao ostali, možda je zbog nečega nesrećna? Predložio sam da joj pokažem brod, i ona je ćutke klimnula glavom. Proveo sam je po brodu, pokazao kancelariju koja uvek zaprepasti posetioce elegantnim nameštajem: tepisi koji pokrivaju pod, meke kožne fotelje, kompjuteri. Zatim sam je pozvao u svoju kabinu, koja se sastojala iz spavaće sobe-kabineta, dnevne sobe, koja je bila prekrivena tepisima i opremljena raskošnim

nameštajem, sa televizorom i videom. Verovatno mi je tada predstavljalo zadovoljstvo da zaprepastim zaboravljenu seosku devojku dostignućima civilizovanog života.

Otvorio sam ispred nje kutiju bombona, nasuo dve čaše šampanjca, misleći da je potpuno zasenim elegancijom, uključio video kasetu na kojoj je Vika Ciganova pevala »Ljubav i smrt«. Na kaseti su bile i druge pesme u izvođenju mojih najomiljenijih pevača. Ona je samo ovlaš prinela šampanjac usnama, pažljivo me pogledala i upitala:

- Veoma teško, zar ne?

Očekivao sam sve, samo ne ovakvo pitanje. Maršruta je zaista bila teška. Složene navigacijske okolnosti na reci, posada, sastavljena od učenika broderske škole, koja je pušila travu i krala u prodavnici. Često nismo plovili po planu, nismo uspevali na vreme da stignemo do naseljenih mesta, gde se unapred objavljivalo kada će stići karavan. Težina tih i drugih briga, često mi nije dozvoljavala ne samo da uživam u lepotama pejzaža, već ni da se naprosto naspavam.

Odgovorio sam joj nešto glupavo, poput: »Nema veze, probićemo se«, okrenuo se prema prozoru i ispio šampanjac.

Pričali smo o još koječemu, slušali video kasetu i razgovarali, dok se brod nije ukotvio uz obalu po završetku plovidbe užitka. Onda sam je ispratio do stepenica. Vraćajući se u kabinu, pomislio sam: »Nešto je veoma čudno i neobično u toj ženi«, i neki lak i svetao osećaj je ostao posle razgovora sa njom. Te noći sam se prvi put, posle mnogo dana, dobro naspavao. Sad sam shvatio: ta žena na brodu, bila je Anastasija.

- To si bila ti, Anastasija?

- Da. Tamo sam, u tvojoj kabini, i zapamtila sve pesme koje sam ti u šumi pevala. One su odjekivale dok smo razgovarali. Vidiš kako je sve prosto.

- Kako si dospela na brod?

- Bilo mi je zanimljivo da vidim šta se kod vas sve događa, kako živite. Jer, ja sam se, Vladimire, uvek samo vikendašima bavila.

Tog dana sam dotrčala u selo, prodala sušene pečurke koje sakupljaju veverice, i kupila kartu za vašu šetnju brodom. Sada mnogo znam o kategoriji ljudi koju vi nazivate preduzetnicima. I tebe poznajem sada dobro.

Ja sam veoma, veoma kriva pred tobom. Nisam znala da će tako ispasti, da ću tako iz korena izmeniti tvoju sudbinu, samo što učiniti više ništa ne mogu, pošto su ONI pristupili ispunjenju tog plana, a ONI su potčinjeni samo Bogu. Neko vreme ćete velike teškoće i neprijatnosti ti i tvoja porodica morati da savladavate, zatim će proći sve.

Još uvek ne shvatajući o čemu odista govori Anastasija, intuitivno sam osećao da će mi se sad otkriti nešto, što izlazi iz okvira običnih predstava o našem životu, i da će se to nešto, ticati mene neposredno.

Zamolio sam Anastasiju da mi ispriča detaljnije o tome, šta je imala u vidu govoreći o menjanju sudbine i teškoćama. Slušajući je, ni naslutiti nisam mogao s kolikom će se tačnošću, predskazano njom, početi da ostvaruje u stvarnom životu. Svojom pričom, Anastasija me je iznova vratila na događaje od pre godinu dana.

- Tada, na brodu, ti si mi pokazao sve, čak i svoju kabinu, bombonama ugostio, šampanjac nudio, zatim ispratio do mosta, ali nisam otišla sa obale odmah. Zaustavila sam se na obali kod žbunja i mogla sam da vidim kroz osvetljene prozore bara, kako igra i veseli se u njemu mesna mladež.

Pokazao si mi sve, samo me u bar nisi odveo. Naslućivala sam zašto – nisam bila prikladno obučena, maramom zabrađena, bluza mi nije moderna, suknja preduga. Ali, mogla sam da skinem maramu. Bluza na meni uredna, čista, suknju sam rukama brižljivo izgladila kada sam pošla kod vas.

Zaista nisam odveo te večeri Anastasiju u bar zbog njene pomalo čudne odeće, pod kojom je, kako se sad ispostavilo, ta mlada devojkica skrivala svoju izuzetnu lepotu, koja je odmah izdvaja od ostalih ljudi. Rekao sam joj:

- Anastasija, zašto ti je bio potreban taj bar, šta bi, igrala tamo u svojim kaljačama? A i otkud bi znala igre savremene mladeži?

- Tada nisam bila u kaljačama. Kada sam pećurke za novac zamenila, da bih kartu za tvoj brod kupila, i cipele sam od te žene uzela, istina stare, i tesne su mi bile, ali sam ih travom očistila, a da igram... meni je dovoljno da bacim pogled jednom, i gotovo. Još kako bih igrala...

- Uvredila si se tada na mene?

- Nisam se uvredila. Samo, da si ti pošao u bar sa mnom, ne znam, da li je to loše ili dobro, ali su događaji drugačije mogli da se razvijaju, i ovako

nešto se, verovatno, ne bi dogodilo. Ali, ne žalim danas, što se dogodilo, dogodilo se.

- Ma, šta se dogodilo? Šta se desilo tako strašno?

- Isprativši me, nisi se odmah vratio u svoju kabinu. Prvo si otišao do kapetana, i zajedno ste se uputili ka baru. Za vas je to bilo uobičajeno. Kada ste ušli, istog časa ste ostavili utisak na publiku. Kapetan je bio u svojoj uniformi, zategnut. Ti – elegantan i prividno vredan poštovanja, poznat mnogima na obali, čuveni Megre. Posednik neobičnog, za ljude tih mesta, karavana. Savršeno ste shvatali da ostavljate na okolinu izuzetan utisak.

Seli ste za sto pored tri mlade devojke iz sela, imale su tek po osamnaest godina, samo što su školu završile.

Vama su odmah doneli šampanjac, bombone i nove čaše, bolje, lepše od onih koje su pre toga bile na stolu. Uzeo si jednu od devojaka za ruku, nagnuo se i počeo da joj govoriš nešto na uvo, i ja sam shvatila... to se naziva komplimentima. Zatim si igrao sa njom nekoliko puta, neprestano joj nešto pričajući. Oči devojke su blistale, ona je bukvalno bila u nekom drugom, bajkovitom svetu. Izveo si je na palubu kao i mene, pokazivao joj brod, odveo u svoju kabinu, ugostio onim čime i mene - šampanjcem i bombonama. Ponašao si se sa mladom devojkom malo drugačije nego sa mnom. Bio si veseo. Sa mnom ozbiljan, tužan čak, a sa njom razdragan. Dobro sam to videla kroz osvetljene prozore tvoje kabine, i možda sam tada malčice poželela da budem na mestu te devojke.

- Bila si ljubomorna, Anastasija?

- Ne znam, osećaj je bio neki nepoznat meni...

Setio sam se te večeri i tih mladih seoskih devojaka, koje su se tako trudile da izgledaju starije i savremenije.

Ujutro smo se kapetan Aleksandar Ivanović Senjčenko i ja ponovo smejali njihovom noćnom izlasku. Tada, u kabini, shvatio sam da je devojka u takvom stanju, da je bila spremna na sve... ali nisam ni pomislio da je osvojim. To sam i rekao Anastasiji, na šta mi je ona odgovorila:

- Ipak si osvojio njeno srce. Izašli ste na palubu, padala je sitna kišica, a ti si prebacio preko ramena devojke svoj sako, potom si je ponovo odveo u bar.

- Ma, nisi valjda, Anastasija, sve vreme kod žbunja pod kišom stajala?

- Nije to ništa. Kišica je bila prijatna, milujuća. Samo je gledanje ometala. A nisam želela da mi suknu pokvasi i maramu. One su mamine. Od mame su mi ostale. Ali sam imala sreće. Našla sam kesu celofansku na obali. Skinula sam ih, stavila u kesu i sakrila pod bluzu.

- Anastasija, kad već kući nisi otišla a kiša je počela da pada, zašto se nisi vratila na brod?

- Nisam mogla. Već si me ispratio i druge brige si imao. A i završavalo se sve.

Kada je došlo vreme da se završi to večer i brod već trebalo odvesti odatle, vi ste, na molbu devojaka, i što je najvažnije, na molbu te devojke koja je bila sa tobom, zadržali brod. Sve je tada bilo u vašoj vlasti, uključujući i njihova srca, i vi ste se naslađivali tom vlašću. Devojkama je bila zahvalna mesna mladež, te su se i one osetile obdarene tom vlašću kroz vas, i potpuno zaboravile na one mlade ljude koji su bili u tom istom baru, i sa kojima su se družile još u školi.

Ti i kapetan ste ih ispratili do stepenica. Krenuo si u svoju kabinu. Kapetan se popeo na komandni most i brod je uz trubljenje, lagano, vrlo sporo počeo da se odmiče od obale. Devojka sa kojom si igrao, stajala je na obali među svojim drugaricama i mesnom mladeži, ispraćajući brod.

Njeno srce je tuklo tako jako, kao da je htelo da iskoči iz grudi i odleti, a misli i osećanja su se pomešali.

Iza njenih leđa, crneli su se obrisi seoskih kuća ugašenih ognjišta, pred njom je od obale zauvek odlazio beli brod, goreći mnoštvom sijalica, darežljivo razlivajući po vodi i obali u tami, muziku.

Na odlazećem belom brodu ti, koji si joj uputio tako mnogo predivnih, nikada čutih ranije reči – omamljujućih i zavodljivih.

I sve se to polako i za svagda udaljavalo od nje.

Tada je i odlučila da pred svima... Devojka je stegla svoje šake u pesnice i očajnički vrisnula: »Ja te volim, Vladimire!« Potom još jednom i još jednom. Da li si čuo te krike?

- Da - odgovorio sam.

- Nemoguće je bilo ne čuti ih, i ljudi iz tvoje posade su ih čuli. Neki od njih su izašli na palubu i smejali joj se.

Nisam želela da se podsmevaju devojci. Zatim su oni, kao da su nešto shvatili, prestali da se smeju. Ali, ti nisi izašao na palubu i brod je nastavio polagano udaljavanje. Ona je mislila da je ne čuješ, i produžavala uporno da viče: »Ja te volim, Vladimire!«

Onda su joj pomogle njene drugarice, pa su vikale sve zajedno. Bilo mi je zanimljivo da saznam, kakvo je to osećanje – ljubav, zbog koga gubi čovek kontrolu nad sobom, ili sam možda, poželega da pomognem toj devojci, te sam i ja viknula zajedno sa njima: »Ja te volim, Vladimire!«

Kao da sam zaboravila u tom trenutku, da ne mogu tek tako izgovarati reči, iza njih neizostavno moraju biti osećanja, svesnost i pouzdanost prirodne informacije.

Sada znam koliko je snažno to osećanje, ono se ni razumu baš ne potčinjava.

Ta seoska devojka je počela da vene i pije alkohol, ja sam joj uz veliki napor pomogla. Sada je udata i opterećena svakodnevnim brigama. A ja sam svojoj i njenu ljubav morala da dodam.

Priča o devojci me je malo uznemirila. Priča Anastasijina je tačno i do najmanjih sitnica oživela sećanje na to veče, sve se zaista zbivalo kako je rekla. To je bilo stvarno tako. Čudno Anastasijino objašnjenje o ljubavi, nije na mene tada ostavilo nikakav poseban utisak. Kada sam video njen način života, upoznao njen pogled na svet, počela je da mi deluje nekako nestvarno, bez obzira na to što je sedela pored mene i što sam mogao bez ustručavanja da je dodirnem. Svest, naučena da se služi drugim merilima pri ocenjivanju, nije je prihvatila kao postojeću stvarnost. I koliko me je u početku našeg susreta sve vuklo k njoj, sada više nije izazivala pređašnje emocije. Pitao sam je:

- Znači, smatraš slučajnim izbijanje u tebi tih novih osećanja?

- Ona su željena, značajna - odgovorila je Anastasija. - Ona su čak i prijatna, ali sam poželega da i mene isto tako voliš ti. Shvatala sam, upoznavši mene, moj svet malo bliže, nećeš moći da me prihvataš kao običnog čoveka, možda ćeš me se čak i bojati ponekad... Tako se i dogodilo. Sama sam kriva. Mnogo sam grešaka učinila. Sve vreme sam zbog nečega bila uznemirena. Žurila sam, da objasnim nisam uspevala. Glupo je nekako sve proizlazilo kod mene. Zar ne? Popraviti se moram?

Uz te reči se nekako tužno osmehnula, dotakla rukom svoje grudi, i ja se istog trena podsetih na zbivanja od onog jutra, kada sam bio kod Anastasije.

BUBICE

Tog jutra sam odlučio da zajedno sa Anastasijom obavim sve jutarnje postupke. U početku je sve išlo kako treba – i pod drvetom sam postajao, i rastinje različito doticao. Ona mi je pričala o travama, potom sam legao pored nje na travu. Bili smo potpuno goli, ali mi uopšte nije bilo hladno, moguće svakako i od toga, što smo trčali zajedno po šumi. Raspoloženje savršeno, osećala se neka lakoća, i to ne samo fizička, već kao da je bila unutra. Sve je počelo od toga što sam osetio na butini grickanje. Podigao sam glavu i ugledao: na butini i po nozi nekakve bubice, mravi i, mislim, žižak. Razmahao sam se da ih pobijem, ali nisam uspeo. Anastasija mi je uhvatila ruku i držala. »Ne diraj ih« - rekla je. Zatim se podiže ispred mene na kolena, nagnu se i drugu ruku mi pritisnu na zemlju. Ležao sam kao razapet. Pokušao sam da oslobodim ruke, ali nisam uspeo. Osećao sam da je to nemoguće. Tada sam se trgnuo, ulažući priličan napor. Zadržala me je bez nekog osobitog naprezanja, osmehujući se pri tom. A po telu osećam sve više i više gmižućih, golicajućih, grickajućih i štipkajućih bubica, te izvedoh zaključak: one počinju da me jedu. Bio sam u njenim rukama u bukvalnom i prenosnom smislu, i procenjivao svoj položaj: niko ne zna gde se nalazim, niko neće zabasati ovamo, a ukoliko i nabasa – naći će moje oglodane kosti, ukoliko i njih spazi. Mnogo toga mi je trenutno proletelo kroz glavu i, na osnovu svega toga, verovatno me je instinkt samoodržanja naveo na misao, jedinog mogućeg u takvom položaju rešenja. Svom snagom i žestinom, grčevito sam zario zube u obnažene grudi Anastasijine, i uz to sam glavom trzao s jedne na drugu stranu. Opustio sam zube tek kad je kriknula. Anastasija me je pustila, skočila, jednom rukom se držeći za grudi, a drugom mašući uvis, pokušavajući da se osmehne. Ja sam takođe skočio i viknuo na nju, grozničavo otresajući sa sebe gmižuće insekte:

- Gadove si mnome da nahraniš htela, veštice šumska, ne dam se tako lako!

Nastavljajući da maše, s mukom se osmehujući svemu što je napreglo pažnju uokolo, Anastasija me pogleda i lagano, a ne kao obično, trkom, pođe prema svom jezeru opustivši glavu. Postojavši još neko vreme i razmišljajući

šta da činim nadalje – da se vratim do reke, ali kako da nađem put? Da idem za Anastasijom, ma zbog čega? – ipak kretoh prema obali jezera.

Anastasija je sedela na obali sitneći među dlanovima nekakvu travu, i utrljavala njen sok na ono mesto na grudima, gde se videla velika masnica od mog ujeda. Nju je to, zacelo, jako bolelo. Ma, s kojim ciljem me je držala? Neko vreme ćutke tapkajući pored nje, najzad upitah:

- Boli?

Ne okrećući glavu, odgovori:

- Više je uvredljivo. – I bez reči nastavi da utrljava od trava sok.

- Zašto ti je, da ovako zbijaš šale sa mnom, palo na pamet?

- Želela sam najbolje. Pore tvoje kože su potpuno zapušene, ne dišu uopšte. Bubice bi ih pročistile, nije to uopšte bolno, tačnije, prijatno je.

- A zmija, ona mi je žalac u nogu zabadala?

- Ništa ti loše nije činila, pa čak i da je pustila otrov, to je površinski samo i rastrljala bih ga odmah. Tebi su koža i mišići i na peti ukočeni.

- To je od nesreće - primetio sam.

Neko vreme smo ćutali. Glupo neko stanje je nastalo. Ne znajući ni šta bih kazao, upitah:

- Što ti, kao i ranije, kada sam svest gubio, nije ti pomogao taj neko, nevidljivi?

- Zato i nije pomogao što sam se osmehivala. I dok si me ujedao, pokušavala sam da se osmehujem.

Postalo mi je nekako neprijatno pred njom, dohvatio sam snop trave koji je bio pored mene, svom snagom ga isitnio među dlanovima, i potom se spustio pred nju na kolena i počeo da trljam vlažnim rukama masnicu.

MAŠTANJE – STVARANJE BUDUĆNOSTI

Danas, doznajući o osećanjima Anastasijinim, njenoj želji da uz svu svoju čudnovatost dokaže da je normalan i običan čovek, shvatio sam kakav sam bol naneo njenoj Duši tog jutra. Još jednom sam se izvinio, a Anastasija mi je odgovorila da se ne ljuti, ali da se sada, posle učinjenog njom, boji za mene.

- Šta si tako strašno mogla da učiniš? - upitao sam i čuo sledeću priču, koju ne bi trebalo da iznosi nijedan ozbiljan čovek, ukoliko želi da izgleda podjednako normalno kao i svi ostali, živeći u našem svetu ljudi. Zato što tako o sebi niko ne govori.

- Kada je otplovio brod - nastavljala je Anastasija - i mesna mladež se uputila ka selu, neko vreme sam ostala na obali sama, i bilo mi je dobro. Zatim sam utekla u svoju šumu, dan je prošao uobičajeno, a uveče, kada su se već pojavile zvezde, legla sam na travu i počela da sanjarim. Tada sam i izgradila taj plan.

- Kakav opet plan?

- Razumeš li, to što znam ja, znaju u delićima razni ljudi onog sveta u kome živiš ti, a svi zajedno oni znaju skoro sve, samo ne poimaju u potpunosti mehanizam. Predala sam se sanjarenju da ćeš doputovati u veliki grad i ispričati o meni, i o onome što sam ti pojasnila, mnogim ljudima. Učinićeš to na način kako vi obično objavljujete informacije i, napisaćeš knjigu. Nju će pročitati mnogo - mnogo ljudi, i odškrinuće im se Istina. Počeće manje da boluju, promeniće svoj odnos prema deci, stvoriće za njih novi metod učenja. Ljudi će se više voleti, a Zemlja će zračiti više svetle energije. Slikari će naslikati moje portrete, i to će biti najbolje od svega što su naslikali. Nastojaću da ih nadahnujem. Napraviće ono što vi nazivate film, i to će biti najbolji film. Sve to ćeš posmatrati i sećaćeš me se. Kod tebe će doći učeni ljudi koji će razumeti i proceniti ono o čemu sam ti pričala, i oni će ti mnogo toga pojasniti.

Poverovaćeš im više nego meni, i spoznaćeš da nisam nikakva veštica, već čovek, samo što je informacija više u meni, nego li kod drugih. To što

budeš napisao, izazvaće veliko interesovanje, i ti ćeš postati bogat. U bankama devetnaest zemalja ćeš imati novac, putovaćeš po svetim mestima i očistićeš se od svega tamnog što je u tebi. Pamtićeš me i zavoleti, poželećeš ponovo da vidiš i mene i našeg sina. Poželećeš da postaneš dostojan svoga sina.

Moja vizija je bila veoma blistava, ali, moguće, i pomalo umoljavajuća. Eto, zato se, moguće, sve i desilo. ONI su je prihvatili kao plan za delovanje i odlučili da prenesu ljude kroz razdoblje tamnih sila. To se dozvoljava, ukoliko se plan do detalja rađa na Zemlji, u Duši i mislima zemaljskog čoveka. Po svoj prilici su ONI taj plan usvojili kao grandiozan, a možda su i sami u njega ponešto dodali. Zato su tamne sile veoma snažno oživele svoje delovanje. Tako nečeg još nikada nije bilo. Shvatila sam to po Zvonećem kedru. Njegov zrak je postao mnogo puniji. On i zvoni sada mnogo jače – žuri da preda svoju svetlost, svoju energiju.

Slušao sam Anastasiju, i tog trenutka se u meni sve više utvrđivala misao da je ona luda. Može biti da je pobegla nekada davno iz neke bolnice i živi sad ovde u šumi, a ja sam još i spavao sa njom. Sada se dete može roditi. Kakva priča... Ipak, videći s kojom ozbiljnošću i uzbuđenjem govori, nastojao sam da je umirim:

- Ne uzrujavaj se, Anastasija, tvoj plan je očito neostvariv, te zbog toga tamne i Svetle sile nemaju zbog čega da se bore. Ti nedovoljno detaljno poznaješ naš uobičajeni život, njegove zakone i uslovnosti. Stvar je u tome da se kod nas sad mnogo knjiga izdaje, ali se čak i dela poznatih pisaca slabo kupuju. Uopšte nisam pisac, što dakle znači da nemam ni talenta, ni sposobnosti, ni obrazovanja, da bih ma šta napisao.

- Da, ranije ih nisi imao, ali ih sada imaš - izjavila je kao odgovor.

- Dobro - nastavio sam da je smirujem - čak i ukoliko pokušam, niko to neće štampati, neće poverovati u tvoje postojanje.

- Ali, ja postojim. Postojim za one, za koje postojim. Oni će poverovati i pomoći će ti isto kao što ću ja pomoći njima kasnije. I mi ćemo zajedno sa tim ljudima...

Nije mi istog časa bio jasan smisao njene rečenice, pa sam ponovo pokušao da je umirim.

- Neću ja ništa ni pokušavati da pišem. Nema u tome nikakvog smisla, shvati to napokon.

- Hoćeš. ONI su već očevidno izradili ceo sistem okolnosti, koje će te prisiliti da to uradiš.

- Šta sam ja, po tebi, šrafčić u nečijim rukama?

- I od tebe mnogo zavisi. Ali će tamne sile nastojati da te ometaju svim njima dostupnim sredstvima, sve do podsticanja na samoubistvo, stvarajući iluziju bezizlaznosti.

- Dosta, Anastasija, dovoljno je, dosadilo mi je da slušam tvoje izmišljotine.

- Misliš da su to izmišljotine?

- Da! Da! Besmislice... – Presekao sam se. Misao kao da je buknula, uporedivši u mojoj glavi vreme, ja sam shvatio. Sve što je Anastasija govorila o svojim vizijama, o sinu, ona je smislila prošle godine, kada je još nisam poznavao tako blisko kao sada, a nisam ni spavao sa njom. Sada, godinu dana kasnije, to se i dogodilo.

- Znači, sve se već događa? - upitao sam je.

- Naravno. Da nije bilo NJIH i mene pomalo, tvoja druga ekspedicija bi bila nemoguća. Jer, ti si jedva-jedvice sastavljao kraj s krajem posle prve ekspedicije i na brod više nisi imao nikakvih prava.

- Šta si ti, uticala na brodarstvo, na firme koje su mi pomogle?

- Da.

- Znači, mene si uništila i nanela štetu njima. Kakvo pravo imaš da se mešaš? A ja sam još brod ostavio i sedim ovde sa tobom. Možda su tamo sve pokrali. Ti verovatno hipnotizerske moći neke poseduješ. Ne, još nešto gore, a ti si - veštica, i sve je jasno. Ili si samotnica nenormalna. Ništa nemaš, čak ni kuću, a ovamo filozofiraš preda mnom, vračaro! Ja sam - preduzetnik! Da li ti uopšte razumeš šta je to? Ja sam preduzetnik! Neka propadam, ali još plove po reci moji brodovi, noseći ljudima robu. To ja isporučujem, dajem ljudima, a i tebi mogu dati potrebnu robu. A šta ti meni možeš dati?

- Ja? Šta ti mogu dati? Daću ti kap nežnosti Nebeske i daću ti spokoj. Bićeš genije jasnooki – ja vizija tvoja.

- Vizija? Kome je nužna ona, tvoja vizija? Kakva korist od nje?

- Ona će ti knjigu za ljude pomoći da napišeš.

- Tako, opet ćeš mistikom svojom neku gadost biti u stanju da napraviš. Kao čovek ne možeš, znači, da živiš?

- Nikada i ništa ružno ja nikome ne činim, niti mogu da učinim. Ja sam – čovek! Ako te tako uzbuđuju blaga zemaljska i novac, onda sačekaj malko – sve će ti se vratiti. Ja sam kriva pred tobom što sam tako snevala, što će ti biti teško neko vreme, ali ništa drugačije nisam mogla da osmislim tada. Ti logiku ne prihvataš, tebe treba primoravati uz pomoć životnih okolnosti tvog sveta.

- Tako znači - nisam istrpeo – znači, ipak – primoravati? Činiš to, a ovamo kao čovek hoćeš da deluješ obični.

- Ja jesam – čovek, žena! - Anastasija je bila uznemirena, i to se primećivalo po tome kako je uzviknula: - Ja sam samo dobro, svetlo htela i hoću! Želim da se očistiš ti. Zato sam onda i osmislila putovanje po svetim mestima, knjigu. ONI su to prihvatili, a sa njima se uvek tamne sile bore, ali nikada u najvažnijem ne pobeđuju.

- A ti - šta, sa svojim intelektom, informacijom, energijom - ti ćeš za to vreme ostati po strani, kao posmatrač?

- Uz takav stepen oprečnosti dva tako golema načela, učinak mojih napora je ništavno mali, neophodna je pomoć i mnogih drugih iz vašeg sveta. Tragaću za njima i naći ću ih, kao onda, kada si ležao u bolnici. Samo i ti sam, barem malkice, postani svesniji. Pobedi u sebi loše.

- Šta je u meni tako loše, šta sam loše u bolnici činio? I kako si me to lečila, ako te pored mene nije ni bilo?

- Ti tada naprosto nisi osećao moje prisustvo, ali sam pored tebe bila. Kada sam bila na brodu, donela sam vam grančicu Zvonećeg kedra, koju je još mama polomila pre nego što je poginula. Ostavila sam je u tvojoj kabini kada si me pozvao. Već tada si bio bolestan. Osetila sam. Sećaš li se grančice?

- Da - odgovorio sam. - Grančica je zaista dugo visila u mojoj kabini, videli su je mnogi iz posade, odneo sam je u Novosibirsk. Ali joj nisam pridavao nikakav značaj.

- Ti si je prosto bacio.

- Ali, nisam znao...

- Da. Nisi znao... Bacio... I tako nije uspela mamina grančica bolest da pobedi. Potom si ležao u bolnici. Kada se vratiš, pažljivo pogledaj istoriju

svoje bolesti. U kartonu ćeš videti, da bez obzira na primenu najboljeg leka, poboljšanja nije bilo. Zatim su ti uveli u terapiju ulje kedrovog oraha. Lekar, strogo poštujući propisana pravila, nije bio dužan da to učini, ali je učinio ono, čega nema ni u jednom vašem medicinskom priručniku, i što se uopšte nikada nije radilo. Sećaš li se?

- Da.

- Lečila te je žena, načelnica odeljenja jedne od najboljih bolnica vašega grada. Ali to odeljenje nije imalo nikakve veze sa tvojom bolešću. Ona te je ostavila tu, iako je sprat više u istoj zgradi postojalo odeljenje koje se bavi lečenjem tvoje bolesti. Da li je tako?

- Da.

- Ona ti je ubadala iglice, uključujući pri tom muziku u zatamnjenoj sobi. Anastasija je govorila o svemu onom što se sa mnom zaista događalo.

- Da li pamtiš tu ženu?

- Da. Bila je načelnica odeljenja bolnice za bivši oblasni komitet.

Iznenada, Anastasija je, posmatrajući me ozbiljno, izgovorila nekoliko isprekidanih rečenica koje su me potresle, i od kojih su mi žmarci krenuli po telu: »Kakvu muziku volite? Dobro... Ovako je dobro? Nije li preglasno?...« Izgovarala je te rečenice glasom i intonacijom načelnice odeljenja koja me je lečila.

- Anastasija! - uzviknuo sam.

Prekinula me je:

- Slušaj dalje, zaboga, ne iščuđavaj se. Pokušaj, pokušaj napokon da shvatiš šta ti govorim, i bar malo pokreni svoj um. Sve je to, zasad, vrlo jednostavno za čoveka...

I ona je nastavljala:

- Ta žena – lekar, veoma je dobra. Ona je pravi lekar. Meni je sa njom bilo veoma lako. Dobra je i otvorena. Ja nisam htela da te premeste na drugo odeljenje. Iako je drugo odeljenje odgovaralo profilu tvoje bolesti, a ne njeno. Molila je svoje načelnike: »Ostavite ga, izlečiću ga«. Osećala je da može. Znala je: tvoji bolovi su samo posledica nečeg »drugog«. I sa tim »drugim« je pokušavala da se bori. Ona je lekar.

A kako si se ti ponašao? Nastavio si da pušiš, pio si koliko si hteo, jeo i ljuto i slano, i to sa takvim čirom. Sebi nisi uskraćivao ništa, nikakva

zadovoljstva. Nekako si podsvesno prihvatio, nisi sumnjao, da sa tobom nije ništa strašno, da ti se ništa neće dogoditi. Nisam uradila ništa dobro, čak, pre bih rekla, obratno. Tamno se iz tvoje svesti nije uklonilo, nisi ojačao svest, volju. Kada si već ozdravio, nisi se setio da joj čestitaš praznik, ženi, koja ti je spasla život poslao si svoju saradnicu, a sam nisi telefonirao ni jedan jedini put. A tako je čekala to, zavolela te je kao...

- Ona ili ti, Anastasija?

- Mi, ako će ti tako biti jasnije.

Ustao sam, i ne znajući zašto, odmakao se od sedeće na povaljenom drvetu Anastasije, na nekoliko koraka. Pomešana osećanja i misli izazivali su sve veću nesigurnost u odnosu na nju.

- Eto, opet ne razumeš kako ja to radim, plašiš se, a pogoditi je vrlo prosto – uz pomoć mašte i tačnog procenjivanja mogućih okolnosti. A ti si opet o meni pomislio...

Ućutala je, naslonivši glavu na svoja kolena. Stajao sam ćutke. Mislio sam: »Zašto stalno priča li priča razne neverovatnosti? Priča i sama se žalosti što su nerazumljive one. Očigledno ne razume da svaki normalan čovek ne može da ih shvati, pa samim tim ni nju da prihvati kao normalnu osobu«. Zatim sam ipak prišao Anastasiji uklonivši joj pramen kose s lica. Iz velikih sivo-plavih očiju slivale su se suze. Osmehnula se i izgovorila nesvojstvenu njoj rečenicu:

- Seljanka ostaje seljanka, zar ne? Sad si zaprepašćen samom činjenicom moga postojanja i ne veruješ svojim očima. Ne veruješ u potpunosti, ne možeš da pojmiš šta ti govorim. Činjenica moga postojanja i moje moći, čine ti se čudnovatim. Potpuno si prestao da me prihvataš kao normalnog čoveka, a ja sam, veruj, čovek, a ne nekakva veštica.

Moj način života smatraš čudnim, a zašto ti se ne čini neobično i nemoguće nešto drugo?

Zašto ljudi, priznavši Zemlju kao kosmičko telo i najveću tvorevinu Višega Razuma, čiji je svaki mehanizam najveličanstvenije njegovo postignuće, čerupaju taj mehanizam ulažući toliko napora u njegovo lomljenje?

Vama se čine prirodnim veštački kosmički brod ili avion, ali sva ta mehanika je napravljena od polomljenih i prepravljenih delova najveličanstvenijeg mehanizma.

Zamisli biće koje lomi avion u letu, da bi napravio iz njegovih delova sebi čekić ili strugalicu, i ponosan je, ako uspe da napravi to primitivno oruđe. Ne shvata da ne treba lomiti avion večito.

Ma, kako ne možete da razumete da se ne sme tako čerupati naša Zemlja!

Kompjuter se smatra dostignućem razuma, ali malo ko naslućuje da se on može uporediti s protezom mozga.

Možeš li da zamisliš šta bi se desilo sa čovekom, kada bi pored normalnih, zdravih nogu, hodao na štakama. Mišići njegovih nogu bi bez svake sumnje zakržljali.

Mašina nikad neće prevazići ljudski mozak, ukoliko se on neprestano vežba...

Anastasija je obrisala dlanom slivajuću niz obraz suzu, i iznova uporno nastavljala da izlaže svoje neverovatne zaključke.

Tada ni naslutiti nisam mogao, da će sve rečeno njom toliko uzbuditi mnoge ljude, uzburkati umove naučnika, da čak ni u svojstvu hipoteze neće biti ničeg sličnog u svetu.

Po rečima Anastasijinim, Sunce je – nešto kao ogledalo. Ono odražava proisteklo sa Zemlje zračenje, nevidljivo golim okom. To je zračenje koje dolazi od ljudi koji se nalaze u stanju ljubavi, radosti i nekih drugih svetlih osećanja. Odbivši se od Sunca, ono se vraća na Zemlju u vidu sunčeve svetlosti i daje život svemu zemaljskom. Navodila je pri tom niz dokaza, mada ih razumeti nije bilo baš lako.

- Ukoliko bi Zemlja i druge planete samo trošile blagodeti svetlosti Sunca - govorila je ona - ono bi sahnulo, neujednačeno gorelo, a njegova svetlost ne bi mogla biti ravnomerna. Jednostranog procesa u Vaseljenu nema i biti ne može, sve je uzajamno povezano.

Navodila je reči iz Biblije: »I život je bio svetlost čovekova«.

Anastasija je isto tako tvrdila da se osećanja jednog čoveka prenose drugome, odbijajući se od kosmičkih tela. Prikazivala je to na primeru, govoreći:

- Niko od ljudi, na Zemlji živućih, ne može odricati da oseća kada ga neko voli. Taj osećaj je najprimetniji kada se nalaziš pored onoga koji te voli. Vi to nazivate intuicijom. U stvari, od onoga koji voli, zrače nevidljivi talasi svetlosti. Ali i kada čovek nije blizu, ukoliko je velika ljubav njegova – ona je takođe osetna. Uz pomoć tog osećanja, poimajući prirodu njegovu, mogu da se stvaraju čudesa. To je ono što vi nazivate čudima, mistikom ili neverovatnim moćima. Reci mi, Vladimire, da li ti je postalo bar malo bolje sa mnom? Pa, nekako lakše, toplije, ispunjenije?

- Da - odgovorio sam. – Iz nekog razloga mi je postalo toplije.

- Sad posmatraj šta će se sa tobom dešavati, kada se još jače usredsredim na tebe.

Anastasija je malko opustila trepavice, lagano napravila nekoliko koraka unazad i zaustavila se. Po mom telu se razlivala prijatna toplina. Ona se pojačavala, ali nije pekla, nije postajalo vruće od nje. Anastasija se okrenula i polako počela da se udaljava, sakrivši se iza debelog stabla visokog drveta. Osećaj prijatne toplote nije se smanjivao, već se dopunio novim – kao da je nešto pomagalo srcu da ubrza strujanje krvi kroz vene, i onda se, sa svakim njegovim otkucajem, sticao utisak da bujice krvi munjevito stižu do svake žilice tela. Jako su se oznojila stopala i postala mokra.

- Eto, vidiš? Da li ti je sad sve jasno? - rekla mi je izašavši iza drveta pobjednički Anastasija, sigurna da je uspela nešto da mi dokaže. – Sve si osećao kada sam zašla iza drveta, čak su se i pojačali tvoji osećaji kada me nisi video. Ispričaj mi o njima.

Ispričao sam i upitao:

- Šta dokazuje stablo drveta?

- Ma, kako da ti objasnim, talasi informacija i svetlosti su se širili od mene ka tebi najkraćim putem kada sam se sakrila. Stablo drveta je trebalo jako da ih izobličići, pošto ono ima svoju informaciju i svoju svetlost, ali se to nije desilo. Talasi osećanja su stizali do tebe, odbijajući se od kosmičkih tela, i pri tom su se još i pojačali. Potom sam učinila to, što vi nazivate čudom – oznojile su ti se noge. Zatajio si to od mene.

- Nisam pridao tome značaj. Kakvo čudo predstavlja znojenje nogu?

- Isterala sam iz tvog organizma kroz noge mnogo svakojakih bolesti. Trebalo bi da se sad osećaš mnogo bolje. I spolja je to primetno, čak se i pogrbljenost ublažila.

Zaista, fizički sam se osećao bolje.

- Znači, ti se tako usredsrediš, izmaštaš i događa se sve što poželiš?

- Otprilike tako.

- I uvek uspevaš, čak i kada maštaš – ne samo o izlečenju?

- Uvek. Ukoliko nije apstraktno maštanje. Ako je ono podrobno razrađeno, do najsitnijih zbivanja osmišljeno i ne protivureći zakonima duhovnog postojanja. Takvo maštanje ne uspevamo uvek da stvorimo. Treba da misao veoma - veoma brzo leti i da vibracija osećanja odgovarajuća bude, tada će se ovaplotiti neizostavno. To je prirodno. U životu se kod mnogih tako dešava. Pitaj poznanike svoje. Možda će se i među njima naći oni, koji su maštali – i zbilja su se njihova snoviđenja u potpunosti ili delimično.

- Podrobno... misliti... da brzo - brzo leti... Reci, kada si o pesnicima, slikarima, knjizi maštala, išla si do najmanjih sitnica? Da li je živa bila tvoja misao?

- Izuzetno živa. I sve uočeno, do najsitnijih pojednosti.

- Sad računaš, dogodiće se?

- Da, dogodiće se.

- Ni o čemu drugom tada nisi sanjarila? Da li si mi sve ispričala o svojim maštanjima?

- Nisam ti sve ispričala o svom snoviđenju.

- Onda ispričaj sve.

- Ti... Ti hoćeš da me slušaš, Vladimire? Zaista?

- Da.

Lice Anastasijino je zablistalo. Kao da ga je bljesak svetlosti ozario.

Nadahuto i uzbuđeno, izgovorila je ona svoj neverovatni monolog.

KROZ RAZDOBLJE TAMNIH SILA

Te noći priviđenja mojih, razmišljala sam kako preneti ljude kroz razdoblje tamnih sila. Moj plan i prosuđivanje su bili jasni i ostvarivi, i ONI su ih prihvatili.

Knjiga koju ćeš napisati, sadržaće nenametljive sklopove, formule od slova, i one će izazvati kod većine ljudi svetla i dobra osećanja. Ta osećanja su kadra da savladaju fizičku i duhovnu slabost, doprineće rađanju nove svesti, svojstvene ljudima budućnosti. Veruj mi, Vladimire, to nije mistika, to je u saglasju sa zakonima Vaseljene.

Sve je veoma jednostavno: ti ćeš pisati tu knjigu, rukovodeći se isključivo osećanjima i Dušom. Drugačije nećeš moći, zato što ne vladaš tehnikom pisanja, ali se osećanjima može SVE. Ta osećanja su već u tebi. I moja, i tvoja. Neshvaćena još uvek tobom. Ona će biti razumljiva mnogima. Ovaploćena kroz znake i sklopove slova i reči u rečenicama, biće silnija od plamena Zoroastra. Ne skrivaj ništa što se sa tobom događalo, čak ni intimno. Oslobodi se bilo kakvog stida i ne boj se da ćeš biti smešan, umiri svoju oholost.

Ja sam ti se otvorila u potpunosti – i telom svojim, i Dušom. Kroz tebe želim da se i svim ljudima otkrijem, sada mi je to dozvoljeno. Znam kakva će se gromada tamnih sila obrušiti na mene, suprotstaviće se mom priviđenju, ali ih se ne bojim, ja sam jača i uspeću da vidim to što sam zamislila, i sina svog ću uspeti da rodim i podignem. Našeg sina, Vladimire.

Moja vizija će polomiti mnoge mehanizme tamnih sila, koji su hiljadama godina pogubno uticali na ljude, a mnoge će primorati da rade u korist sreće.

Znam, ne možeš sada da mi poveruješ – za tebe su prepreka uslovnosti i mnogi postulati, zametnuti u tvom mozgu uslovima životnim tog sveta, u kome živiš ti. Tebi se čini neverovatnom mogućnost prenosa kroz vreme. Ali su vaša shvatanja o vremenu i rastojanju uslovna. Ne sekund i metar, već stepen svesnosti i volje označavaju ove veličine.

Čistota pomisli, osećanja i osećaja, tipičnih za većinu, odmeravaju tačku na kojoj se nalazi čovečanstvo u Vaseljenu i Vremenu.

Vi verujete u horoskope, verujete u potpunu zavisnost svoju u odnosu na raspored planeta. To verovanje je postignuto uz pomoć mehanizama tamnih sila. Ona, ta vera, usporava vreme svetloj paraleli, dajući priliku tamnoj da krene napred i poveća svoju vrednost. Ta vera vas odvlači od spoznaje Istine, suštine svog života zemaljskog. Ispitaj pomno. Razmisli – čoveka je saznao Bog, po slici i prilici svojoj. Čoveku je data najveća sloboda – sloboda izbora između tamnog i svetlog. Čoveku je data Duša. Sve vidljivo je potčinjeno čoveku, i on, čovek, slobodan je čak i u pogledu Boga – voleti ga ili ne. Niko i ništa ne može upravljati čovekom mimo njegove volje. Bog želi ljubav čovekovu kao odgovor na svoju ljubav, ali Bog želi ljubav slobodnog čoveka, savršenog i nalik sebi.

Bog je stvorio sve vidljivo, uključujući i planete. One služe za obezbeđenje reda i harmonije svega živog: biljaka, životinjskog sveta... Pomažu ljudskom telu, ali apsolutno ne vladaju Dušom i razumom čovekovim. Ne upravljaju one čovekom, već čovek kroz svoju podsvest stavlja u pokret sve planete.

Ako jedan čovek poželi da na nebu bljesne drugo sunce - ono se neće pojaviti. Tako je uređeno da ne bi došlo do planetarne katastrofe. Ali, kad bi svi ljudi istovremeno poželeli drugo sunce – ono bi se pojavilo.

Pri izradi horoskopa pre svega treba uzeti u obzir osnovne veličine – nivo trenutne svesti čovekove, snagu volje i duha njegovog, stremljenja Duše i meru njenog učešća u trenutku današnjeg postojanja.

Povoljne i nepovoljne dane, magnetske oluje, visok i nizak pritisak, lako pobeđuju one – volja i svest.

Zar nisi viđao sretnog i razdraganog čoveka po tmurnom, kišovitom vremenu, ili obrnuto, tužnog, duševno potonulog – po sunčanom i prijatnom danu?

Misliš da bulaznim kao umobolna kada govorim o tome, da će utemeljeni mnome u knjizi, sklopovi i formule od slova, lečiti i ozarivati ljude. Ne veruješ mi, zato što ne shvataš... A to je, u stvari, vrlo jednostavno.

Evo, razgovoram sada sa tobom tvojim jezikom, tvojim sklopovima reči, i čak se intonacijama katkad trudim da govorim tvojim. Biće ti lako da

zapamtiš rečeno mnome, zato što je to tvoj jezik, svojstven samo tebi, ali i razumljiv mnogim ljudima. U njemu nema nerazumljivih reči, niti malo korišćenih i nesvakidašnjih sklopova reči. Tvoj govor je uobičajen i zato razumljiv većini. Ali, ja malko menjam, pa, kao da premeštam reči neke, tek malčice. Ti se nalaziš u uzrujanom stanju sada i zato, setivši se tog stanja, setićeš se svega što sam ti govorila. I zapisaćeš rečeno.

Tako će dospeti u napisano tobom, i moja povezivanja slova.

Ona su jako važna. Ona mogu da čine čudesa, kao molitva. Jer, mnogi od vas već znaju da molitve i jesu stanovita povezivanja i pouzdano utvrđeni spletovi slova. Ta povezivanja i sklopovi stvoreni su prosvetljenim ljudima, uz Božju pomoć.

Tamne sile su uvek nastojale da oduzmu čoveku mogućnost da uživa u blagodati koja zrači iz tih povezivanja. Zbog toga su one čak i jezik menjale, uvodile nove reči i uklanjale stare, izvrćući im smisao. Ranije je, na primer, u vašem jeziku bilo četrdeset sedam slova – sada je ostalo trideset tri. Tamne sile su unosile svoja, drugačija povezivanja i formule, uzburkavajući podlo i mračno, nastojeći da uvuku čoveka u telesne požude i strasti. Ali, ja sam prenela vajkadašnja povezivanja, koristeći pri tom samo današnja slova i simbole, i oni će sad biti delotvorni. Tako sam se zalagala u svom traganju! I nalazila! Sabrala sam sve najbolje iz različitih vremena. Mnogo sam prikupila. Sakrila sam ih u tome, što ćeš napisati ti.

Kao što vidiš, to je prosto prevod povezivanja znakova dubine večnosti i beskrajnosti Kosmosa, tačan po smislu, značenju i cilju.

Piši o svemu što si video, ništa ne zataji, ni loše, ni dobro, ni skriveno – tada će i opstati oni.

Uverićeš se u to i sam, poveruj mi, molim te, Vladimire. Uverićeš se, kada napišeš. Kod mnogih koji budu čitali napisano, biće izazvana osećanja i emocije, još uvek ne sasvim razumljiva i spoznata s njihove strane. Tebi će to potvrditi oni – eto, videćeš, čućeš, da će potvrditi. I osećanja će se kod njih pojaviti svetla, mnogi će potom shvatiti i sami, uz pomoć tih osećanja mnogo više nego što će biti napisano tobom. Bar malčice napiši. Kada se uveriš da ljudi osećaju ta povezivanja, kada ti potvrdi deset, sto, hiljadu ljudi, poverovaćeš i napisaćeš sve. Samo poveruj. U sebe veruj. Poveruj u mene.

Ubuduće ću biti u stanju da govorim o još mnogo značajnijem, i oni će to razumeti i osetiti. A mnogo značajnije je – odgajanje dece. Tebi je bilo zanimljivo da saznaš o tanjirima i mehanizmima, raketama i planetama. A ja sam tako želela da mnogo više govorim o vaspitavanju dece, i učiniću to, ispričaću, kada ulijem znatniju svesnost u tebe. Samo, čitati to treba, kada ne smetaju zvuci veštačkih, neprirodnih mehanizama. Ti zvuci škode, i odvlače čoveka od Istine. Neka ostanu zvuci prirodnog sveta, sazdanog Bogom. Oni nose u sebi informaciju Istine, blagodat, i pomažu spoznaji. Tada će i isceljenje biti mnogo moćnije.

Ti opet, naravno, sumnjaš i ne veruješ u isceliteljsku snagu reči, misliš o meni... Ali, ni u tome nema nikakve mistike, uobrazilje ili protivrečnosti zakonima duhovnog postojanja.

Kada se pojave u čoveku svetla osećanja, ona svakako pružaju blagotvoran uticaj apsolutno svim telesnim organima. Upravo svetla osećanja jesu najjači i najdelotvorniji lek u savladavanju bilo kog oboljenja. Uz pomoć takvih osećanja lečio je Bog, tako su činili i zavetni pravednici. Pročitaj Stari zavet – sam ćeš se uveriti. Uz pomoć tih osećanja mogu da leče i neki ljudi vašeg sveta. Mnogi vaši lekari znaju o tome. Pitaj njih, ako meni ne veruješ. Njima ti je očigledno lakše da poveruješ. Što je jače, svetlije to osećanje, to se veći uticaj vrši na onog kome je upućen.

Uvek sam mogla svojim zrakom da lečim. Mene je još u detinjstvu pradeka naučio i objasnio sve. Činila sam to mnogo puta sa svojim vikendašima.

Sada je moj zrak mnogo jači od dedinog i pradedinog. To je zbog toga, kažu oni, što se kod mene pojavilo osećanje, koje se zove Ljubav.

Ono je tako duboko, prijatno i pomalo peče. Njega želim da darujem svim ljudima i tebi. Želim da svima bude dobro i da sve bude lepo, kao što je to želeo Bog.

Anastasija je izgovorila svoj monolog s čudesnim nadahnućem i sigurnošću. Kao da je pucala njime kroz prostranstvo i vreme. I začuta. Posmatrao sam Anastasiju, zaprepašćen njenom izuzetnom vatrenošću i uverenošću. Potom je upitah:

- Anastasija, da li je to sve? Više nikakvih tančina nema u planovima tvojim, vizijama?

- Ostalo su, Vladimire, sitnice. Nisu suštinske. Ja sam ih usput, kao »dva puta dva«, obavila. Tamo je bila samo jedna teškoća koja se tebe ticala. Bila je, ali sam i nju razrešila.

- Sad o tome podrobnije ispričaj. Kakva je to teškoća, koja se mene tiče?

- Razumeš, učinila sam te najbogatijim čovekom na Zemlji. I još sam te učinila najčuvenijim. Tako će se dogoditi za izvesno vreme. Ali, dok se vizija razrađivala... Dok još nije uzletela, zahvaćena Svetlim silama... Tamne sile... Uvek nastoje da svoje unesu, pogubno. Da bi razna dopunska rešenja njihova, kobno delovala na onoga, koga se nešto tiče, a i na mnoge druge ljude da...

Moje misli su letele veoma – veoma brzo, ali su me tamne sile, bez obzira na sve, sustizale. Mnoge su svoje poslove zemaljske ostavile i nastojale da uključe svoje mehanizme oko mog priviđenja, i tada sam osmislila... Nadmudrila sam ih. I primorala sve njihove mehanizme da na dobrobit sve obave. Tamne sile su izgubile glavu na manje od jednog trena, ali je to bilo dovoljno da bi, zahvaćena Svetlim silama, moja vizija uzletela do nedostižnog za njih, svetlog beskraj.

- Šta si osmislila, Anastasija?

- Ja sam, neočekivano za njih, malčice produžila vremensko razdoblje tamnih sila, za koje ćeš ti morati mnoge teškoće da prevladaš. Pri tom sam lišila sebe mogućnosti da ti zrakom svojim pomažem. Oni su se zapanjili, ne videći u tome nikakvu logiku s moje strane. A ja sam za to vreme ljude, koji će se u budućnosti susretati sa tobom, brzo–brzo osvetljavala.

- Šta sve to znači?

- Tebi će, viziji mojoj, ljudi pomoći. Svojim malenim, skoro neusmerenim zracima. Ali, njih će biti mnogo, i vi ćete zajedno ovaplotiti viziju u materijalnu stvarnost. Prenećete se kroz razdoblje tamnih sila. I druge ćete preneti.

A ti nećeš biti nadmen i gramziv, kada postaneš bogat i poznat. Zato što ćeš pojmiti – najvažnije nije u parama, za njih se nikada ne može dobiti toplina, iskreno sarađivanje ljudske Duše.

Spoznaćeš kada budeš prolazio kroz to vremensko razdoblje, kada sretnoš i upoznaš te ljude. I oni će takođe shvatiti. A čučnjevi... Uzajamne

odnose tvoje sa bankama, za svaki slučaj sam smislila još i zato, što uopšte ne vodiš računa o svom telu. A ovako ćeš barem odvežbati pri dobijanju novca u banci, a i neki bankari takođe. Neka je to pomalo i smešno. Zato oholosti u tebi grešne neće biti.

Zato je i ispalo da će sve teškoće i prepreke koje su izmislile tamne sile u svom vremenskom razdoblju, kaliti i tebe i one koji te okružuju. Svest će vam pomoći. I od iskušenja tamnih, kojima se tako ponose one, zaštititiće vas kasnije. Njihova delovanja će vas zaštititi. Zato su one i izgubile toliko glavu u magnovenju. Više nikada moju viziju neće moći da sustignu.

- Anastasija, maštarko moja mila. Sanjalice.

- Oh... Kako je to lepo od tebe. Hvala! Hvala ti. Tako si rekao lepo: »Moja mila«.

- Nema na čemu. Ali sam te još i sanjalicom nazvao. Maštarkom. Nisi se uvredila?

- Uopšte se nisam uvredila. Ti još uvek ne znaš kako se tačno ostvaruju, bez izuzetka, vizije moje kada su blistave i detaljne. Ova će se zbiti neizbežno. Ona mi je najdraža i najblistavija. I knjiga će takva ispasti, osećanja će se kod ljudi pojaviti čudnovata, pozvaće ta osećanja ljude...

- Sačekaj, Anastasija, opet počinješ da se oduševljavaš. Smiri se.

Prošlo je vrlo malo vremena kada sam prekinuo, činilo se, samo maštariju vatrenih reči Anastasijinih.

Nije mi bio sasvim jasan smisao, utemeljen u tom njenom monologu. Isuviše je nestvarno delovalo sve njom rečeno. Samo posle godinu dana, urednik časopisa »Čuda i pustolovine«, Mihail Firnjin, pročitavši rukopis u kome je bio ovaj monolog, uzbuđeno mi je dao nov primerak svog časopisa (maj 1996. godine).

Uzbuđenje je zahvatilo i mene kada sam se upoznao sa njegovim sadržajem. U isto su vreme, dvojica velikih naučnika – akademici Anatolij Akimov i Vlailj Kaznačejev – u svojim člancima govorili o postojanju Višeg Razuma, o tesnoj međusobnoj vezi čoveka sa Kosmosom, o poteklim iz

čoveka, golim okom nevidljivim zracima. Specijalnim instrumentima su uspeli da ih utvrde, i u časopisu su bile objavljene dve fotografije tih, od ljudi proisteklih zraka.

Ali, nauka je tek progovorila o tome što Anastasija ne samo da je znala od detinjstva, već se neusiljeno time koristila u svom svakodnevnom životu, starajući se da pomogne ljudima.

Otkud sam mogao da znam pre godinu dana, da stojeći preda mnom u svojoj staroj i jedinoj suknji, obuvena u nezgrapne kaljače, Anastasija, uznemireno prebirajući po dugmetima na svojoj bluzi, zaista poseduje golema znanja i moći da utiče na sudbine ljudske? Da su njeni duševni porivi odista u stanju da se suprotstave tamnom i pogubnom za čovečanstvo? Da će u Rusiji poznati narodni iscelitelj, predsednik Udruženja iscelitelja Rusije V. A. Mironov, sakupivši svoje pomoćnike reći: »Bubice smo mi svi pred njom«. I dodao, da svet još nije upoznao moć veću od one koju ona poseduje. On će izraziti svoje žaljenje zbog tako dugog nerazumevanja nje s moje strane.

Mnogi će osetiti zračecu iz knjige energiju ogromne snage.

Prolećnom kišom, spirajući prljavštinu, pljuštaće stihovi posle izlaska prvog malog tiraža knjige, čiji je autor, mislim, i ona.

Sada ti, uvaženi čitaoče, držiš u rukama tu knjigu. Čitaš. Izaziva li ona u tvojoj Duši osećanja, prosudićeš sam. Šta osećaš? Na šta te poziva ona?

Anastasija, ostavši sama tamo u tajgi, na svojoj poljani, istrajno će raspršivati svojim zrakom dobrote narastajuće pred njenom vizijom prepreke, okupljati i nadahnjivati sve više novih ljudi radi ovaploćenja svojih snova.

Tako će, u teškom trenutku stati uz mene tri moskovska studenta, ne dobijajući za svoj rad ni pristojnu novčanu nadoknadu (pomažući mi čak i materijalno). Dodatno zarađujući gde stignu, oni, posebno Ljoša Novičkov, noćima će prekucavati tekst Anastasije na svojim kompjuterima.

Neće prestati da prekucavaju, čak ni kada bude počeo njihov težak ispitni rok.

Izdaće knjigu u tiražu od dve hiljade primeraka jedanaesta moskovska štamparija. Izdaće, mimoišavši izdavače. Ali je još pre toga, novinar Jevgenija Kvitko, iz poljoprivrednog lista »Seoske novine«, prva iznela priču o Anastasiji u štampi. Potom Katja Golovina iz »Moskovske pravde«, zatim »Šumske novine«, »Svet novosti«, Radio Rusija. Časopis »Čuda i pustolovine«, u kom

se objavljuju tekstovi eminentnih naučnika, ne obraćajući pažnju na tradiciju, stavio je Anastasiji na raspolaganje nekoliko brojeva, u kojima će između ostalog biti napisano: »U najsmelijim svojim maštanjima, akademici ne dostižu vizionarstvo Anastasije – veštice iz sibirске tajge. Čistota pomisli čini čoveka svemoćnim i sveznajućim. Čovek je – vrhunac stvaralaštva.«

Samo će ozbiljna moskovska štampa objavljivati Anastasiju. Anastasija kao da ih sama odabira, izbegavajući bulevarsku štampu, brižljivo čuvajući čistotu svoga priviđenja.

Ali je to postalo jasno tek godinu dana od susreta sa njom, a tada, ne shvatajući je, ne verujući u potpunosti i svojevrsno izražavajući svoj stav prema događanjima, potrudio sam se da prenesem razgovor na temu mnogo bližu meni – o preduzetnicima.

SNAŽNI LJUDI

*Najviša ocena
tvoje ličnosti jeste –
ocena ljudi,
koji te okružuju.*

Anastasija je mnogo govorila o ljudima koje mi nazivamo preduzetnicima, o njihovom uticaju na duhovnost društva, a zatim je podigla prutić i nacrtala na zemlji krug. U krugu, još gomila kružića, u centar kojih je stavila tačke. Po ivicama toga kruga – drugi. Kao da je nacrtala kartu planeta unutar zemaljskog sveta, i još mnogo toga dodala na njoj, pa rekla:

- Veliki krug je – Zemlja, planeta na kojoj žive ljudi. Kružići – to su mali, nečim među sobom ujedinjeni kolektivi ljudi. Tačke – to su ljudi, koji vode te kolektive. Od toga kako se rukovodioci odnose prema ljudima, šta ih prisiljavaju da rade, kakvu psihološku klimu stvaraju koristeći svoj uticaj, zavisiće da li je dobro bliskim ljudima ili loše. Ukoliko je većini dobro, iz svakog od njih se širi svetlo zračenje, i u celosti iz kolektiva zrači svetlo. Ukoliko je loše, tada je tamno.

Obeležila je deo kružića, potamnevši ih.

- Svakako, na njihovo unutarnje stanje utiče i mnogo drugih činilaca, ali u tom razdoblju dok su oni u tom kolektivu, osnovni su – uzajamni odnosi sa rukovodiocem. Za Vaseljenu je veoma važno da sa Zemlje u celini dolazi svetlo zračenje. Zračenje svetlosti Ljubavi i dobrote. O tome je i u Bibliji rečeno: »Bog je - Ljubav«.

Meni je žao, veoma žao ljudi koje vi nazivate preduzetnicima, oni su najnesrećniji. Tako bih želela da im pomognem, ali mi je teško da sama to uradim.

- Grešiš, Anastasija, nesrećnim se kod nas smatraju penzioneri, ljudi, koji ne umeju da nađu posao, da obezbede sebi neophodan stan, odeću, hranu. Preduzetnik je - čovek koji sve to ima u većoj meri negoli drugi. Njemu su dostupna zadovoljstva o kojima drugi ni sanjati ne mogu.

- Kakva, na primer?

- Čak i kad se uzme srednji preduzetnik – on ima savremeni automobil, stan. S odećom i hranom uopšte nema problema...

- A radost? Zadovoljstvo u nečemu? Pogledaj.

Anastasija me je ponovo povukla na travu i, kao i prvi put kada je pokazivala ženu u vikendici, počela je da pokazuje drugačije slike.

- Vidiš li? Eno, on sedi baš u tom autu, koji ti nazivaš raskošnim. Vidiš – sam je na zadnjem sedištu, auto je klimatizovan. Vozač vozi veoma ravnomerno. Ali pogledaj, kako je napregnuto i zamišljeno lice tog na zadnjem sedištu zavaljenog preduzetnika. Razmišlja, razrađuje nekakve planove, on se nečega boji, vidi – dohvatio je ono što vi nazivate telefon. Brine se... Tako, dobio je informaciju... Sada mora brzo da je proceni i donese odluku. Sav je napregnut... Razmišlja. Gotovo, odluka je doneta. Sad pogledaj, pogledaj – sedi, naoko miran, a na licu sumnja i briga. I nema nikakve radosti.

- To je posao, Anastasija.

- To je način života, i nema u njemu ni tračka nade od trenutka buđenja do časa kada treba da legne, pa čak ni u snu. Ne primećuje on ni pupljenje lišća, ni prolećne potočiće.

Naokolo večiti zavidljivci koji žele da se dokopaju onoga što on ima. Pokušaji da zaštiti sebe od njih, onima koje vi nazivate telohraniteljima, kućom, bukvalno tvrđavom - potpuno spokojstvo ne donose, zato što su strah i brige – u njemu samom i uvek ostaju sa njim.

Tako do same smrti, i već pred sam kraj života – žaljenje što je prinuđen da ostavi sve...

- Preduzetnik ima radosti. One dolaze onda, kada postigne željeni rezultat, kada ostvaruje zamišljeni plan.

- Nije istina, on ne uspeva da se raduje postignutom, jer na red dolazi drugi plan – još složeniji, i nanovo sve počinje ispočetka, samo uz još veće poteškoće.

Šumska lepotica je crtala preda mnom veoma sumornu i tužnu sliku, o spolja gledano veoma uspešnom sloju našeg društva, ali u tu sliku nisam hteo da poverujem. Napomenuo sam joj kao opovrgavajući dokaz:

- Zaboravljaš, Anastasija, njihovo umeće dostizanja postavljenog cilja, ostvarivanje životnih i materijalnih dobara, ushićene poglede žena upućene tim muškarcima i uvažavanje okoline.

Na ovo ona odgovori:

- Opsena. Nema svega toga. Gde si ti video pogled pun poštovanja ili ushićenja kod prolaznika, koji posmatra čoveka u raskošnom automobilu ili vlasnika najbogatije kuće? Nijedan čovek ti neće potvrditi to što si rekao. To su pogledi zavisti, ravnodušnosti ili besa. Pa čak ni žene ne mogu da vole takve ljude, zato što se osećanje njihovo meša sa željom da ovladaju ne samo tim čovekom, već i svim što on poseduje. Sa svoje strane, ni oni ne mogu istinski da vole ženu, jer nisu u stanju da oslobode dovoljno prostora za tako veliko osećanje.

Potruga za novim dokazima je bila besmisljena, pošto su rečeno njom mogli da potvrde ili opovrgnu samo oni, o kojima je govorila. Budući da sam i sam preduzetnik, nikada se nisam udubljivao u to o čemu je govorila Anastasija, nisam ispitivao količinu svojih minuta radosti i tim pre, to nisam mogao da učinim za druge. Nekako nije običaj među preduzetnicima da kukaju i da se žale. Svako nastoji da pokaže sebe izuzetno uspešnim i prezadovoljnim svojim životom.

Zato sam se i složio, po svemu sudeći, da većina ljudi stvara sliku preduzetnika kao čoveka, koji neprekidno dobija od života isključivo bogatstvo. Anastasija opaža ne samo ispoljena osećanja, već i ona tananija, skrivena unutra. Ustanovljavala je stanje čovekovo po količini za nju očigledne svetlosti. Meni se čini da slike i okolnosti vidljive njoj, ja doživljavam prvenstveno preko njenog glasa. To sam joj i rekao. Odgovorila je:

- Sad ću ti pomoći. To je prosto. Zatvaraš oči, ležiš na travi, ruke su sa strane, moraš se opustiti. Misaono zamisli celu Zemlju, pokušaj da vidiš njenu boju i plavkasto svetlucanje proisteklo iz nje. Potom sužavaj zrak svog zamišljanja, ne obuhvataj njime celu Zemlju, već ga sve više i više sužavaj, dok ne vidiš opipljive pojedinosti. Ljude potraži tamo, gde svetlosti plavičaste bude više. Još više sužavaj svoj zrak i ugledaćeš jednog čoveka ili nekoliko njih. Hajde, opet ćemo pokušati uz moju pomoć.

Uzela me je za ruku, usmerila svoje prste duž mojih, naslonivši se njihovim krajevima o moj dlan. Prsti druge njene ruke koja je ležala na travi, bili su upravljani uvis. Misljeno sam učinio sve ono što je rekla, i ne baš sasvim jasno, preda mnom se ukazala slika sedećih za stolom, u uzbuđenom

međusobnom razgovoru, troje ljudi. Njihove reči mi nisu bile razumljive. Razgovor uopšte nisam čuo.

- Ne - rekla je Anastasija - to nisu preduzetnici. Sad ćemo ih naći.

Vodila je, usmeravala svoj zrak, dospevajući u velike i male kabinete, zatvorene klubove, razgovore za trpezom, burdelje... Plavičasto svetlo je bilo ili veoma slabo, ili ga nije bilo uopšte.

- Pogledaj – tamo je već noć, a on ipak sedi u kabinetu punom dima, sam, nešto ne polazi za rukom ovom preduzetniku. A ovaj, vidi kako je zadovoljan u bazenu, a devojke oko njega. Pripit je, ali svetlosti nema. On prosto pokušava da zaboravi nešto, njegovo samozadovoljstvo je izveštačeno...

Ovaj je kod kuće. Eno mu žene, dete ga nešto pita... Telefon... Pogledaj, molim te, on se ponovo uozbiljio, čak su i bliski mu ljudi skrajnuti u drugi plan...

I ponovo su se, jedna za drugom osvetljavale redom sve moguće okolnosti, spolja dobre ili ne baš sasvim, dok nismo naleteli na tu užasnu scenu. Odjednom se pojavila soba, verovatno u nekom stanu, prilično raskošna, ali...

Na okruglom stolu je ležao obnaženi čovek, njegove noge i ruke su bile vezane za noge stola, glava je visila, usta zalepljena braon trakom. Za stolom su sedela dvojica mladih, snažno građenih muškaraca, jedan kratko ošišan, i drugi, ne tako čvrst, sa glatko zalizanom kosom. U fotelji podalje, pod lampom, sedela je mlada žena. Usta su joj takođe zalepljena, ispod grudi ju je stezao konopac za veš, pritesnivši je za stolicu. Svaka noga joj je bila vezana za nogu od stolice. Bila je u pocepanoj potkošulji. Pored nje je sedeo stariji mršavi muškarac i pio nešto, verovatno konjak. Na stočiću pored njega, čokolada. Oni koji su sedeli za okruglim stolom, nisu pili. Prolivali su po grudima ležećeg muškarca tečnost – votku ili špiritus i palili. »Sređivanje« - shvatio sam.

Anastasija je uklonila zrak sa te scene. Vrisnuo sam:

- Vрати se. Učini nešto!

Vratila je tu scenu i odgovorila:

- Nemoguće. Sve je već gotovo. To se ne može zaustaviti, ranije je trebalo, sada je kasno.

Buljio sam kao omađijan, i odjednom sam jasno video oči te žene, njene oči ispunjene užasom, koje nisu molile za milost.

- Ma, učini! Učini barem nešto, ako nisi bez srca! – dreknuo sam na Anastasiju.

- Ali, to nije u mojoj moći, to kao da je isprogramirano ranije, ali ne s moje strane, ja ne mogu da se umešam otvoreno. Oni su sad jači.

- Pa, gde je onda ta tvoja dobrota, moći?

Anastasija je ćutala. Užasna scena se malo zamutila. Zatim je iznenada iščezao stariji čovek koji je pio konjak.

Odjednom osetih slabost u celom telu.

Još sam osetio kako počinje da mi se koči ruka koju je doticala Anastasija.

Čuo sam njen nekako klonuli glas. Ona, sa naporom izgovarajući reči, izusti:

- Ukloni ruku, Vladimi... - Nije uzmogla čak ni da izgovori do kraja moje ime.

Ja sam, dižući se, izvukao iz Anastasijine svoju ruku.

Ruka mi je visila potpuno ukočena, kao što se dešava kada ti od neudobnog sedenja utrne ruka ili noga, pa potpuno pobeli. Pokrenuo sam polako prste i utrnulost je počela da prolazi.

Pogledao sam Anastasiju i užasnua se. Njene oči su bile zatvorene. Iščezlo je rumenilo s lica. Pod njenom kožom na rukama i licu, činilo se, nema ni kapi krvi. Ležala je potpuno beživotno. Trava oko nje, otprilike u radijusu od tri metra, bila je takođe bela i poglela. Shvatio sam da se dogodilo nešto užasno i kriknuo sam:

- Anastasija! Šta ti se dogodilo, Anastasija?!

Ali, ona nije uopšte odgovarala na moj krik. Zgrabio sam je za ramena i protresao, više ne snažno, već nekakvo omlitavelo telo. I bez obzira na sve – njene apsolutno bele, beskrvne usne su ćutale.

- Čuješ li me, Anastasija?

Jedva podigavši trepavice, pogledaše me ugašene oči koje više ništa nisu izražavale. Dohvatio sam flašu s vodom, podigao Anastasijinu glavu i pokušao da je napojim, ali nije mogla da guta. Posmatrao sam je i grozničavo razmišljao šta da učinim.

Napokon se njene usne jedva pokrenuše i prošaptaše:

- Prenesi me na drugo mesto... kod drveta...

Podigao sam njeno omlitavelo telo i odneo podalje od kruga sa belom travom, i položio pored obližnjeg kedra. Posle izvesnog vremena je počela pomalo da dolazi k sebi, pa sam je upitao:

- Šta se s tobom desilo, Anastasija?

- Nastojala sam da ispunim tvoju molbu - tiho mi je odgovorila i dodala malo kasnije: - Verujem, uspela sam.

- Ma, ti tako strašno izgledaš, zamalo si poginula?

- Narušila sam prirodne zakone. Umešala sam se u ono, u šta nije trebalo. To je iziskivalo svu moju snagu, energiju. Iznenadena sam da ih je bilo dovoljno.

- Zašto si svoj život stavila na kocku, ako je to tako opasno?

- Nisam imala izlaza. Jer, ti si to hteo. Bojala sam se da ne ispunim tvoju molbu, bojala sam se, potpuno ćeš prestati da me ceniš. Mislićeš da samo brbljam, pričam sve... A da u stvari ništa ne mogu u stvarnom životu.

Njene oči su me gledale molećivo, preklinjuće, tihi glas je pomalo drhtao dok je govorila:

- Ali, ja ne mogu da ti objasnim kako se to radi, kako radi taj prirodni mehanizam, ja ga osećam, ali da objasnim, da bi ti bilo razumljivo, ne mogu, a i naučnici vaši, po svoj prilici, zasad neće biti u stanju.

Spustila je glavu ućutavši, kao da prikuplja snagu. Iznova me je pogledala umoljavajućim očima i izgovorila:

- Sada ćeš me još više smatrati nenormalnom ili vešticom.

Najednom sam strašno poželeo da učinim za nju nešto dobro, samo šta? Hteo sam da joj kažem da je smatram normalnim, običnim čovekom, lepom i pametnom ženom, ali nisam imao uobičajeno prema njoj držanje, i ona mi uz svoju intuiciju ne bi poverovala.

Iznenada sam se setio njene priče o tome, kako se obično u njenom detinjstvu, pozdravljao sa njom pradeda. Kako se spuštao sedi pradeda na jedno koleno pred malenom Anastasijom i ljubio joj ruku. Kleknuo sam pred Anastasijom, uzeo njenu još bledu i pomalo hladnu ruku, poljubio je i rekao:

- Ukoliko si i nenormalna, ti si najbolja, najčestitija, pametnija i lepša od svih nenormalnih.

Usne Anastasijine je napokon ponovo dotakao osmeh, oči su me sa blagodarnošću posmatrale. Na obrazima se pomaljalo rumenilo.

- Anastasija, slika je prilično sumorna. Da li si je specijalno odabrala?

- Tražila sam, makar zbog primera, nešto lepše, ali nisam našla. Svi su u klještima briga svojih. Sami sa sobom u svojim problemima, oni skoro da nemaju duhovne odnose.

- Pa šta da se radi, šta možeš da predložiš, osim samilosti prema njima? Moram da ti kažem: to su snažni ljudi – preduzetnici.

- Veoma snažni - saglasila se ona - i pobuđuju radoznalost. Oni za jedan život kao da dva proživljavaju. Jedan život, poznat je samo njima i nikome više, čak ni najbližima, a drugi – javni, jeste za okolinu. A pomoći mislim da treba, putem pojačanog duhovnog i iskrenog druženja među njima samima. Nužna je iskrena težnja ka čistoti pomisli.

- Anastasija, verovatno ću pokušati da učinim to što si molila. I knjigu ću pokušati da napišem, i udruženje preduzetnika sa čistim pomislama da stvorim, ali samo onako, kako sam to shvatam.

- Biće ti teško. Neću moći dovoljno da ti pomažem, u meni je vrlo malo snage ostalo. Ona će se dugo obnavljati. Ja zasad, neko vreme neću biti u stanju da zrakom vidim na rastojanju. Ni sada te običnim vidom ne vidim baš najbolje.

- Ma, šta ti je, Anastasija, slepiš?

- Mislim da će se sve vratiti u prvobitno stanje. Samo mi je žao što neko vreme neću moći da ti pomažem.

- I ne treba da mi pomažeš, Anastasija. Potrudi se da sačuvaš sebe za sina i pomози drugima.

Morao sam da krenem i sustignem brod. Sačekavši da ona, makar samo spolja, izgleda skoro kao pre, popeo sam se u čamac. Anastasija je uhvatila ručku na pramcu i odgurnula ga od obale. Čamac je dohvatila i ponela struja.

Anastasija je stajala skoro do kolena u vodi, skut njene duge suknje se natopio i ljuljuškao na talasima.

Potegao sam konopac za paljenje. Buka motora parala je tišinu na koju sam se tako navikao za ova tri dana, i čamac naglo krete napred, sve više i više povećavajući brzinu, udaljujući se od usamljene, stojeće u vodi blizu obale, isposnice iz tajge.

Iznenada Anastasija hitro izlete iz vode i potrča duž obale da sustigne čamac.

Njena lepršava, od vetra u susret, kosa, bila je nalik na rep komete. Trudila se da trči jako brzo, verovatno upotrebivši svu svoju snagu, pokušavajući da uradi nemoguće – da sustigne brzi čamac. Ali je to bilo nemoguće. Rastojanje među nama se lagano uvećavalo. Bilo mi je žao zbog njenih uzaludnih napora, i želeći da joj što je moguće pre prekratim mučni trenutak rastanka, ja svom snagom, do maksimuma pritisnuh polugu gasa. Kroz glavu mi je proletela misao, da Anastasija može pomisliti da sam se ponovo uplašio od nje, i da bežim.

Zaurlavši prodorno, motor je naterao pramac čamca da se podigne iznad vode, još brže grabeći napred, još više povećavajući rastojanje među nama...

A ona... Gospode! Šta ona radi?...

Anastasija u punom trku strgnu mokru suknju koja joj je smetala, i odbaci pocepanu odeću u stranu. Silovitost njenog trka se povećavala, i dogodilo se nemoguće – rastojanje između nje i čamca polako je počelo da se smanjuje.

Ispred, na njenom putu, nazirala se skoro okomita padina. Nastavljajući da stiskam bespotrebno polugu gasa, pomislio sam da će je padina zaustaviti i prekratiti, mučnu za mene, scenu.

Ali, Anastasija je nastavljala svoj siloviti trk, s vremena na vreme pružajući pred sobom ruke, kao da opipava njima prostranstvo.

Nije li kod nje tako oslabio vid da – ne vidi padinu?

Anastasija je bez usporavanja dotrčala do padine, pala na kolena podigavši ruke ka nebu, i blago okrenuta ka meni povikala. Čuo sam njen glas kroz divlji huk motora i šum vode, začuvši ga bukvalno kao šapat:

- Ispred je pli-i-ća-a-k, plii-ćaak, bla-to-o-o.

Naglo okrenuvši glavu, još ne uspevajući da do kraja shvatim šta se događa, tako sam oštro okrenuo volan, da je poletevši na bok čamac skoro zahvatio nagnutom ivicom vodu.

Ogromni balvan je, zariven jednim krajem u plićak, a drugim, jedva štrčećim iz vode, samo ovlaš okrznuo bok čamca koji je leteo. Pri direktnom udaru, on bi bez ikakve sumnje lako probio njegovo tanko aluminijumsko dno.

Već izašavši na plovni deo reke, osvrnuo sam se prema padini i prošaputao u pravcu klečeće na kolenima usamljene figure, koja se pretvarala u sve manju i manju tačku:

- Hvala, Anastasija.

KO SI TI, ANASTASIJA?

Brod me je čekao u Surgutu. Kapetan i posada su čekali naređenja. Ali nikako nisam mogao da se usredsredim i odredim dalju maršrutu, te sam izdao naredbu da se produžava privremeni odmor u Surgutu, da se prave večeri odmora za mesne žitelje, da se osigura rad na izlaganju robe široke potrošnje za narod, i da budu usluženi.

Moje misli su bile okrenute događajima vezanim za Anastasiju. Kupovao sam u radnji gomile naučnopopularne literature, knjige o neobičnim pojavama i moćima ljudi, istoriju sibirskog kraja. Zaključavao sam se u kabini, pokušavajući da nađem u knjigama objašnjenje.

Između ostalog, zanimalo me je i to, da li je zaista moguće da se rodilo u Anastasiji osećanje ljubavi, zato što je ona, nastojeći da pomogne seoskoj devojci, uzviknula: »Ja te volim, Vladimire!«

Zašto su obične reči, koje izgovaramo počesto ne unoseći u njih dovoljno čestitih osećanja, uticale na Anastasiju, bez obzira na razliku u godinama, uprkos razlici u pogledima na život i načinu života?

Naučnopopularna literatura odgovore nije davala. Tada sam uzeo Bibliju. I evo ga, odgovor. Na samom početku Jevanđelja po Jovanu se kaže: »U početku beše REČ, i REČ je bila od Boga, i REČ je bila BOG«.

Koji put me je zapanjilo – koliko su lakonska, tačna određenja pojmova u ovoj iznenađujućoj knjizi.

Odjednom mi je mnogo toga postalo jasnije. Anastasija, neiskusna u lukavstvima i obmanama, ne može da izgovara reči tek tako. Setio sam se njene rečenice:

»Kao da sam zaboravila u tom trenutku, da ne mogu da izgovaram reči tek tako, iza njih neizostavno moraju da stoje osećanja, spoznaja ili pouzdanost prirodne informacije«.

O Bože!!! Kako nije imala sreće! Zašto je uputila te reči meni – odavno ne mladom, koji imam porodicu, podložnom mnogim iskušenjima našeg sveta, kako je sama govorila, pogubnim i tamnim? Sa svojom unutarnjom čistotom,

ona je dostojna nekog sasvim drugog. Ali, ko može zavoleti nju, s takvim neobičnim načinom života, skladom uma i intelektom?

Na prvi pogled, ona se pokazuje kao obična, samo izuzetno lepa i privlačna devojka, ali potom, kada počneš da opštiš sa njom, ona kao da se preobražava u neko biće koje živi van granica razuma.

Moguće da su takvi osećaji nastajali u meni jer nisam imao ni dovoljno znanja, niti poimanja suštine našeg postojanja. Drugi bi možda mogli da je prihvate drugačije.

Setio sam se da čak ni na rastanku nisam osetio želju da je poljubim ili zagrlim. Neizvesno je, da li je ona želela to. Šta je uopšte želela? Setio sam se kako je pričala o svojim snoviđenjima. Kako je čudna filozofija njene ljubavi: organizovati udruženje preduzetnika, da bi im se pomoglo. Napisati knjigu s njenim savetima ljudima. Preneti ljude kroz vremensko razdoblje mračnih sila.

A ona veruje! Ubeđena je da će se sve tako i dogoditi. Ali i ja sam dobar: dao sam joj reč da ću pokušati da organizujem udruženje preduzetnika i da ću knjigu napisati. Sad će se ona, jamačno, još više predati maštanju o tome. Kad bi smislila nešto malo jednostavnije, stvarnije.

Neko neshvatljivo saosećanje se pojavilo u meni prema Anastasiju. Zamislio sam kako će ona u svojoj šumi čekati i snevati da će se sve tako na javi i dogoditi. Dobro, ukoliko bude samo čekala, prosto maštala. Ona će iznova, nešto za dobrobit činiti, i sama započeti da preuzima nekakve korake, usmeravajući svoj zrak dobrote, trošeći ogromnu energiju svoje Duše, verujući u nemoguće. Iako mi je prikazala moći svoga zraka, pokušavajući da objasni njegov mehanizam, moja ga svest nije prihvatala kao stvarnost. Prosudite sami – po njenim rečima, ona usmerava svoj zrak na čoveka, obasjava ga nevidljivom svetlošću, darujući mu svoja osećanja, stremljenja ka dobrom, svetlom.

- Ne, ne, samo nemoj pomisliti da se ja mešam u psihi, da primoravam Dušu i Razum. Čovek je slobodan da uzme ili odbaci. U onolikoj meri, koliko uživa u njima, bliskim po Duši, i u zavisnosti koliko može da smesti u sebe tih osećanja. Tada će čovek i spolja svetliji postati, i bolesti vaše civilizacije pred njim će ustuknuti, delimično, ili u potpunosti. Tako mogu da rade moji deka i pradeka, i ja sam to oduvek mogla – mene je pradeka naučio, dok se igrao sa

mnom u detinjstvu. Ali je sad moj zrak postao mnogo puta jači od dedinog i pradedinog, zato, kažu oni, što se u meni rodilo to čudesno osećanje, koje se zove – Ljubav. Ono je živo – sjajno, čak žeže pomalo. Njega je tako mnogo u meni, da želim da ga darujem.

- Kome, Anastasija? – pitao sam.

- Tebi i ljudima, svima koji mogu da ga prime. Želim, da svima dobro bude. Kada počneš da radiš to o čemu sam maštala, dovešću ti mnoge od tih ljudi, i vi ćete zajedno...

Sećajući se svega toga, zamišljajući je, odjednom sam shvatio da neću moći, u krajnjem slučaju, neću biti u stanju da ne pokušam da ispunim to što je želela ona, inače će me do kraja života mučiti sumnje, i ostaće osećaj izdaje u odnosu na viziju Anastasijinu. Možda ne baš realnu, ali tako strasno željenu njom.

Doneo sam za sebe odluku, i brod je zaplovio pravo ka Novosibirsku.

Njegov istovar i rastavljanje izložbene opreme ostavio sam u dužnost izvršnom direktoru svoje firme. Nekako sam se sporazumeo sa ženom i otputovao u Moskvu...

Otputovao, da ovaplotim u stvarnost, ili, u krajnjem slučaju, da barem pokušam da pretočim u stvarnost viziju Anastasijinu.

Nastavak sledi...

OBRAĆANJE AUTORA ČITAOCIMA

Dragi čitaoci, hvala vam. Svima onima, koji su se poneli prema Anastasiji sa dobrotom i razumevanjem. Ni zamisliti nisam mogao da će ona zaista biti kadra da izazove toliko osećanja i uzbuđenja. Veoma bih želeo da sam odgovorim na sva vaša pisma, ali zasad za to nemam fizičkih moći. Poslednje redove ove knjige, dopisivao sam nalazeći se na Kavkazu, gde sam sa mesnim arheolozima i entuzijastima dovršavao istraživanje doljmena, o kojima je govorila Anastasija. Našli smo ih. Videli ih sopstvenim očima. Fotografisali. To su drevne kamene građevine. Postoje deset hiljada godina. One imaju praktičnu namenu i za ljude koji danas žive. Nalaze se na jugu, u gorama Kavkaza, nedaleko od gradova Novorosijska, Gelenžika, Tuapse. One su prethodnice egipatskih piramida. Ali, mesni žitelji im nisu poklanjali dužnu pažnju, zato što nisu znali njihovo predodređenje. Doljmeni su uvršteni u istorijske spomenike, ali su uništavani upravo od meštana. Raznosile su se njihove ploče, čak su od njih i crkvu sagradili u naselju Beregovoje. I to smatram užasnim bogohuljenjem. Možda je zato zverski rastrgnuto na Kubanu četrdeset sveštenika u našem revolucionarnom periodu, po jedan za svaku ploču doljmena. Ljudi su raznosili te ploče, ne znajući tačno šta je to. Sada, kada je Anastasija ispričala o njima, mislim da će se sve promeniti. Zadivljujuće, ali je - činjenica: mnogo toga, njom izrečeno, već se potvrdilo.

Čak je i pulsaciju o kojoj govori Anastasija, energiju radijacijske osnove Zemlje pored doljmena, mesna SES utvrdila i sastavila zvaničan zapisnik. Odlučio sam da štampam od svega što je ona rekla i pokazala, samo ono što će dobiti neposrednu ili posrednu potvrdu nauke, za šta postoje materijalni dokazi, proverene istorijske činjenice.

Ipak, počinje da mi se čini da je neophodno slušati samo srcem. Tako će biti brže. Zato što za potvrđivanja drugačijim postupcima odlazi jako mnogo vremena. Kao, na primer, sa doljmenima.

Skoro pola godine sam utrošio dok sam sakupljao istorijske materijale, puzao po gorama, da bih se uverio svojim očima u njihovo postojanje, da ih

fotografišem. Uverio sam se. A kao krajnji rezultat proizlazi, da sam odmah poverovao, mogao sam tih pola godine za nešto drugo iskoristiti. Ispada da od umeća verovanja mnogo zavisi.

Pošlo mi je za rukom da boravim kod Anastasije i drugi put. Da vidim sina koga je rodila, i kako se sa njim ophodi. Neobično se ophodi. Uz to sam bio u prilici da saznam od ljudi koji su me vozili čamcem do obale, o pokušajima pojedinih ličnosti – pojedinaca i grupa – da se probiju do mesta boravka Anastasijinog. Verovatno mnogi hoće da porazgovaraju sa njom iz dobrih pobuda. Ali, doznao sam od onih koji su me vozili, i o grupi gadova koja se razmestila duž obale, koristeći helikopter i fotografišući okolinu i koji su hteli da je uhvate. Bila je prisiljena da izađe pred njih iz tajge, da razgovara sa njima, i da ih potom primora da odu, bez obzira na njihove pokušaje da je uhvate nasilno. Ispričaću o tome u drugoj knjizi. Samo vas molim – ne dirajte je, ne treba je uznemiravati. Sada, posle tog ološa, lovci iz kraja pucaju bez upozorenja na strance koji se pojavljuju u tim delovima tajge. Razume se da to nije dobro. A ja nešto mislim, neka pucaju. Lokalni lovci iz tajge su očigledno znali za njeno postojanje još pre mene. Samo nikome nisu pričali. I sami, nikada nisu zalazili na njenu teritoriju. Meštani su se sa njom susretali samo onda, kada je ona sama izlazila pred njih. Počela je da me muči sumnja, zašto sam sve ispričao o njoj, čak ni mesto ne zatajivši, posebno u prvom izdanju knjige; ni prezimena ljudi, ni ime broda kojim sam plovio, ništa nisam izmenio.

Anastasija me je malo umirila, rekavši:

- Ništa zato. Jer, ja sam sama htela svim ljudima da se otkrijem.

Sada razumem. Nije trebalo baš sve tačno navesti. Odsad ću se potruditi da budem malo oprezniji.

Pa ipak, još jednom hoću da zamolim: ne uznemiravajte je, molim vas, ona će i tako sve reći, što bude smatrala da je potrebno. Ne treba je uništavati onako, kako smo već usmrtili jednu porodicu iz tajge. Porodicu Likovih, o kojima je pisao V. Peskov u »Komsomoljskoj pravdi«, u članku pod nazivom »Ćorsokak tajge«. Koliko znam, danas je ostala samo Agafja koja umire od raka, bespomoćna, odvedena iz tajge. Eto kako je ispalo. Mnogo godina je živela porodica Likovih u tajgi, a posle susreta sa našom mudrom civilizacijom je izumrla. I stvarno, u čemu je onda - »istinski ćorsokak«?

Razumem želju mnogih da se susretnu sa Anastasijom. Ali, ona ne može da se sreće i govori sa svakim. I dete ima, maleno sasvim.

Ukoliko neko ima želju da razmeni obaveštenja, savetujem da se obrati moskovskom istraživačkom centru »IC Anastasija«.

Udruženje građana »Anastasija« i klub rade u gradu Gelenžiku Krasnodarske oblasti. Vodi ga Larionova Valentina Terentjevna – etnograf sa tridesetogodišnjim stažom, koja je okupila oko sebe mesne etnografe i ljude drugih profesija, koji nisu ravnodušni prema duhovnom nasleđu svoga kraja, niti prema njegovim ekološkim problemima. To je jedno od prvih regionalnih udruženja građana koje su organizovali čitaoci knjige »Anastasija«.

Njegovi članovi su, po mom mišljenju, došli do vrlo ozbiljnog otkrića. Koristeći Anastasijinu informaciju, oni su vratili Rusiji, a možda i svetu, zaboravljene svetinje naših predaka i sada dočekuju goste koji žele da ih posete, organizujući ekskurzije po mestima o kojima je govorila Anastasija.

O Gelenžiku je Anastasija rekla: »Taj grad bi mogao biti bogatiji od Jerusalima i Rima, ali zbog zaborava praizvora od strane ljudi koji rukovode, taj grad umire«.

Mislim da neće vladari svetski, već će Anastasijom probuđene Duše običnih ljudi obnoviti taj grad, kao i druge gradove i sela.

Još nešto. Sada o Anastasiji govore mnogi iscelitelji, magovi, propovednici. - »Bubice smo mi pred njom« - rekao je predsednik fonda iscelitelja Rusije, Mironov.

Video sam kasetu s istupanjima rukovodioca jedne od duhovnih konfesija, u kojoj je on, obraćajući se velikom auditorijumu, nazvao Anastasiju »... idealom žene, kome treba težiti«. Rekao je: »Njena sposobnost da izvodi zaključke, razložan nivo mišljenja uopšte, prevazilaze nivo shvatanja savremenog čoveka«. Sada tu video kasetu presnimavaju i rasprostranjuju.

Otprilike se isto tako prema njoj odnose i ljudi neobičnih moći iz Indije.

Još jedan od rukovodilaca duhovne konfesije je rekao, da Anastasija u pravom trenutku proučava naš život, ali da, nažalost, nije uspela da se sretne sa pravim muškarcem. Kasnije su me obavestili da postoji na Zemlji još jedan mladić u Australiji, otprilike takav kao Anastasija, i da će se oni susresti.

Naravno, uopšte ne pretendujem na ulogu »pravog muškarca«, čak sam i od pomisli takve veoma daleko. Ali je možda prerano provodadžisati? I ne treba je baš toliko idealizovati.

Upravo je idealizovanje Anastasije zasmetalo da se na vreme vidi ono, što je ona stvorila. Vi samo mirno i razumno prosudite šta se dogodilo. Rodilo se dete. Ja sam ga na rukama držao, slušao kako kuca njegovo srdašće. Dete postoji. Ono raste. A dokumenata - dokaza o njegovom rođenju - nema. Porašće ono, poželeće, na primer, da otputuje negde u inostranstvo, svet da pogleda. Ko će mu izdati pasoš? Čiji je državljanin? Šta mu reći tada? »Pa, znaš, mi nekako nismo razmišljali o tvojim dokumentima. Ostani tu gde si, u tajgi«.

Obraćao sam se za pravni savet po pitanju krštenice. Advokat mi je rekao da je Anastasija trebala da rodi dete u bilo kojoj bolnici. Tada bi joj, bez obzira što nema zdravstvenu knjižicu, izdali potvrdu o rođenju detetovom, na osnovu koje bi mogla da dobije krštenicu.

»Postoji i drugi način - rekao je advokat - može se dati dete u neki dom za nezbrinutu decu. Oni će mu napraviti dokumenta. Domovi imaju takvu mogućnost. Zatim ga usvojite«. Ali, ova varijanta nije nekako po Duši. Pa ni Anastasija se, mislim, neće saglasiti s tim. I šta da se čini? Kada sam joj govorio o krštenici, ona je rekla:

-Svakako, dobro bi bilo da je ima. Kako svi ljudi, tako i naš sin. Ja sam to propustila, nisam razmislila. Ali, nemoj se uzbuđivati, sve se još može srediti.

Primetite: »Ja sam to propustila, nisam razmislila«. Sasvim je moguće da je još ponešto propustila, nije razmislila pre, ali je u stanju da to uradi u budućnosti. Prema tome, ne sme se čovek u potpunosti uzdati u njom stvorene planove. Mislim, treba ih pažljivo pregledati, i ponegde ih sami moramo ispraviti, u okviru naše stvarnosti.

Još govore, kakva je to nesreća - preduzetnik: nikako ne može dovoljnu količinu primeraka knjige da odštampa.

Da. Zasad ne mogu. Zato što nisam prodao nijednom izdavaču ekskluzivno pravo na izdavanje knjige. Neću da neko ekskluzivno raspolaže rukopisom i da radi s tiražima šta hoće.

Oni sa kojima sam razgovarao, smatraju: »...Treba stil iskorigovati na književni jezik. U sadašnjem obliku, knjigu »vade« informacije i monolozni Anastasijini«.

Moj jezik smatraju »rogobatnim«. Naslov predlažu upadljiviji: nešto nalik na »Ćorsokak tajge«, »Iscliteljka«, »Sa druge planete«. Ali, ne smatram Anastasiju vanzemaljcem, niti mislim da se ona nalazi u ćorsokaku tajge. Ona samo hoće da bude običan čovek. U svakom slučaju, moguće je, koristeći svoje autorsko pravo, braniti svoje mišljenje i pred izdavačima, ali će se previše vremena izgubiti na to.

Prema brzini pristizanja sredstava od prodaje prethodnih tiraža, naručujem u štampariji, preskačući izdavače, novi. Tako će, postepeno, knjiga biti dovoljno. Ukoliko neko hoće da pomogne uz uzajamno korisne uslove, izvolite, samo bez predaje ekskluzivnih prava.

Takođe sam prinuđen da kažem o okolnostima vezanim za moje odnose sa porodicom. Mnogo pisama i telefonskih poziva stiže sa tim pitanjem u moskovsku grupu, koja se bavi distribucijom knjiga. Žale se da nema jasnih odgovora na pozive i pisma s adrese koja je naznačena u knjizi.

Vrativši se sa ekspedicije, odmah sam oputovao iz Novosibirska. O daljim događajima biće reči u sledećoj knjizi.

Sada znam da se moja firma raspada. I nema ko tamo da odgovara. Ja ću se njom pozabaviti i obnoviti je, kada završim pisanje. Sa ženom sam razgovarao samo telefonom. To je izuzetno lični razgovor. Ujedno molim one koji su pisali za izvinjenje zbog zastoja u odgovorima i slanju primeraka knjiga. Sad je tamo moja kći Polina. Sa njom sam se susretao. Ona će sve popraviti i ubuduće se to neće ponoviti. Mnogo smo razgovarali, i ona sve razume. Malo kasnije planiram da nabavim više telefona i tada ću moći da opštim lično.

Neizostavno ću odgovoriti na sva pristigla pisma, i možda ću uspeti da ih objavim. Ona su vredna toga. Ona su o Rusiji, o ljubavi, o svetlim stremljenjima. U njima je ona energija o kojoj je govorila Jelena Ivanovna Rerih u svojoj knjizi »Živa etika«. Hvala vam za takva pisma. Ali, na jedno pismo, na pismo trinaestogodišnje devojčice iz Kolomne, po imenu Nastja, moram da odgovorim sada, kao i drugim takvim devojčicama koje su već pisale, i još uvek pišu. Evo tog pisma:

Dobar dan, Vladimire Megre!

Piše Vam Šapkina Nastja, iz grada Kolomna. Imam trinaest godina i idem u sedmi razred. Pročitala sam Vašu knjigu «Zvoneći kedar. Anastasija». Meni se ona veoma, veoma dopala, mada ne »dopala«, ta reč ovde uopšte ne odgovara (zvuči tako suvoparno), posle ove knjige na duši mi je postalo toplije i radosnije. Pričali su mi o njoj u bolnici jako mnogo, imam ozbiljnu bolest, u bolnicu odlazim na svaka dva meseca, i strašno želim da ozdravim. I Vaša knjiga je bila kao zračak svetlosti među svom tom tamom i nekulturom. Veoma želim da se sretnem sa Vama, a posebno sa Anastasijom. Da li biste mogli da mi pomognete? Sada sigurno mislite: »Kakva nekulturna, kakva bezobraznica«, - ali to nije tačno. Razumete, tako je sazdan svaki čovek, dok ne vidi sopstvenim očima, nikome ne veruje. Ja čak i ne znam da li da verujem ili ne (mama ne veruje, pa i svi uokolo ne veruju), to je tako čudesno. A ipak, zašto da ne, ako ćemo pošteno, ja sam verovala, jako verovala, ali svi okolo govore: »Bajke, bajke«. Ja sam se zbunila. Pomozite mi, molim Vas. Ja mislim da ste Vi veoma smeo čovek, Vi ste napisali istinu, možda ne svu, ali veliki deo, to je sigurno tačno. Šta je među Vama i Anastasijom bilo da biste je tako vređali, a onda se pokazalo da ona nije kriva. Ma, mnogo toga ste rekli, a ipak mi se čini, ne sme se tako vređati čovek, čak iako pretpostavimo da je ona nenormalna ili šarlatanka (ali ovo je sasvim lično mišljenje, Vi možete i da se ne saglasite sa tim).

Vladimire (izvinite, ja ne znam Vaše očestvo), da li je Anastasija rodila dete ili ne, i ako je rodila, šta je, dečak ili devojčica, i kako je na to reagovala Vaša žena?*

I poslednje pitanje, pisali ste da su deka i pradeka Anastasijini glačali parčence kedra prstima, ali da to radi i Anastasija, o tome niste ništa rekli u Vašoj knjizi, da li ste to ispustili ili je zaista tako?

Molim Vas, odgovorite mi (ja razumem, Vama ovakva pisma donose u džakovima, ali, makar tri redka).

Do viđenja!!!

Anastasija

**- očestvo – U ruskom jeziku se između imena i prezimena uvek naglašava očevo ime (Stepan-Stepanovna, Sergej-Sergejević), i koristi se u svakoj vrsti opštenja: Ivan Mihailović, molim Vas; Olga Stepanovna, da li...*

Zdravo, Nastenjka! Ti ćeš sigurno biti zdrava, snažnog duha i lepa devojka. Zamoliću Anastasiju, čim ponovo budem kod nje, da ti pomogne. Istina, Anastasija se osobeno odnosi prema lečenju. Ona smatra da je bolest - razgovor Boga sa čovekom. Bolest može biti upozorenje ili spasenje od nečeg mnogo strašnijeg, i pokazala mi je takve slučajeve. Ispričaću o njima kasnije u novoj knjizi. Pokušaću da je ubedim, iako ona vrlo odlučno brani svoje stavove, tvrdeći: samo čovek sam, svojim duhom i svešću, može da se izleči od bilo čega bez loših posledica, spoljno uplitanje često škodi.

Nastenjka, sudeći po stepenu tvog opažanja, ti si i sad duhovno zdravija od mnogih, a to je najvažnije. Počinjem da shvatam da je to zaista tako. Što se tiče verovanja i neverovanja u postojanje Anastasije onih koji te okružuju, odgovoriću rečima čoveka s jedne večeri susreta sa čitaocima. Kada su mi postavili takvo pitanje, on je ustao i glasno rekao: »Ljudi! Vi držite u rukama poriv nadahnuća, ključnu misao, usrdan poziv i ideju! Oni su vam u rukama. Šta još hoćete? Krv, urin i stolicu na analizu? Bez toga nikako ne možete? Pa, najvažniji i najveći dokazi su već u vašim rukama.«

Razumeš li, Nastenjka, shvatio sam da za mnoge Anastasija nije baš prijatna, i oni žele da je nema. Jer ona ruši mnoge tehnokratske prioritete, uslovnosti i postulate. Na osnovu čistote koja iz nje zrači, odjednom počinješ da opažaš sopstvenu prljavštinu, a to baš ne volimo uvek. Jer, mi volimo da mislimo o sebi kao o veoma dobrim, pametnim i osećajnim, ma šta činili.

Anastasija je govorila: »Ja postojim za one, za koje postojim«.

Činilo mi se da se ništa osobeno u toj rečenici ne krije. Ko hoće – neka veruje. Ko neće – neka ne veruje. Ipak, pogrešio sam. Jedni čitaju, i ništa se u njima ne dešava. Drugi... Njihove Duše rađaju uzvišeno osećanje ljubavi, dobrote, nadahnuća. I izliva se po svetlu prolećnom kišom veličanstvena poezija ljubavi, poezija duše, kadra da primi svetlost, da je pojačava i predaje drugima. To su oni, koji je osećaju i znaju, da ona POSTOJI.

A žena je, Nastenjka, odreagovala onako, kako bi verovatno učinila većina žena. Razgovarali smo samo telefonom. Zato je moja kći Polina spremna da mi pomogne. Ona sve razume i donosi mi pisma. I tvoje je donela.

Kažeš da nije lepo od mene što sam vređao Anastasiju. Nije lepo. Sada nešto tako ne bih uradio. Mi smo jedni te isti, a ipak drugačiji u različitim vremenima.

Sin se rodio. On je tako krepak. Osmehuje se stalno. I Anastasija je vesela i puna životne radosti.

Pozdrav tebi, tvojoj mami.

Sreće tebi i radosti u životu. Ti si vredna toga.

Ti si snažna. I uspećeš da tvoju okolinu učiniš svesnijom i srećnijom.

Što se tiče verujućih, traženja njihovih i pitanja.

Razgovarao sam o Anastasiji sa sveštenicima naše Pravoslavne Crkve i sa predstavnicima različitih duhovnih konfesija. Jedni se o njoj dobro izjašnjavaju, drugi sa strepnjom govore da je ona, po svojoj prilici, mnogobožac. Može preokrenuti religije, izazvati idolopoklonstvo, ili još nešto, nepoznato pre. Nije dobro što je nekrštena.

Podrobnije o njenom odnosu prema religijama biće reči u drugoj knjizi, a ono je zaista potpuno neobično. Ovde ću navesti samo nekoliko iskaza.

- Razumeš li, već je i to dobro, što oni govore o Duši, o dobrom i svetlom. Ko je dostojniji? Ne mogu da sudim.

- A sekte? Sekte, koje su zabranili. Sada je svima jasno – one nisu išle kuda treba. Pogrešno su delovale.

- Tako misliš? Onda zamisli. Ide grupa vojnika. Jedan se ispred odvojio, ili u stranu krenuo i odleteo u vazduh od mine. Može se, naravno, reći: »Nije krenuo kuda treba, pogrešno je dejstvovao«. Ali se može reći i da je time spasao druge.

- Dovoljno, koja ti je religija bliža, razumljivija?

- Vladimire, da ti nikada nisi video, ni razgovarao sa svojim roditeljima, sigurno bi se obradovao svakome ko bi ti ispričao o njima. Čak i kad bi malo drugačije pričali. Gde je Istina, to sam možeš ustanoviti, shvativši u sebi da ti jesi potomak, dete svojih roditelja. Ali meni posrednici nisu potrebni...

Dobro. Dosta o sumnjama. Postoje mnogo prijetniji događaji, također učinjeni Anastasijom u našoj stvarnosti.

Pre svega, nisam verovao da ona može zaista nešto utemeljiti u tekst knjige. Ta svoja povezivanja, ritmove, kako je ona govorila - iz dubina večnosti. Ali, posle izlaska prvog izdanja knjige u samo četiri hiljade primeraka, dogodilo se neverovatno. Kod mnogih ljudi bile su izazvane takve emocije i osećanja, da su se trenutno rasuli stihovi. Sada ih je već jako mnogo. Pišu obični ljudi, neprofesionalni pesnici. Stihova ima toliko, da se može izdati poseban zbornik.

U moskovskoj grupi koja se bavi istraživanjem Anastasije, kažu da nikada do sada nije postojala ni ličnost, ni način, koji bi bili u stanju da izazovu u kratkom periodu takav poetski pljusak.

Zadivljujuće je još i to, što se u prvoj knjizi skoro uopšte ne govori o veri, o Rusiji, a u većini svojih stihova čitaoci govore o svetlim stremljenjima, o veri, o Rusiji. Meni se čini da veoma nadahnuto govore. I to me je umirilo u pogledu uticaja Anastasijinog. Zato što je u Bibliji rečeno, kako prepoznati loše i dobro, lažne proroke od onoga ko nosi Istinu. U Bibliji je rečeno: »Po plodovima njihovim o njima sudite«.

I ukoliko stremljenja Anastasijina, njena povezivanja, izazivaju takva svetla poetska osećanja, onda su to značajni plodovi.

Čak sam pomislio: »Ako se ovako nastavi, ona će zasigurno bar polovinu ruskih ljudi pretvoriti u pesnike, zaljubljene u svoju Domovinu, Zemlju, okolnu Prirodu«.

Razvrstao sam stihove u nekoliko grupa, po principu: od nepoznatih autora, od vojnih lica, od ljudi koji su se potpisali, od činovnika. I znate li šta ovakva sistematizacija pokazuje?

Uzalud se ponekad delimo u društvu, kriveći za svoju nesreću određene kategorije ljudi, preduzetnike, vojsku, činovnike. Kod svih podjednako kucaju srca, u svim kategorijama postoje ljudi koji iskreno streme ka svetlom, dobrom.

A nevolje. Nevolje svoje, svako sam, bez svake sumnje, i izaziva.

SADRŽAJ

PREDGOVOR-----	5
ZVONEĆI KEDAR-----	7
SUSRET-----	20
ZVER ILI ČOVEK?-----	25
KO SU ONI?-----	28
ŠUMSKA SPAVAĆA SOBA-----	32
ANASTASIJINO JUTRO-----	33
ANASTASIJIN ZRAK-----	36
KONCERT U TAJGI-----	42
KO PALI NOVU ZVEZDU-----	47
NJENI OMILJENI VIKENDAŠI-----	57
IZ SAVETA ANASTASIJE-----	59
<i>SEME – LEKAR</i> -----	59
<i>KOGA BODU PČELE</i> -----	63
<i>ZDRAVO JUTRO!</i> -----	66
<i>VEČERNJI POSTUPCI</i> -----	67
<i>ON ĆE SVE SAM PRIPREMITI</i> -----	67
SAN POD SVOJOM ZVEZDOM-----	70
POMOĆNIK I VASPITAČ VAŠEG DETETA-----	72
ŠUMSKA GIMNAZIJA-----	75
BRIGA O ČOVEKU-----	77
LETEĆI TANJIR? NIŠTA POSEBNO-----	83
MOZAK - SUPER KOMPJUTER-----	88
»...U NJEMU JE BIO ŽIVOT, I ŽIVOT JE BIO SVETLOST ČOVEKOVA...«-----	94
TREBA PROMENITI POGLED NA SVET-----	98
SMRTNI GREH-----	100
DOTAĆI RAJ-----	104
KO VASPITAVA SINA?-----	107
POSLE VREMENSKOG RAZDOBLJA-----	111
ČUDNA DEVOJKA-----	113
BUBICE-----	120
MAŠTANJE – STVARANJE BUDUĆNOSTI-----	122
KROZ RAZDOBLJE TAMNIH SILA-----	131
SNAŽNI LJUDI-----	139
KO SI TI, ANASTASIJA?-----	148

Zadnja strana korica

(fotografija)
V. Megre

Ova knjiga je -
priča o izuzetnoj ženi,
koja poseduje dar isceljenja
duše i tela čovekovog.

Prva Knjiga
iz serije

Zvoneći Kedri Rusije

